

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NANCY SPRINGER

ENOLA HOLMES

Solak Leydi Vakası

EKSİK
PARÇA

Ücretsiz PDF

İçerik

https://www.mantey.org

ÇEVİREN: Lütüye Filiz Yolaçan

NANCY SPRINGER

ENOLA HOLMES

Solak Leydi Vakası

Enola Holmes, dünyanın en büyük, en karanlık ve en pis şehrinde dünyanın en ünlü dedektifi, kendi ağabeyi Sherlock Holmes tarafından aranmaktadır. Ancak Enola, hem annesinin hem de kendisinin özgürlüğü uğruna ağabeyine yakalanmamalıdır. Genç kız bu kaçma ve kurtulma mücadelesi içindeyken ruh ikizi diyebileceği başka bir genç kızın, Leydi Cecily'nin, hiç iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu öğrenir ve onu bulmayı kendine görev edinir.

Enola Holmes, kendi kimliğini saklamaya devam ederek solak olan bu soylu genç kızı bulup kurtarabilecek midir yoksa kendisi için en önemli olan şeyi, özgürlüğünü, sonsuza dek kaybedecek midir?

En İyi Genç Yetişkin Roman dalında *Edgar Ödülü*, En İyi Çocuk Kitabı dalında *Edgar Ödülü* ve *James Tiptree Jr. Ödülü* alan yazar Nancy Springer'in, altı kitaplık *Enola Holmes Gizemi* serisi, çok yakın bir tarihte bir Netflix filmi olarak seyircinin karşısına çıktı.

/etkiliparçayayinlari

/etkiliparçayayinlari

www.etkiliparca.com

9 786257 371353

24 TL

KDV'den muaf.

NANCY SPRINGER

ENOLA HOLMES
Solak Leydi Vakası

Çeviren: Lütfiye Filiz Yolaçan

Eksik Parça Yayınları

Solak Leydi Vakası - Bir Enola Holmes Gizemi

Nancy Springer

Puffin Books tarafından aşağıdaki isim ile İngilizce basılmıştır:

The Case of the Left-Handed Lady (An Enola Holmes Mystery)

Copyright © Nancy Springer 2007

Çeviri © Eksik Parça Yayınları 2021

Yayın Yönetmeni: Asiye Ademir

Çevirmen: Lütüye Filiz Yolaçan

Yayına Hazırlayan: Demet Çaltepe

Editör: Hülya Key

Redaktör: Duygu Ergün

Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

Kapak Tasarım Uygulama: Serkan Cenker

Baskı ve Cilt: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Haziran 2021

ISBN: 978-625-7371-35-3

Türkçe yayın hakları, Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.

Gölbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

BİLİYORDUM ÖLECEKTİM...

Uzun adımlarla yolumda ilerlerken, titredim. Soğuktan. Ve korkudan. Kulak kesilmiştim.

Dikkatim dağılmıştı ve arkamda birinin varlığını hissettiğimde çok geçti.

Hafif bazı sesler duyuyordum. Belki ayakkabının kösele tabanının donmuş çamur ve kırık sokak taşları üzerinde çıkardığı sestir bunlar, belki de bir canavarın nefes alırken duyulan tıslaması – ama şaşkın bir şekilde ağzımı soluklanmak için açıp arkama dönmek üzere hızla sıçrarken bir şey beni boynumdan yakaladı.

Arkamda olan, görünmeyen bir şey.

Korkunç derecede güçlü bir şey.

Giderek daha çok sıkıyan bir şey.

Bir insanın tutuşu değildi bu. Dar, lanet bir şey, yılan gibi, sıkıştıran, boğazıma diş geçiren bir şeydi. Düşünemedim ve hatta hançerime bile erişemedim; sadece boynuma işkence eden o şeyi, her ne idiye, kavramak için iki elimi kaldırarak tepki verdim ve bu arada elimdeki feneri düşürdüm. Ancak nefesim kesilmeye başlamıştı, vücudum acıyla kıvrılıyor, çığlık atmak için açtığım ağzımdan ses çıkmıyor, gözlerim kararıyordu ve biliyordum, ölecektim.

Annem için...

LONDRA, OCAK 1889

“EĞER YATILI OKULA GÖNDERMEK İÇİN ONU zorlamasaydın,” der küçük kulüp odasındaki iki adamdan daha genç ve uzun olanı, “içler acısı bu durumda olmayacaktık!” Keskin çehreli ve sıskalık derecesinde zayıf görünümlü adam, siyah parlak botları, siyah pantolon ve siyah kuyruklu ceketle odayı arşınlarken kara balıkçılı andırmaktadır.

“Sevgili kardeşim.” Maroken deri döşemeli derin bir koltukta rahat bir şekilde oturan yaşı daha büyük ve iri yarı olanı kaşlarını kaldırır. “Bu umutsuz ruh hali, kesinlikle senin olağan karakterine uygun değil.” Sakin bir şekilde konuşur çünkü burası onun kulübüdür, özellikle de sohbet etmek için düzenlenmiş çok güvenli bu özel oda. Mükemmel bir rozbiften oluşan akşam yemeğini dört gözle beklerken küçük kardeşine nazik bir tonda “O aptal kızın bu büyükşehir kazanında kendi başına olduğu gerçeği ve halihazırda soyulmuş ve dımdızlak kalmış olma ihtimali, ya da daha kötüsü namusunu kaybetmiş olabileceği yadsınamaz olsa da sen bu sorunla duygusal bir bağ kurma,” der.

“Nasıl kurmayayım?” Ağır adımlarla gezinen adam ona dönerek şahin gibi kızgın bakar. “O bizim kız kardeşimiz!”

“Ve diğer kayıp kadın da annemiz; ne olmuş yani? Barınağa kapatılmış bir av köpeği gibi huysuzlanmanın onu bulmaya bir faydası var mı? Birisini suçlamak zorundaysan,” diye ekler oturan adam, ellerini ipek yeleğinin önündeki yastığı andıran genişliğin üzerinde birleştirerek, “Annemizi suçla, hiddetini ona yönelt.” Mantıkçı bir yaklaşımla, nedenlerini sıralar. “Kıza, kabul salonu inceliklerini öğretmek yerine, golf pantolonu ile bisiklete binip yabani bir kız olmasına izin veren bizim annemiz. Kız kardeşimiz ağaçlara tırmanırken, çiçek demeti boyama ile gün geçiren bizim annemiz ve çocuğun mürebbiyesi, dans dersi, kadına uygun giysileri ve benzeri şeyler için ayrılan fonu zimmetine geçiren bizim annemiz ve en nihayetinde kızı terk eden yine bizim annemiz.”

“Hem de çocuğun on dördüncü doğum gününde,” diye mırıldanır gezinen adam.

“Doğum günü ya da başka bir gün, ne fark eder?” diye söylenir konudan sıkılmaya başlayan ağabey. “Sorumluluğunu üzerinden atan, nihayetinde firar noktasına getiren kişi annemiz ve...” dedi.

“Ve sonra, sen kalbi kırık bir genç kıza kendi isteğini dayatarak, şimdi ayaklarının altında titreyen kendi bildiği tek dünyasını terk etmesini emrediyorsun—”

“Onu akıllı başında genç bir kadına dönüştürmenin tek akılcı yoluydu!” diye sözünü keser ağabey sert bir şekilde. “Herkesten çok senin, bunun mantığını anlaması gerekir—”

“Mantık her şey değildir.”

“Senin ilk kez böyle bir şey söylediğini duyuyorum!” Artık ne sakın ne de rahat olan iri yarı adam, (mükemmel tozluklarla kaplı)

botlarıyla parke zemine basarak koltuğunda öne doğru eğilir. “Neden bu kadar duygusallaştın, bu kadar çok etkilendin? Neden asi kaçak kız kardeşimizi bulmak diğer küçük problemlerden farklı—”

“Çünkü o bizim kız kardeşimiz!”

“Hem de o kadar küçük ki, onunla hayatında yalnızca iki kez bir araya gelebildin.”

Uzun boylu, şahin yüzlü ve huzursuz olanı hareketsiz olarak durmaktadır. “Bir kez bile yeterli olurdu.” Konuşmasının hızı ve sesinin keskin tonu yavaşlamış ve yumuşamıştır ama ağabeyine bakmaz; daha ziyade, kulüp odasının meşe panelli duvarlarından daha uzak bir yere veya zamana dalmış gibidir. “Bana o yaşlarımdaki halimi hatırlatıyor, burnu ve çenesiyle, ne yapacağını bilemediği kolları ve bacaklarıyla, garipliğiyle, hiçbir yere uymayan—”

“Saçma!” Ağabey bu saçmalıklara bir son verir. “Mantıkdışı! O bir *dışı*. Onun zekâsı alt seviyede, korunması gerekiyor... Mukayese yapamazsın.” Kaşları çatıktır ama yine de bir devlet adamı gibi kontrolü eline almak üzere sakın bir ses tonuyla konuşur. “Geçmiş olayların bu şekilde sorgulanması yararlı bir amaca hizmet etmez; şu andaki tek akılcı soru, onu nasıl bulmayı düşündüğün.”

Uzun boylu adam, belirgin bir iradi çaba göstererek uzağa dalmayı bırakır ve keskin gri gözlerini ağabeyine odaklar. Kısa bir aradan sonra sadece “Bir planım var,” der.

“Senden daha azını beklemem zaten. Planını benimle paylaşır mıydın?”

Sessizlik.

Koltuğuna yeniden yerleşen ağabey hafifçe gülümser. “Hep bir esrar perdesine ihtiyaç duyarsın, değil mi Sherlock?”

Büyük dedektif olarak da tanınan küçük kardeş omuz silker, artık davranışı büyük ağabeyinki kadar soğuktur. “Sevgili Mycroft, şu anda sana herhangi bir şey söylemek yararlı bir amaca hizmet etmez. Yardımına ihtiyacım olursa, emin ol, seni ararım.”

“Bu gece buraya hangi amaçla geldin o zaman?”

“Bir kez olsun aklımdan geçenleri söylemek için.”

“Gerçekten aklın mı konuşuyor sevgili Sherlock? Bana göre zihinsel durumun disiplinden yoksun. Sinirlerinin seni alt etmesine izin vermişsin. Aşırı gergin gözüküyorsun.”

“Çok rahat olmaya kıyasla tercih edilebilir bir durum diye düşünüyorum.” Sherlock Holmes, bir final havasıyla şapkasını, eldivenini ve bastonunu alır, sonra kapıya yönelir. “İyi geceler, Mycroft.”

“Planının başarılı olmasını dilerim sevgili Sherlock. İyi geceler.”

BİRİNCİ BÖLÜM

HİZMETKÂR ÇOCUK TARAFIGINDAN GÜMÜŞ TEPSİDE getirilen kartı şaşkınlık içerisinde okudum.

“Dr. John Watson, Tıp Doktoru” Doğru gördüğümde emin olmak için ismi yüksek sesle okudum çünkü o kadar insanın arasında onun, Londra’nın ve hatta dünyanın tek Bilimsel Perditor-yan’ının yeni açılan –Ocak 1889– ofisine ilk gelen müşteri olma-sına inanmadım.

Dr. John Watson mı? John yeterince sıradan bir isimdi, ama Watson? Ve tıp doktoru? O olmalıydı, ama yine de buna inanmak istemedim. “Bu benim, olduğunu düşündüğüm kişi mi, Joddy?”

“Ben nereden bileyim, Leydim?”

“Joddy, sana daha önce de söyledim, bana Bayan Meshle diye hitap etmelisin. *Bayan Meshle.*”

Gözlerimi yuvarladım, ama binicilik pantolonlarını kibar bul-duğu için annesinin Jodhpur (potur –Ç.N.) adını vermiş olduğu bir çocuktan başka ne beklenebilirdi ki? Joddy’nin bana “leydi” deme-sinin nedeni dantelli kıyafetlerime ve elbise kollarıma korkuyla ka-

rışık duyduğu saygıydı, ama böyle dememeliydi yoksa insanlar soru sormaya başlardı. Hizmetkâr çocuğun bu korkuyla karışık saygısını sürdürmesini istiyordum, bu onun aslında benim kendisinden daha büyük yaşta olmayan bir kız olduğumu fark etmemesini sağlıyordu, ama “Leydim” demeyi kesmeli, bundan vazgeçmeliydi.

Daha sakın bir şekilde, aksanımda herhangi bir aristokrat esinti olmaması gereğini hatırlayarak, “Beyefendiye Dr. Ragostin’in burada olmadığını söyledin mi?” diye sordum.

“Evet, Leydim, şey evet, Bayan Meshle demek istedim.”

Bilimsel Perditoryan’ın ofisi, bir bilim insanının erkek olması gerektiği için, Dr. Leslie T. Ragostin’in adınaydı. Ama “Dr. Ragostin –doktora tezi vermiş anlamında doktor– asla burada olmayacaktı çünkü o, aklımın ve dükkân, büfe, meyve tezgâhları, konferans salonları gibi ulaşabildiğim her yere astığım afişlerin ve bıraktığım kartvizitlerin dışında mevcut değildi.

“Dr. Watson’ı ofisime davet et de yardımcı olup olamayacağıma bakayım.”

Koşarak odadan çıktı. Joddy’nin zekâsı pek parlak olmasa da kıyafeti gayet parlaktı: manşetlerinde ve pantolonunun kenarlarında şeritler, beyaz eldivenler, kafasında çizgili şapkasıyla tam bir komi çocuk kıyafeti. Şapkası minyatür bir katlı pastaya benziyordu –ama olsun, üniformaların çoğu garip değil midir zaten?

Sırtını dönüp gittiği an, masamın arkasındaki tahta sandalyeye çöktüm, dizlerim o kadar kötü titriyordu ki, ipek iç eteğimi hışırdatıyordu. Böyle olmayacaktı. Derin bir nefes alıp gözlerimi bir an kapatarak zihnimde annemin yüzünü canlandırdım. Yüzünün görüntüsüyle birlikte neredeyse sesini de duyabiliyordum: “Enola, kendi başının çaresine gayet iyi bakacaksın.”

Bu zihinsel egzersiz istenilen etkiyi sağlamıştı. Sakinleşmiş bir şekilde gözlerimi açtığımda Joddy'nin Dr. Watson'ı bekleme odası olarak kullanılan salondan odama buyur ettiğini gördüm.

“Dr. Watson. Ben Bayan Ivy Meshle, Dr. Ragostin'in sekreteriyim.” Yerimden kalkıp elimi ziyaretçiye uzatırken, yazılarından yola çıkarak görmeyi beklediğimi gördüm tam olarak: sağlam bir İngiliz beyefendisi, varlıklı değil ama kesinlikle eğitilmiş sınıf mensubu, sağlıklı bir yüz, nazik bakışlar ve şişmanlığa eğilim.

Ve beni görünmeye çalıştığım şekilde gördüğünü ümit ettim: elbisesinin önünde bombeli bir broşu olan, aynı derecede biçimsiz küpeler takan, genel olarak (üniformalar kadar saçma) son moda taklit eden ucuz malzemelerin şıklığıyla süslenmiş tam bir geleneksel, çalışan genç kadın. Açık renk buklelerinin bir kısmı kendisine değil ama geçmişte muhtemelen bir Bavyera köylüsüne ait olan bir kız. Saygın olsa bile, iyi yetiştirilmemiş bir genç kız. Babası bir eyer üreticisi ya da meyhaneci olabilecek bir kız. Muhtemelen koca arayışı içerisinde olan bir genç kız. Eğer bahsi geçen “broş” artı bir tasma kolye, bir sürü kurdele ve çok belirgin saç eklemeleri sayesinde bu izlenimi yaratabildiysem, kılık değiştirme konusunda başarılı olmuşum demektir.

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Meshle.” Dr. Watson şapkasını önceden çıkarmıştı elbette, ama belli ki elimi sıkmak için eldivenlerini çıkarmadan ve bastonla birlikte çocuğa emanet etmeden beklemişti.

“Lütfen oturun.” Bir koltuğu işaret ettim. “Şömineye yaklaştı-
rın lütfen. Dışarısı felaket soğuk, değil mi?”

“Korkunç. Thames'i daha önce hiç üzerinden buz pateniyle karşıya geçilecek kadar donmuş görmemişim.” Konuşurken ellerini

ovuşturarak şömineye doğru uzattı. Tüm çabalara rağmen, oda çok sıcak değildi ve ziyaretçinin kapitone döşemeli rahat koltuğunu kışkırdım. Bir dilenciye –ya da o kişinin bedensel kalıntıları– kaldırımda donmuş halde gördüğüm Londra’ya gelmeden önce, soğuk ve rutubet beni her nasılsa o kadar fazla rahatsız etmemişti.

Kendimi tekrar masamın arkasındaki rahatlıktan uzak tahta koltuğa bırakırken, şalımı omuzlarıma etrafına sardım, (parmaklarımı dışarıda bırakan örme eldivenlerime rağmen kaskatı olmuş) ellerimi ovuşturdum, sonra kalemimi ve not defterimi aldım. “Çok üzgünüm Dr. Watson, Dr. Ragostin dışarı çıktı. Eminim sizinle tanışmaktan mutlu olurdu. Siz, Bay Sherlock Holmes’ün arkadaşı olan Dr. Watson’sınız, değil mi?”

“Evet, benim.” Kibar ve gerçekten alçakgönüllü bir şekilde konuşurken yüzünü bana döndü. “Ve ben Bay Holmes adına buradayım.”

Kalbim o kadar hızlı çarpmaya başladı ki ziyaretçimin bunu duymasından korktum. Artık kendime hiçbir şekilde bu istisnai adamı, buraya, dünyanın tek profesyonel, kayıp kişi veya eşya bulan kişisine danışmak için şansa –ya da şanssızlığa– bağlı bir rastlantının getirdiğini söyleyemezdim.

Ama kibar görünmeye çalışarak, doğru bir orta sınıf aksanı ve sekreterlere özgü tam bir verimlilik ve itaatkârlık karışımıyla “Gerçekten mi?” diye sordum ve not alacakmış gibi devam ettim, “Bay Holmes’ün yaşadığı sorun nedir?”

“Eminim anlarsınız Bayan Meshle, Dr. Ragostin’i beklemeyi ve onunla özel olarak konuşmayı tercih ederim.”

Gülümsedim. “Ve eminim siz de anlarsınız ki Dr. Watson, ben Dr. Ragostin’in değerli zamanını korumak için ön hazırlık yapmak üzere görevliyim. Dr. Leslie Ragostin’in yetkili temsilcisiyim –el-

bette harekete geçme anlamında değil,” diyerek, herhangi bir kadına olan doğal güvensizliğini yatıştırmak için düzeltme yaptım, “Ama ben genellikle onun gözü ve kulağı olarak hizmet ediyorum. Tıpkı sizin Bay Sherlock Holmes için yaptığınız gibi,” diye, gönül almaya ama kim olduğumu belli etmemeye çalışarak ekledim.

Belli etmemeye çalışarak, içimden *Lütfen*, diye yalvardım. *Lütfen, seni buraya neyin getirdiğini doğru olarak tahmin ettim mi, öğrenmem lazım.*

“Aa, evet,” dedi Dr. Watson belirsizce. “Kesinlikle.” Gerçekten çok kibar bakışları vardı ve endişelendiğinde daha da kibarlaşıyordu. “Ama emin değilim, yani mesele o kadar hassas ki. Holmes’ün bu ziyaretten haberi yok.”

Ama onu buraya ağabeyim göndermemiş miydi?

Heyecanım biraz yatışmıştı ancak şimdi de kalbim ağrımaya başlamıştı.

Oldukça boğuk bir sesle Dr. Watson’a, “Sır tutacağımın emin olabilirsiniz,” dedim.

“Kesinlikle. Tabii ki.” Ve sanki bir şekilde azalan ilgim onu, sıkıntı içindeki ruhunu bana açmaya ikna etmişti. Koltuğun kollarını kavradı ve anlatmaya başladı.

“Şüphesiz biliyorsunuz ki, Bay Sherlock Holmes ile müthiş kariyerinin başlangıcında birkaç yıl boyunca ev arkadaşıydım ama şimdi evli ve tıp doktoru olmam dolayısıyla, eskiden olduğundan daha az görüşüyoruz. Ancak, bu geçtiğimiz yazdan beri zihnindeki huzursuzluk dikkatimden kaçmadı ve son birkaç ay boyunca, düzgün bir şekilde yemek yememesi, uykusuzluk boyutuna varan sinirliliği beni sadece bir arkadaş olarak değil, bir doktor olarak da endişelendirdi. Kilo verdi, rengi soldu ve oldukça melankolik ve sinirli oldu.”

Tüm bunları “Dr. Ragostin” için not alırken Dr. Watson yüzümü göremesin diye başımı masamın üzerine eğdim. Bu iyi olmuştu çünkü şaşkınlığımın yüzüme vurduğundan ve gözlerimin dolduğundan emindim. Ağabeyim, soğukkanlı, mantıklı aklın kusursuz örneği, çılgına mı dönmüştü? Yemek yiyemiyor ve uyuyamıyor muydu? Böyle derin duyguları olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. En azından bana karşı.

Dr. Watson devam etti. “Ona sürekli olarak sıkıntısının ne olduğunu sorduysam da herhangi bir sorunu olduğunu reddetti. Dün ona ısrarla soru sormaya devam edince o kadar sinirlendi, her zamanki çelik gibi kendini kontrol etme tutkusundan öyle uzaklaştı ve gerçekten o kadar mantıksız davrandı ki ben de ister hoşlansın ister hoşlanmasın, onun iyiliği için kaygılarım doğrultusunda hareket etmem gerektiğine karar verdim. Bu nedenle, ağabeyi Bay Mycroft Holmes’ü aradım.”

Ivy Meshle’in, Sherlock Holmes’ün ağabeyi hakkında hiçbir şey bilmemesi gerektiğinin bilinciyle sözünü kestim, “Adı nasıl heceleniyor, lütfen söyler misiniz?”

“Tuhaf bir isim, öyle değil mi?” Watson benim için ismi hecelledi, Mycroft’un Londra’daki adresini verdi, ardından devam etti. “Biraz tereddüt ettikten sonra, Mycroft Holmes bana kendisinin ve Sherlock Holmes’ün annelerinin nerede olduğunu bilememek gibi tuhaf bir talihsizlik yaşadıklarını açıkladı. Ve iz bırakmadan yok olan sadece anneleri değilmiş, küçük kız kardeşleri de yok olmuş. İki aile üyesi, yani geriye kalan tüm aileleri, ortadan kaybolmuş.”

Gözlerimi aşağıda tutmaya devam ederek “Ne kadar korkunç,” diye mırıldandım. Artık içimden ağlamak gelmiyordu, onun yerine gülmek ve en büyük ağabeyim olsa bile, beni küçük bir çıtkırıldım

hanımefendi yapmak isteyen Mycroft'a nanik yapmak istiyordum ve konu hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davrandığımdan meraklanmış bir ifade takınmakta zorlandım. "Kaçırıldılar mı?"

Dr. Watson başını iki yana salladı. "Hiçbir fidye talebi olmadı. Hayır, onlar kaçak."

"Ne kadar sarsıcı." Bu konudan habersiz olmam gerektiğini hatırladım. "Birlikte mi gitmişler?"

"Hayır! Ayrı ayrı. Anne geçen yaz kaybolmuş ve kız altı hafta sonra yatılı okula gönderilirken kaçmış. Kız yalnız başına yok olmuş. Holmes'ün o yüzden, bu kadar çok üzüldüğüne inanıyorum. Kız annesiyle birlikte olsaydı, onaylamayabilirdi ama yine de kız kardeşinin güvende olduğunu bilirdi. Ancak, görünüşe göre, hâlâ çocuk sayılabilecek yaşta olan kız kendi başına Londra'ya gitmiş!"

"Çocuk sayılabilecek yaşta mı dediniz?"

"Sadece on dört yaşında. Mycroft Holmes bana kendisinin ve erkek kardeşinin, kızın önemli finansman kaynaklarına erişimi olduğuna inandıklarını söyledi—"

Nasıl olur da bunu tahmin edebilirler diye endişe duyarak birden gerginleştim.

"—ve onlar kızın aylak bir genç adam kılığına bürünmüş olmasından korkuyor—"

Rahatladım, çünkü hiçbir şey gerçekten bu kadar uzak olamazdı. Erkek olarak gizlenme gibi sahte bir sıradanlığa hiç alçalmayacağımı umuyordum. Her ne kadar kendimi Ivy Meshle olmakla sınırlamamış olsam da.

"—Ve bu nedenle, ahlaksız davranışların etkisi altında kalmış ve kötü üne sahip bir hayatın içine düşmüş olabilir," dedi Dr. Watson.

Kötü üne sahip? Ne hakkında konuştuğuna dair en ufak fikrim yoktu ama çokça not aldım. “Bay Mycroft Holmes ve Bay Sherlock Holmes’ün bunu düşünmek için bir nedeni var mı?” diye sordum.

“Evet. Anne, çok tanınan bir kadın hakları savunucusuydu ya da hâlâ öyle ve de anlaşılan, kızın kendisi ise ne yazık ki kadınsı olmayan bir yaradılıştı.”

“Gerçekten mi? Ne kadar üzücü.” Sahte bukleli perçemlerin altından yukarı doğru bakarak, sahte kirpiklerimi kırpıştırdım ve zarif bir biçimde boyalı dudaklarımla gülümsedim; gerçekten de yüzümün her tarafı “allık” denilen kötü üne sahip bir maddenin izleriyle kaplıydı, böylece soluk benizli, aristokratik cildimin tonunu daha zinde, sıradan bir pembeye dönüştürmüştüm. “Dr. Ragoştin’e kızın bir fotoğrafını verebilir misiniz?”

“Hayır. Kadınınkini de veremem. Her ikisi de fotoğrafçılardan uzak durmuş.”

“Neden ki?”

İç çekti, yüz ifadesi ilk kez biraz daha az nazik hale geldi. “Kadınsı doğa yasalarına aykırı davranma kararlılıklarının bir parçası, sanırım.”

“Bana isimlerini verebilir misiniz, lütfen ve tarif edebilir misiniz?”

Bana isimleri heceledi: Leydi Eudoria Vernet Holmes, Bayan Enola Holmes. (Annem bana, “alone” [yalnız –Ç.N.] kelimesinin tersten okunuşu olan “Enola” adını verdiğinde, ileri görüşlülüğünü göstermişti.)

Dr. Watson, “Bana söylenene göre, ikisi arasında kız, daha dikkat çekici olanıymış. Uzun boylu ve incecikmiş—”

Kilo almaya çalışıyordum, ama şimdiye kadar tutumlu ev sahibim tarafından hazırlanan balık kafası çorbaları ve kelle yahnileri yüzünden başarısız olmuştum.

“...uzun bir yüzü, sert bir burnu, ah, yani Çiçero burnu ve çenesi varmış,”

Kardeşim Sherlock’a ne kadar çok benzediğimi söylemek için çok nazik bir yol. Kendimi daha dolgun hale getirmeyi başaramadığım için ağzımın içinde, her yanakta bir tane olmak üzere aslında söylenmesi uygun olmayan başka bir kısmı doldurmak için tasarlanmış bir çift lastik parça taşıyordum. Burun deliklerimdeki tıkaçlarla birlikte, yüzümün şeklini oldukça değiştirmişlerdi.

“—ve kadını çekicilikten yoksun sivri bir çehresi,” diye devam etti Dr. Watson. “Erkeksi giysi ve faaliyetleri tercih ediyor, uzun, erkeksi adımlarla yürüyor ve yakında bulunmazsa saygın toplum için tamamen bir kayıp olacak.”

Kahkaha atmamın önüne geçmek için “Ya anne?” diye sorarak konuyu değiştirdim.

“Altmış dört yaşında, ama oldukça genç görünüyor. Fiziksel olarak dikkat çekmeyen, ama mizaç olarak akıllı ve inatçı. Enerjisini maalesef kadın hakları denilen bir amaca yöneltmiş yetenekli bir sanatçı.”

“Oh. Pantolon giymek mi istiyor?”

Böyle reformcuları belirgin şekilde aşağılamam karşısında gülmüsedim. “Büyük olasılıkla. Sözde ‘rasyonel kıyafet’ ten hoşlanıyor.”

“Ve nerede bulunabileceğine dair herhangi bir ipucu var mı?”

“Yok. Ama kızın, söylediğim gibi, Londra’da olduğu düşünülüyor.”

Kalemimi bırakıp yüzüne baktım. “Tamam, Dr. Watson, Dr. Ragostin’i konu hakkında bilgilendireceğim. Ama davanızı alma olasılığının düşük olduğu konusunda sizi uyarmalıyım.” İlk vakam kendimi bulmak gibi çıkışı olmayan bir vaka mı olacaktı? Hiç bulamayacaktım.

“Neden almaz?”

Cevabımı çoktan hazırlamıştım. “Çünkü araçlarla iş yapmaktan hoşlanmaz. Bay Sherlock Holmes’ün neden kendisinin buraya gelmediğini—”

Dr. Watson hararetli bir şekilde, bu duygusunun muhatabı ben olmasam da sözümü kesti. “Ama Holmes içine kapanık ve çok gururlu biridir. *Bana* bile sıkıntısının nedenini söylemezken, bunu bir yabancıya ifşa edeceğini düşünebiliyor musunuz?”

“Ama dost bir araştırmacıya,” diyerek yumuşak bir yorum yaptım.

“Daha da kötü. Kendisini onun önünde küçük düşmüş hissedirdi.” Dr. Watson oldukça ani bir şekilde ara verdi, sonra “Yeri gelmişken, kimdir *bu* Dr. Ragostin? Affedersiniz, Bayan, şey...”

“Meshle.” *Holmes* ismini alın, hecelerini tersine çevirin, *Mes hol*, daha sonra onu telaffuz edildiği şekilde okuyun, *Meshle*; çok basit. Yine de asla tahmin edemezdi. Hiç kimse edemez.

“Bayan Meshle. Alınmayın, ama bir araştırma yaptım ve hiç kimse Dr. Ragostin ismini duymamış. Buraya sadece kayıp kişileri bulma konusunda uzmanlaştığını iddia ettiği için geldim.”

“Kayıp olan her şeyi bulma konusunda,” diyerek araya girdim.

“Ama onun için kefil olabilecek hiç kimseye rastlamadım.”

“Çünkü bir zamanlar aynen arkadaşınızın olduğu gibi, o da işinin başlangıç aşamasında. Dr. Ragostin henüz bir isim yapmış değil. Ama onun, Sherlock Holmes’ün yöntemlerinin meraklı bir öğrencisi olduğunu bilmek ilginizi çekecektir.”

“Gerçekten mi?” Dr. Watson yatışmış görünüyordu.

“Evet. O, Bay Holmes’e tapar ve kahramanının, kayıp annesi ve kız kardeşinin yerini tespit edemediğini duyunca çok şaşırarak.”

Dr. Watson, aniden koltuğu rahatsızlaşmış gibi öne doğru eğildi, boğazını temizledi. “Sanırım,” dedi yavaş bir şekilde “bunun nedeni

Holmes'ün bu gibi vakalara normal olarak ilgi duymamasıdır. Böyle vakaları sıradan ve özelliksiz bulur ve genellikle bakmaz. Neden böyle söylüyorum, çünkü daha dün Holmes'ü görmeye gittiğimde ben tam içeri girerken, Sir Eustace Alistair ve Leydi Alistair dışarı çıktılar,” diye ekledi Watson. Kızlarının nerede olduğunu bulması için ona yalvarmaya gelmişler ve Holmes onları azarlayıp yollamış.

Bu iki insanı azarlayıp yollamasından çok meselenin kendisine takılmıştı. “Sir Eustace Alistair mi? Kızı mı kayıp? Ama ben gazetelerde hiçbir şey görmedim.”

Watson eliyle ağzını kapatıp öksürdü. “Skandal olmasın diye örtbas edildi.”

O zaman, kızın kendini baştan çıkaran bir adamla gitmiş olmasından korkuyorlar demekti.

Bu konuyu araştırmalıyım. Dr. Watson'ın bana daha fazla bir şey söylemeyeceğini biliyordum –zaten çok fazla şey söylemiş olduğunu düşünüyordu– ama sonuç olarak bana ilk davamı getirmişti. Baronet'in kayıp kızını bulacaktım.

Çok mutlu görünmeyen Watson ayağa kalktı; görüşme sona ermişti. Zile uzanıp misafirimizi yolcu etmesi için Joddy'yi çağırdım.

“Dr. Ragostin'le,” dedi Watson, “herhangi bir harekete geçmesinden önce şahsen tanışmak isterim.”

“Tabii ki. Adresiniz nedir? Dr. Ragostin notlarımı gözden geçirir geçirmez sizinle iletişime geçecektir,” diye yalan söyledim.

Adresi aldıktan sonra, ziyaretçimi uğurlamak üzere ayağa kalktım.

O gittikten sonra, boşalttığı koltuğa oturdum ve ateşin yanında çelişkilerle dolu olarak titremeye başladım.

İKİNCİ BÖLÜM

KORKUYLA TİTREDİM.

Hayran olduğum ağabeyim Sherlock'un korkusuyla.

O benim kahramanımdı. O benim rakibimdi. Ona neredeyse tapardım. Ama benim izimi bulursa özgürlüğümü sonsuza dek kaybederdim.

Yine de benim yüzümden perişan mıydı?

Artık kendime onun gururunu incitmekten başka bir şey yapmadığımı söyleyemezdim.

Ama ne yapacaktım? Sherlock Holmes'e iyi olduğuma dair en ufak bir ipucu verirsem, bunu bir şekilde beni tuzığa düşürmek için kullanırdı.

Dikkate alınması gereken bir de annem vardı. Bu hayattan ayrılma günü gelmeden önce, görgü kurallarına uyma ve "kadının yeri" kısıtlamalarından uzakta, özgürlük ve mutluluğun tadını çıkarmak için ne kadar zamanı vardı? Yalnızca adamların mı gururu olabilirdi?

Diğer ağabeyim Mycroft, düşüncelerime kısaca girdi; gururunun incinmiş olup olmaması umurumda değildi. Sherlock kadar akıllı

olsa dahi bir gece önceden kalma pişmiş patates gibiydi, soğuk ve anlamsız. Bulmaya gayret gösterecek kadar umursamıyordu beni.

Ama başka bir husus daha vardı: Mycroft neden Watson'a beni anlatmak için kendini sıkıntıya sokmuştu?

Ya hepsi bir yalansa? Ya Dr. Watson'ın ziyareti bir dalavereyse ve Sherlock arkadaşını bana casusluk yapmak için kendisi gönderdiyse?

Saçma. Ağabeyim bilemezdi ki...

Fakat bir şekilde, çok az bile bilmemesi gereken bir şeyi *biliyordu*, param olduğunu. Ayrıca belki de Dr. Ragostin'in, benim, yani Enola Holmes'ün, hapishaneye gönderilmesine yardımcı olduğum sözde "Astral Perditoryan"ın ofisini tuttuğunu fark etmişti. Ya Sherlock Holmes bir bağlantı olduğunu hissettiyse?

Bu düşünceyi zihnimde tarttıktan sonra mümkün olmadığına karar verdim. Daha mümkün olan, eğer Dr. Watson'ı casusluk için Sherlock Holmes'ün kendisi göndermiş ise, bunu meraktan, "Bilimsel Perditoryan"ın onunla bir dedektif olarak rekabet edip edemeyeceğini değerlendirmek için yapmış olmasıydı.

Bu durumda, kardeşimin acı çektiği doğru olmayabilir miydi?

Ama Dr. Watson'ın gözlerinde gördüğümün gerçek bir endişe olduğuna yemin edebilirdim.

Lanet olsun, *aile* söz konusu olunca ne yapmam gerektiğini nereden bilecektim? Ruhsal havaya yükseliş bile bana daha az gizemli görünüyordu.

Anneme danışabilmeyi isterdim. Ancak onu geçen temmuz ayından, beklenmedik şekilde ayrıldığı o vahim günden beri görmemiştim. Gerçekten de tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum. Onunla sadece *Pall Mall Gazette* (*Times*'tan daha kültürlü ve ilerici bulduğu en sevdiği gazete), *Modern Womanhood*, *Jour-*

nal of Personal Rights ve birkaç yayının kişisel ilan sütunlarını kullanarak şifreler veya kodlarla bağlantı kurmuştum. Örneğin, Çingenerlerle birlikte dolaştığını varsaydığımda, şunları yazdırmıştım:

Krizantemim: Sıcak sevginin yedinci harfi, mağrurun dördüncü harfi, gelecek yenilemenin ilk harfi, masumiyetin altıncı harfi, alçak gönüllünün ikinci harfi, gelecek yenilemenin ilk harfi, alçak gönüllünün ikinci harfi, saflığın altıncı harfi, alçak gönüllünün ikinci harfi ve mağrurun ikinci harfi. Doğru mu? Sarmaşık (Ivy –Ç.N.)

Krizantem, “Anne” yerine kullandığımız kod kelimemiz olmuştu ve mesajın kendisi, annemin bana verdiği referans kitap *Çiçeklerin Anlamları*’nda yer alan diğer çiçeklere atıfta bulunuyordu yalnızca. Bu sembolizm, çiçeklerle selamlaşanlar arasında ortak bir dildi. Buna göre ilanımdaki *sıcak sevgi* sterliçya çiçeği, *mağrur* orkideyle simgeleniyordu ve nilüfer, beyaz gül, menekşe, nilüfer, menekşe, beyaz lale, tekrar menekşe ve orkide olarak devam ediyordu. *Sterliçyanın* yedinci harfi Ç idi, *orkidenin* dördüncü harfi İ, *nilüferin* birinci harfi N, vs. idi. Böylelikle, *Çingenerler* kelimesinin harfleri sıralanıyordu.

Annem bir hafta içinde benzer bir çiçek koduyla cevap vermişti. “Evet. Neredesin?”

Ve ben de benzer şekilde “Londra,” diye cevap vermiştim.

Bu bizim iletişim şeklimizdi. Annemi görmeyi çok istiyordum ama ona olan duygularımın şiddetinden dolayı tereddüt ediyordum, hepsi iyi duygular değildi.

Hepsinden emin de değildim. Bu nedenle, onu iyi bir zamanımda ve kendi şartlarımla bulmak isterdim.

Ama şimdi, Sherlock’la ilgili aldığım bu sarsıcı haberden sonra kendi çekincelerimi bir kenara koymaya karar verdim.

Anneme danışmak istedim. Anneme danışmaya *ihtiyacım* vardı. Ama onunla en ihtiyatlı şekilde bağlantı kurmalıydım.

Joddy'den ve diğer hizmetçilerden uzaklaşıp eve dönene kadar bekledim.

Dr. Ragostin'in ofislerini barındıran Gotik yapının konforlu üst katlarına yerleşebilirdim ama dikkatli olmak adına bunu yapmamıştım. Bunun yerine, "Dr. Ragostin" bu odaları çeşitli kişilere, tercihen Bohem kiracılara kiralamıştı (böylece finansal durumumu sağlamlaştırıyordum), bense ağabeyimin beni aramayı akıl edemeyeceği East End'de oldukça mütevazı bir oda bulmuştum –kız kardeşinin böyle bir kenar mahallede yaşamaya cesaret edeceğini düşünemezdi. İş içindeki gecekonduların arasında sıkışmış yıkık dökük evdeki köhne barınağımda, tek kiracı bendim. Bayan Tupper adında tatlı, yaşlı bir dul olan ev sahibesi tamamen sağır sayılırdı ve kulağına tuttuğu işitme cihazına bağırarak konuşmak gerekiyordu. Bu yüzden bana gayet az soru soruyordu. Tek hizmetçi, hiç görmediğim, her işi yapan bir kızdı. Burası gizlenmek için her açıdan çok uygundu.

Böylece, mütevazı yatak odamda, korse, göğüs güçlendirici, fırır, sahte saçlar ve Ivy Meshle'in yüz dolgularından kurtulup rahatladığım zamana, yani akşama kadar bekledim. Geceliğimi giyip ayaklarımı soğuk zeminden korumak için pufun üzerine koyup, ateşin yanında rahatça oturdum.

Yanıma bir mum çekerek anneme bir şifreli bir mesaj yazmaya başladım.

KIZILCIK DÖRT ZAMBAK İKİ KERE ÜÇ MENEKŞE VE ELMA ÇİÇEĞİ KAÇ TANE?

Bu mesajın, öncekilerden farklı ve daha zor olmasına karar vermiştim. Ağabeyim Sherlock param olduğunu nereden biliyordu? Bu beni çok endişelendirmişti. O kadarını bildiğine göre, *Pall Mall Gazette*'in "ıstırap sütunlarındaki" daha önceki iletişimimizi bir şekilde deşifre edip annem ve benimle mi ilişkilendirmişti?

Şimdiye kadar yazdıklarımı üç harfli gruplara ayırdım:

KIZ ILC IKD ÖRT ZAM BAK İKİ KER EÜÇ MEN EKŞ EVE ELM AÇİ ÇEĞ İKA ÇTA NE?

Tedbir amaçlı olarak Ivy demedim, ama çiçek kodlarını kullandığım için annemin yine de şifreli bu mesajın benden olduğunu anlayacağını umuyordum. *Zambak* bir mesajı simgeliyordu.

Ama aynı zamanda zambak tepesinde üç, altında üç büyük taç yaprağı olan tek çiçektir, aynı kızılcık çiçeğinin dört taç yaprağıyla tek olması gibi. Menekşe ile elma çiçeğinin her ikisinin de beşer taç yaprağı vardı. Umarım annem kodun bu kez nasıl değiştiğini anlardı. Menekşeden bahsettim çünkü sadakat ifade eder. Ve elma çiçeğinden söz ettim çünkü annem ben küçükken bazen bir elmayı çapraz keser ve içindeki beş köşeli yıldızı gösterip elma ve çekirdeklerinin nasıl beş tane taç yaprağı olan bir çiçekten dönüşerek oluştuğunu anlatırdı.

Mesajı gruplara ayırdıktan sonra tersine çevirdim:

NE? ÇTA İKA ÇEĞ AÇİ ELM EVE EKŞ MEN EÜÇ KER İKİ BAK ZAM ÖRT IKD ILC KIZ

Kaşlarımı çatarak soru işaretine baktım. Şifrenin çözülmesini çok kolay hale getirirdi. Onu, annemin “sıfır” dediği şeyle değiştirdim:

**NEX ÇTA İKA ÇEĞ AÇİ ELM EVE EKŞ MEN EÜÇ KER İKİ
BAK ZAM ÖRT IKD ILC KIZ**

İşte olmuştu. Annemin benim kafamı karıştıran ilk şifresinden çok farklı olmadığı için bunu kolayca çözeceğini tahmin ediyordum. Ama bu, anneme beş sayısını düşündürtmesini istediğim bir başlangıçtı.

Ondan sonra, birinin alfabeyi beş bölüme ayırabileceğini anlayacağını umuyordum:

**ABCÇDE
FGĞHIİ
JKLMNO
ÖPRSŞT
UÜVYZ**

Ve her bölümde altı, sonuncusunda beş harf var.

Sonra anneme gerçek mesajımı yazdım. LONDRA KÖPRÜSÜ YIKILIYOR ACİL KONUŞMALIYIZ ve şöyle şifreledim:

L, üçüncü grupta veya satırdadır ve oradaki üçüncü harftir: 33.
O üçüncü satırda, altıncı harftir: 36.

Ve böyle devam eder.

333634154311 32414243524452
542532253325543643 11132633
323634514534113325542555

Bütün sayıları ayırmadan birlikte yazayım ve kelimeleri annem ayırsın diye düşündüm ama bundan vazgeçtim. Şifreyi (üçüncü harf ikinci satır mı yoksa üçüncü satır ikinci harf mi?) ve belanın nerede olduğunu ve onunla nerede konuşmak istediğimi söylemek için atıfta bulunduğum Londra Köprüsü'nü çözmek için zaten yeteri kadar zorlanacaktı.

Son taslak şöyle oldu: NEX ÇTA İKA ÇEĞ AÇİ ELM
 EVE EKŞ MEN EÜÇ KER İKİ BAK ZAM ÖRT IKD ILC KIZ
 333634154311 32414243524452 542532253325543643 11132633
 323634514534113325542555

Bunu, farklı haftalık yayınlar için birçok kopya halinde yazdım. Kâğıtların her iki ucunu ortaya doğru katlayıp üste gelen kenarı balmumu ile –renkli mühür balmumum olmadığı için sıradan beyaz mum kullandım– yapıştırmadan önce her bir kopyayı üç kez okuyup doğru olduğundan emin oldum. Kâğıtların boş taraflarına adres yazdıktan sonra onları bir kenara koydum.

Yarın onları Fleet Street'e götürecektim.

Sonra, annem cevap verene kadar beklemekten başka yapacak bir şey kalmıyordu.

Beklemekten nefret ederim.

Sir Eustace Alistair'in kızı ile ilgili olarak da beklemeliyim. Ertesi güne kadar bu konunun peşine düşmem.

Ama uyumadan önce *bir şeyler* yapmalıydım.

Bu yüzden ateşin yanındaki rahat koltuğumdan kalkarak, giyinmeye başladım. Tekrar. Ama bu sefer farklı bir şekilde. Kadınsı destekleyici unsurlar yerine, el bileklerimden ayak bileklerime kadar beni ısıtan pazen iç çamaşırları giydim. Sonra da bir zamanlar bıçak darbesinin vücuduma nüfus etmesine engel olmuş olan eski bir korseyi. Korseyi bağlarken yalnızca üzerimde kalmasını sağlayacak kadar sıktım zira onu görünüş için değil savunma amaçlı giyiyordum. Aynı zamanda silahlanabilmek için. Korsenin ön tarafını bir demir çubuk kadar sert hale getiren çelik “korse balinası” yerine giysinin yoğun kolalı kumaşının içine, kılıf içerisindeki 12 santimlik ince bir hançeri koymuştum. Çift kenarlı, jilet gibi keskin bu silaha, şu anda giydiğim kıyafetin ortasındaki bir etek cebinden ulaşabiliyordum. Kıyafete gelince bir rahibe kılığı olarak kullanabilirim ümidiyle kendim için diktığım çok basit siyah bir elbiseydi. Boğazkesenleri engellemek için balina kemiğiyle desteklenmiş yüksek yakamı bağladım. Kalın çorapların üzerine eski siyah botlarımı giydim. Son olarak da başımı ve yüzümü kapatmak için siyah bir başlık ve peçe taktım.

Gece hayatımın kılığı buydu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YAVAŞÇA ODAMDAN DIŞARI ÇIKTIM. BAYAN TUPPER alışkanlığına uygun olarak erkenden yatak odasında inzivaya çekilmişti. Sevgili sağır, yaşlı ruh hâlâ uyanık olsa da dışarıya çıkar-ken dikkatlice attığım adımlarımın sesini duyamazdı. Kıyafetle-rimi karyolada sakladığım için Bayan Tupper'ın kiraya verdiği odayı, ikinci bir kişinin, tabiri caizse, sıska, gececi Yardımsever Rahibenin, o güzel genç sekreter kız Bayan Meshle ile paylaştığına dair hiçbir fikri olmadığından neredeyse emindim.

Bir viraneyi andıran kasvetli evde yanan hiçbir gaz lambası olmadığından karanlık merdivenlerden aşağı inerken yolumu el yordamıyla bulmak zorundaydım. Karanlıkta anahtar deliğini bulmak için uğraşarak ön kapıyı açtım, dışarı çıktım, arkamdan kapıyı yeniden kilitledim. Ardından, herhangi bir gece yarısı takipçisinin yaşadığım yeri keşfetmesi ihtimalini azaltmak için hızla oradan uzaklaştım.

Bir ya da iki gece öncekinden farklı, rastgele bir rota izleyerek gazlı lambalar tarafından çok az aydınlatılan gölgeler içindeki dar sokaklardan aşağı doğru yürüdüm. Ne arabaların lambaları ve zen-

ginlerin meşaleleri, ne de daha varlıklıların yeni elektrikli armatürleri East End'de olan şeyler değildi. Burada zayıf ve dalgalı ışıklar, isli, kahverengi bir suda yüzüyor ya da daha çok, boğuluyor gibiydi. Londra, kendine özgü tarzıyla tıkanmış ve çöküp kalmıştı. Burada gece yarısı soğuğu, baca isi, kömür dumanı, odun dumanı ve Thames'in taşıdığı nemli hastalıktan oluşuyordu; insan kendini sanki henüz hiç donmamış ama buzdan daha soğuk olan, giysilerini sürekli ıslatıp oradan kemiklerine geçen bir siste yüzüyormuş gibi hissediyordu. Bu kadar yoğun dondurucu hava, sığınacak herhangi bir yere sahip olan tüm insanları içeri sürüklemişti. Sığınma evlerinin merdivenlerinde bile uyuyan berduşlar vardı. Bu akşam başka bir yakıt olmayan fakir biri, ahırların arkasındaki gübre yığınlarından çalınan samanları yakıyordu ve sabahı görece kadar yaşayamayabilirdi.

Kendi evimin yeterince uzakta kaldığına karar verince, evler arasında karanlık bir boşluğa girdim ve yanımda getirdiğim bir yağ lambasını yaktım. Şimdiden soğuktan sertleşen parmaklarım kibriti zar zor idare edebiliyordu.

Nazik görgülü genç bir hanımın bu şartlar altında neden dışarı çıktığını merak edebilirsiniz. Ben de neden geceleri kendimi dolaşmaya mecbur hissettiğimi tam olarak anlayamıyorum. Belki de her zaman araştırmaya, maceraya, tehlikeye atılmaya, aramaya, bulmaya eğilimi olan saplantılı biriyim. Bir şeyleri ortaya çıkarmaya, bulmaya, insanları bulmaya –bu gece, hayatta kalabilmek için yardıma ihtiyacı olanları bulmaya– saplantılı biri.

Elbiseme ve ayrıca üzerine giydiğim ağır yün mantoya mum artıkları, kibrit, şilin ve peniler, sıcak tutacak örgü çorap ve kepler ve eldivenler, elmalar, bisküviler, bir kanyak şişesi gibi ihtiyaç duyabileceğim eşyaları koyduğum pek çok derin cep dikmişim. Bir kolumda el yapımı battaniye taşıyordum. Öbür elimle lambayı kavramışım.

Siyah kürk eldivenli ellerimle, lambayı yüksekte tutarak arka yolları ve ara yolları aramaya başladım. Herhangi bir tehlike işare-tine, öfkeli tartışma sesine ya da çığlığa veya arkamda duyabilece-ğim ayak seslerine karşı tetikteydim.

Aynı zamanda ağlayan biri var mı diye de kulak kabartmışım. Ve çok geçmeden duydum.

Alçak sesli, hıçkırıklar içinde bir çeşit ağlama. Dönüşümlüy-dü, ağlıyor, nefes alıyor, ağlıyordu, sanki her şeyden vazgeçmiş gibiydi. Bu ağlamayı takip ederek –çünkü lambam tekrar sise gömülmeden önce bana ayağımın altındaki birkaç yol taşınu gös-teriyordu ancak– bir kapı girişinde çömelmiş, sadece başını ve omuzlarını kaplayan bir şal içinde kendini ısıtmaya çalışan yaşlı bir kadın gördüm.

Ben yaklaşıncı ve o, benim ayak seslerimi duyunca korkmuş bir şekilde eliyle kendisini susturmaya çalıştı ama sonra beni ta-nıyınca rahatlamış olarak tekrar yüksek sesle ağlamaya başladı. Böyle bir sürü insan artık beni tanıyordu. “Rahibe” diye fısıldadı, “Sokakların Rahibesi”. Zayıf bir kol bana doğru uzandı.

Rahibe hiç konuşmadığı veya ses çıkarmadığı için sessizce, sanki civcivin üzerine eğilen büyük, sıska bir karatavuk gibi sanı-rım, kadının üzerine eğilip onu yanımda getirdiğim battaniyeye sardım. Basit bir husus: Battaniyelerimi büyük, eski kumaş par-çalarını birleştirerek dikerdim, çünkü daha iyi kalitede her türlü örtü, onlara en çok ihtiyaç duyanlardan çalınabilirdi.

Bu kadının lambanın ışığına çevrilmiş olan yüzü belki yaşlı de-ğildi aslında, sadece zorluklarla hırpalanmış, sıska bedeni raşitizm ve açlıkla kavruk kalmıştı. Sekiz peni parası olmadığı için pansi-yondan kovulmuş bir dul ya da bir kız kurusu muydu, yoksa sarhoş

bir kocanın darbeleriyle gece vakti dışarı mı atılmıştı? Bunu asla bilemeyeceğimi bilerek kalın örgü çorapları çıplak ayaklarına giydirdim, sonra ceplerimden birinden, benim kendi icadım olduğuna inandığım bir şey çıkardım: Büyücek bir tenekeyi ağzına kadar tomar yapılmış kâğıtla doldurmuş ve üzerine parafın dökmüştüm. Bir kibrit çakıp, bu garip portatif şöminenin üzerine bıraktım ve kapının girişinde kadının yanına yerleştirdim. Yanmaya başladı. Çok büyük bir mum gibi ısl ısl parlıyor, iyi bir ısı bırakıyordu. Sadece bir saat kadar yanacaktı, ama bu kadının kendini ısıtması için yeterince uzun bir zamandı.

İstenmeyen birilerinin kadının yanına gelmesine yol açmayacak kadar kuytu bir yere koymuş olduğumu umdum.

Ona bir elma, biraz bisküvi ve sokak satıcısından değil bir fırından aldığım ve bu nedenle iyi, sağlıklı bir etten yapılmış olduğunu, köpek ya da kedi eti ile karıştırılmamış olduğunu düşündüğüm bir tart verdim.

“Çok teşekkür ederim, Rahibe.” Kadın ağlamasına son veremiyor gibi görünüyordu, ama ben gittikten sonra susacağını düşündüm. Birkaç gün boyunca yiyecek almasına ve barınmasına yetecek kadar çok ama uğruna öldürülecek kadar çok olmayan birkaç şilini çabucak ve gizlice verdim. Sonra geri çekildim ve onun için yapabileceğim daha fazla bir şey olmadığını anladığını umarak arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım.

Arkamdan, “Sokakların Rahibesi, Tanrı seni korusun!” diye seslendi.

Onun bu minnettarlığı bana kendimi sahtekâr, maskara, değersiz biri gibi hissettirdi çünkü onun gibi çok ama pek çok kişi vardı ve muhtemelen onların hepsini asla bulamayacaktım.

Uzun adımlarla yolumda ilerlerken titredim. Soğuktan. Ve korkudan. Kulak kesilmiştim.

İlerideki sokaktan çakırkeyif şarkılar ve sarhoş naraları duyuluyordu. Hâlâ açık olan bir bar olabilir miydi? Buna nasıl izin verdiklerini merak ettim. Elbette yetkililer—

Dikkatim dağılmıştı ve arkamda birinin varlığını hissettiğimde çok geçti.

Hafif bazı sesler duyuyordum. Belki ayakkabının kösele tabanının donmuş çamur ve kırık sokak taşları üzerinde çıkardığı sestir bunlar, belki de bir canavarın nefes alırken duyulan tıslaması – ama şaşkın bir şekilde ağzımı soluklanmak için açıp arkama dönmek üzere hızla sıçrarken bir şey beni boynumdan yakaladı.

Arkamda olan, görünmeyen bir şey.

Korkunç derecede güçlü bir şey.

Giderek daha sıkı tutan bir şey.

Bir insanın tutuşu değildi bu. Dar, lanet bir şey, yılan gibi, sıkıştıran, boğazıma diş geçiren bir şeydi. Düşünemedim ve hatta hançerime bile erişemedim; sadece boynuma işkence eden o şeyi, her ne idiye, kavramak için iki elimi kaldırarak tepki verdim ve bu arada elimdeki feneri düşürdüm. Ancak nefesim kesilmeye başlamıştı, vücudum acıyla kıvranıyor, çığlık atmak için açtığım ağzımdan ses çıkmıyor, gözlerim kararıyordu ve biliyordum, ölecektim.

Ardından ilk farkına vardığım şey karanlıkta bir ışıktı galiba ama hoş bir ışık değildi; turuncu, dans eden, şeytani bir şeydi. Gözümü kırıştırarak karanlıktan kurtulmaya çalışırken, altımda sokağın soğuk, sert zeminini hissettim ve neredeyse bir ateşin içinde yatığımı gördüm. Kırık fenerimden sızan yağın oluşturduğu birikinti neşe içinde yanıyordu. O neşeli parıltıda, üç veya dört adamın

eğilmiş bana baktığını hatırlıyorum ama çok bulanık bir anı bu. Gece ve sisle, kafa karışıklığım ve ağırlımla, peçemle bulanıklaşmış bir anı. Onların sarhoş sesleri kadar bulanık.

“Ölmüş mü?”

“Hangi aşağılık herif bir rahibeyi boğar?”

“Belki dinden hoşlanmayan yabancı anarşistlerden biri boğmuştur.”

“İçinizde öyle birini gören var mı?”

“Nefes alıyor mu?”

Biri, üstüme eğilip peçemi kaldırdı.

Sanırım bir an için, ben ellerine vurup uzaklaştırmadan önce yüzümü gördü. Bu uygunsuz durumun yarattığı şok beni şeyden –nasıl diyeyim?– baygınlıktan uyandırmadan önce. Hayır, kimse narin bir hanımefendi için uygun olan anlamda bayıldığımı söyleyemez. Şüphesiz hiç kimse neredeyse boğazlanarak öldürülme noktasına geldiğinde, bayıldığı için suçlanamaz.

Her neyse, tam net olarak hatırlayamasam da bilinç kaybından kurtulmam yalnız bir iki saniye sürdü. Sanırım peçemi kaldıran adama vurdum ve yüzümü yeniden örterken ateşten yuvarlanarak uzaklaştım, sendeleyerek ayaklarımın üzerine kalktım.

“Nereye böyle bayan, acelen ne?”

“Dursana, düldül.”

“Dikkat et Rahibe, düşeceksin.”

Eller bana doğru uzandı. Ama yardım tekliflerini reddederek, zira hepsi sarhoşluktan yalpalıyordu, oysaki ben sadece yalpalıyordum, hızla uzaklaştım.

Askerlikte söylendiği gibi, bozguna uğramış bir şekilde geri çekildim. Hiç silah bile çekemedim. Kupkuru bir huçkırıklı ağlama paniğiyle. Gerçekten de kaldığım yere geri dönüş yolumu nasıl bul-

duğumu güçlükle hatırlıyorum. Ama nihayetinde bir şekilde ulaştığım odamda titreyerek, her bir kandili, her mumu yaktım ve ocağın ateşini karıştırıp, gecenin içerisinde sıcaklık ve ışığı canlandırana kadar üzerine bol bol, gereğinden fazla odun ve kömür ilave ettim.

Kendimi koltuğuma attım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım, çünkü her nefes boğazımı ağrıtıyordu. Ağzımı kapatarak, tekrar ve tekrar yutkundum, acımın yanı sıra utancımı bastırmaya çalışıyordum.

Ateşe rağmen, soğuşu yalnızca bir gecenin soğukluğunun çok ötesinde, hâlâ hissediyordum. Ruhumun iliğine kadar buz kesmiştim. Yatmaya ihtiyacım vardı. Sendeleyerek kalktım, yüksek yakamın düğmelerini açmaya başladım.

Titreyen parmaklarım boynumun çevresinde asılı bir şey hissetti.

Yabancı bir varlık, uzun ve pürüzsüz, esnek bir şey, sanki orada bir yılan asılı kalmış gibi. Yaralı boğazımın acısına rağmen çığlık atarak o şeyi kopardım ve tutup, beceriksiz bir şekilde yere fırlattım.

İşte orada, ocağın önündeki kilimin üzerinde duruyor.

Boğma teli.

Ama bu sıradan bir boğma teli değildi, bir parça tahtaya bir çeşit pürüzsüz, beyaz kordon düğümlenmişti.

O düğümün içinde bir bukle kahverengi saç gördüm –benim saçım. Beni boğmaya çalışan adam aleti boğazımda sıkı sıkı çevirirken takılmış olmalıydı.

Durduğum yerde sallanarak gözlerimi bir anlığına kapatmak zorunda kaldım ve hayatımı kurtaranın yalnızca balina kemiğıyle sertleştirilmiş olan yüksek yakalığım olduğunu fark ettim. Londra'daki polis memurları da aynı nedenden dolayı yüksek yakalı ceketler giyiyordu. Böyle basit bir aletin, koca bir şehri, hatta polisi bile dehşete düşürebileceğini düşünmek ne kadar şaşırtıcı ve korkutucu.

Beni kurtaranın cesaretim ya da ince zekâm olmadığını fark etmek de korkutucu, aynı zamanda utanç verici. Silahımı unutup, beceriksiz bir aptal gibi, tekmelemiş ve tırmalamış, başka bir dişi kurbandan farklı bir şey yapamamıştım. Yakaya rağmen, o ayyaşlar ortaya çıkmasa ölmüş olabilirdim. Evet, gerçekten de kararımı verdim, boğma aletini kullanan adamı onlar engellemiş olmalılar. Yoksa neden sevgili tasarım aparatını boynumda bıraksın?

Berbat bir şekilde titreyerek bu menfur aleti incelemek üzere tekrar gözlerimi açmak için kendimi zorladım.

Alet gerçekten de özenle tasarlanmıştı. Cilalı bambudan yapılmış çubuk, bir beyefendinin bastonundan alınmış olabilir. Sokak haydudundan beklenebilecek bir tasarım değildi. Ve kordon—

Bir balina bağcığı.

Yani, bir hanımefendinin *korsesinden* alınmış bağcık

Birden kendimi kötü hissettim ve öfke bastı. Bu kötü amaçlı, aşağılık şeyi tutup ateşe fırlattım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İKİ GÜN BOYUNCA YATAKTAN ÇIKMADIM. BAYAN Tupper'a, boğazımın ağrıdığını konuşamadığım için işaretlerle anlattım. Yılın bu zamanı için oldukça yaygın bir rahatsızlık olduğundan onun da bundan fazlasını düşünmediğinden eminim. Geceliğimin yüksek fırfırlı yakası, zedelenmiş boynumu saklıyordu.

Ancak zedelenmiş ve karışık duygularımı rahatlatamazdı. Küçükken bisikletten, attan ya da ağaçtan sıkça düştüğüm için fiziksel acıya alışkın olmama rağmen başka bir insan tarafından bu kadar kaba bir şekilde incitilmeye hiç alışık olmadığımı fark ettim. Tupper'ın bana sunduğu çorbaları ve reçelleri yememi engelleyen sadece boğaz ağrım değildi. Beni hasta eden şey yapılan hainlikti.

Şer ve yakışsızlık –hayır, yakışsızlıktan çok daha fazlası. Bir –bir tür henüz isimlendiremediğim bir *kötülük*.

Korse bağcığıyla ilgili bir şey.

Ne tür bir adam bir kadına, bir bastondan –okul çocuklarına vurmak için kullanılan bir sopadan– ve bir *korseden* yapılmış bir

silahla saldırabilirdi? Üst sınıftan kadınların, onları sosyete için süslü gösterecek diye giymek zorunda bırakıldıkları gülünç kıyafetlere sığınmak için taktıkları, baygınlık nöbetlerine yatkın hale getiren ve iç organ yaralanmalarına ve ölüme yol açan mahrem bir iç çamaşırının bir parçasını kullanmışlardı. Ağabeylerim Mycroft ve Sherlock'tan kaçmamın nedeni büyük ölçüde bu bağcıklardı. Yatılı okul denen yerdekiler *beni* işe yaramaz bir hale getirmesin ya da belimi inceltmek adına ikiye bölmesinler diye kaçmıştım ve şimdi birisi o şeyi –boynumun etrafına mı dolamıştı?

Ne amaçla? Benden ne çalmak için?

Ve neden bu tuhaf, rahatsız edici silahla?

Gerçekten bana saldıran bir *adam* mıydı, yoksa deli bir kadın mı?

Bunlar cevabını bulamadığım sorulardı.

Üçüncü gün biraz konuşabiliyordum ve kendimi fikren olmasa bile bedenen rahatlatılabildiğim Dr. Ragostin'in ofisine dönerek yokluğumda biriken gazeteleri okudum.

Fleet Street'e postayla gönderdiğim mesajım gazetelerde yer almıştı ama annemden bana gelen bir mesaj yoktu.

Elbette cevap gelmesi için henüz çok erkendi ama bakmamın önüne geçemedim. İçimden...

Yok bu doğru değildi, yapmamalıydım. Çocuk gibi kendimi üzmemeli, annemi istememeliydim. Annem burada olsa bana ne derdi? Tahmin etmek zor değil: "Kendi başının çaresine gayet iyi bakarsın, Enola."

Her zaman bir iltifat olarak kabul ettiğim bir ifade.

Ama özellikle bugün, boğazımda oluşan bir yumru yüzünden şiddetlenen ağrıyla birlikte birden, içimden geçenin ne olduğunu anladım. Bir şey istiyordum. Daha doğrusu birisini.

Artuk yalnız kalmak istemiyordum.

Adım gibi yalnızdım, yanımda yürüyecek kimse yoktu.

Güvenecek kimsem yoktu.

Rahatlatacak kimsem yoktu.

Yine de çok iyi biliyordum ki kimse bana bir yedi yıl daha, yasal olarak ben yetişkin olana kadar eşlik edemezdi. Beni tanıyan her insan, kim olduğumun keşfedilmesi açısından tehdit oluşturunuyordu. Joddy, eğer fazla şey öğrenirse benim için bir tehlikeydi. Bayan Tupper, aynı şekilde. Yoksullara verdiğim yiyecekleri aldığım bakkallar ve fırıncılar, çeşitli tuhaf çamaşırlarımı yıkayan çamaşırcı, bana hançeri yapan tenekeçi, her biri bir riskti. Bir evcil hayvan beslemeyi düşünmüştüm, ama bir köpek bile yanlış zamanda beni tanıyarak durumu mahvedebilirdi. Ferndell'in yaşlı köpeği Reginald, eğer Londra'ya getirilmiş olsa ve benimle karşılaşsa hangi kılığa bürünmüş olursam olayım, sevinçle havlayarak üzerime atılırdı. Ve kâhya Lane ve Bayan Lane, Reginald'la birlikte olsalar ve beni bulsalardı, Bayan Lane mutluluk gözyaşlarına boğulurdu. Çünkü o bana hep annelik yapmıştı, hem de...

Yeter. Enola Holmes, şu an sızlanmayı bırak.

Kalkmam, hareket etmem, bir şeyler başarmam gerekiyordu.

Pekâlâ. Annemden haber alana kadar annemle ya da Sherlock'un sıkıntısıyla ilgili yapabileceğim bir şey yoktu. Ve –ne yazık ki hararetle adalet ya da aslında intikam! dilediğim halde– bu noktada *bana* bu acıyı yaşatan meçhul saldırganla ilgili olarak da yapabileceğim bir şey yoktu.

Ama hayatımın mesleği, perditoryanlıkla ilgili olarak yapabileceğim bir şey kesinlikle *vardı*. Sör Eustace Alistair'in kayıp kızı

hakkında yapabileceğim bir şey vardı. “Dr. Ragostin”in ilk vakası olarak onu bulacağına dair kendime söz vermiştim.

Detayları öğrenmek zorundaydım.

Biraz düşündükten sonra ayağa kalktım, çeşitli koridorları geçerek aşçı ve temizlikçi kadının kuşluk vakti çaylarını içtikleri mutfağa gittim. Mutfaka girdiğimi görünce ikisi de ürktü ve bir aksilik olduğunu düşünerek endişelendiler çünkü normalde servis için sadece zile basardım.

Boğuk bir sesle aşçıya “Bayan Bailey,” dedim. “Kendimi iyi hissetmiyorum. Boğazım korkunç şekilde ağrıyor. Acaba–”

Bayan Bailey rahatlayarak ben daha isteğimin ne olduğunun belirtmeden “Tabii ki,” diye yanıtladı. Hastalığım, ocak, soba ve su ısıtıcısı nedeniyle evin en sıcak yeri olan mutfaktaki varlığımın nedenini açıklamıştı. “Çay?” Çaydanlığı ocağa koymak için yerinden fırladı.

“Tam istediğim şey. Teşekkür ederim, gerçekten.”

Diğeri, Bayan Fitzsimmons, temizlikçi kadın, ateşe en yakın sandalyeyi göstererek “Oturun lütfen, Bayan Meshle,” dedi.

İkisiyle birlikte masaya oturdum ve çayımı yudumlarken sağlığım ile ilgili sorularına kısa cevaplar verdim. Sonra onlar konuşmalarına kaldıkları yerden devam ettiler. Bayan Bailey, bir gece önce bir Hipnotizmacıyı seyretmek için tiyatroya gitmişti, “Hipnotizmacı şişman, esmer, karışık tüylü kaşları olan kurt bakışlı bir Fransız’dı.” Adama, bir muayene masasına uzanmış “üzerini saran bir Fransız geceliği giymiş yosma” yardımcısı eşlik ediyormuş. Adam kadını parlak bir nesneye –bu gösteride, bir mum alevine– baktırıyormuş ve sanki elleriyle kadının yüzüne kendi

“hayat kaynağını” serpiyormuş gibi hareket yaparak, tüm vücudunun üzerinde alışılmış manyetik geçişleri gerçekleştirmiş. “Ona utanılacak derecede yaklaştı ama ona hiç dokunmadı Kadın bir ceset gibi gözleri açık yattı, adam ona sabun yemesini söyledi, o da sanki şekerleme yiyormuş gibi çiğneyip yuttu. Adam kadına bir midilli olduğunu söyledi, kadın kişnedi. Adam kadına bir köprü olduğunu söyledi, o da iki sandalyeyi ayırıp ikisi üzerine boylu boyunca taş gibi hareketsiz bir şekilde yattı. Adam kulağının yanında bir tabanca ateşledi...”

Oturmuş onları dinlerken sabırsızlığımı güçlkle gizledim, çünkü bu tümüyle hilebazlık ve çürümüşlüktü tabii ki. Hipnotizma, bilim ve ilerlemeymiş gibi gösterilen ölü bedenlerin elektrikle “canlandırılarak” yaşıyormuş görüntüsü verilmesi, tinsel masa çevirme, ruh bilimcilerin taş yazıları gibi her türlü saçmalıkla birlikte yıllar önce itibarını yitirmişti.

“...bizi transı test etmeye davet etti. Bir adam kadını çimdikledi ve eşi de burnunun dibinden kokulu tuzlar geçirdi ve ben de eline şapka iğnesi batırdım ama kadın hiç kıpırdamadı. Daha sonra bizim yaptıklarımız bittiğinde, Hipnotizmacı kadının üzerinde elleriyle manyetik geçişler yaptı ve kadın gülümseyerek yerinden fırladı. Biz de onları sahneden ayrılana kadar uzun uzun alkışladık. Sıra bir Frenolojist’e...”

Oh hayır. Geçmişin sahte bilimsel çöplerinden biri daha.

Sözünü kestim. “Kraliçenin Frenolojik okuma için bir defasında kafasını tıraş ettiği doğru mu?” diye sordum.

Buna inanamadılar (hiç şaşırmadım çünkü bunu şu an ben uydurmuştum, böylelikle de da bir söylenti başlatmış olmuştum) ama her şey mümkündü: Leydi Şu ve Leydi Bu seanslar düzen-

lemişlerdi, Dük Şu –ve– Bu uykuda geziniyordu, birkaç saygın, genç Lord güldürme gazını tecrübe ediyorlardı, vesaire. Böylelikle konuyu çoğu temizlikçiler gibi, bu ikisinin de hakkında her şeyi bildiği üst sınıfların büyüleyici aptalca zaaflarına getirmeyi başarabildim. Skandal, gazetelerde “örtbas” edilebilirdi ama Londra’daki evlerde olan hiçbir olay o evlerde başka insanların hizmetçi ve uşaklarına fısıldayacak hizmetçiler olduğu sürece sır olarak kalmazdı. İkinci bir fincan çayı kabul ederek fırsat kolladım. Başka bir soyludan söz edildiğinde fırsat ortaya çıktı.

Dikkati çekmek ve sempati için öksürdüm ve sordum, “Sör Eustace Alistair’le tanıyor mudur?”

“O mu? Bundan şüpheliyim!” dedi Bayan Fitzsimmons.

“Sör Eustace sadece bir baronet, bilmiyor musunuz?” dedi aşçı.

“Ve gözden düşmüş, üstelik,” dedi kâhya, sakın bir ses ve anlamlı gözlerle.

Tatmin edici bir şaşkınlık ve ilgiyle tepki gösterdim. “Gözden düşmek mi? Nasıl yani?”

“Kızı Leydi Cecily yüzünden! Utanç verici bir ilişki.”

“Ailesi için korkunç,” dedi aşçı. “Leydi Alistair’in bitkin bir halde olduğunu duydum.”

Temizlikçi kadın cevapladı, aşçı müdahale etti ve sonraki birkaç dakika içerisinde hikâye ikisi arasında sisten çıkan bir yapı gibi şekil aldı, en azından kafamda:

Saygıdeğer Leydi Cecily Alistair, Sör Eustace’in ikinci büyük, yalnızca on altı yaşındaki ve henüz saraya takdim edilmemiş olan kızı, geçen hafta salı günü ortadan kaybolmuş. O sabah yatak odasının penceresinde bir merdiven bulunmuş. Polis yetkilileri tarafından sorgulanan Leydi Cecily’nin kız arkadaşları, geçen yaz genç

kız onlarla beraberken, (“neredeyse artık yanlarında hiçbir refakatçi olmadan kızlar at binmeye, bisiklet sürmeye, kendi başlarına alışveriş yapmaya gidiyor, dünya ne hale geldi?”) şık giyimli ama soylu olduğu şüphe götürür genç bir “centilmenin” kıza yaklaştığını itiraf etmişler. Daha fazla araştırma yapıp, masası da aranınca Leydi Cecily’nin, genç adamla uygun bir şekilde tanıştırılmadan ya da ebeveynlerinin bilgisi olmaksızın yazıştığı ortaya çıkmış. Sadece ilk adı bilinen bu belirsiz erkeği bulmak polisin üç dört gününü almış. Sıradan bir mağaza sahibinin, ait olduğu yerin bilincinde olmayan, muhtemelen hayatla ilgili konumunun çok ötesinde arzuları olan oğlu olduğu anlaşılmış. Ancak bu ortaya çıktığında artık çok geçmiş (“eğer kız onunla evlendiye felaket, evlenmediyse daha da kötü”). Fakat kız bulunduğunda onunla birlikte değilmiş. Genç adam, herhangi bir kötülük yapmadığını güçlü bir şekilde söyleyerek masum olduğunu iddia etmiş. (“Saçma. Erkekler sadece tek bir şey isterler.”) O zamandan beri gözleniyor ve takip ediliyormuş, ancak Leydi Cecily’nin hiç izine rastlanmamış.

“Biraz daha çay, Bayan Meshle?”

Gülümsedim ve başımı salladım. “Hayır, Bayan Bailey, çok teşekkür ederim. Sanırım, artık işimin başına dönmem gerekiyor.”

Binanın ön tarafına döndüğümde, dıştaki odamdan, Dr. Ragostin’in özel odasına çekildim ve Joddy’ye hiçbir şekilde rahatsız edilmemem için talimat verdim. Bütün gece rahibe kılığında dışarıda kaldığım zamanların ardından çoğunlukla Ragostin’in ofisinde gün boyu uyurdum. Joddy’nin, Dr. Ragostin’in rahat, renkli desenli pamuklu kumaştan yapılmış kanepesinde “el örgüsü battaniye”ye sarınıp da birkaç saat geçirmeyi planladığımı düşündüğünü gösteren haddini bilmez sırtmasını göz ardı ettim.

Bu, onun ve diğer hizmetçilerin düşünmesini istediğim şeydi.

Dr. Ragostin'in kutsal sığınağında daha önce sözü geçen şöminenin karşısındaki kanepenin yanı sıra bu hayali şahsiyet için temin ettiğim oldukça gösterişli bir masa, müşterilerinin oturması için deri koltuklar ve bu mobilyaların üzerinde durduğu göz alıcı bir Türk halısı vardı. Oldukça süslü perdeleri olan pencereler arasında yüksek bir kitaplık duruyordu ve diğer kitap rafları geriye kalan üç duvarı tamamen kaplıyordu. Tabii ki, ışığı yansıtması için uzun aynaların üzerine konmuş olan gaz şamdanları onları birbirinden ayırıyordu. Bu raf bolluğu bir önceki sözde medyum kiracıdan kalmıştı. Burası onun seans odasıymış.

Kapıyı içeriden kilitledikten, gizlilik için kalın perdeleri kapattıktan ve kararan odayı aydınlatmak için gaz-alevli avizeyi açtıktan sonra içte kalan duvardaki ilk kitap rafına doğru yürüdüm. Papa'nın denemelerinden oluşan kalın cildin arkasına ulaştım ve oradaki bir mandalı sessizce serbest bırakıp kitap rafının sol kenarını kendime doğru çektim. Tüm raf, yalnızca parmak ucumun baskısıyla ve hiç ses çıkarmadan –menteşeler mükemmel bir şekilde tutturulmuş ve bolca yağlanmıştı– bir kapı gibi ardına kadar açıldı ve arkasındaki küçük oda ortaya çıktı.

Medyumun zamanında burada suç ortaklarının saklandığından emindim.

Ben ise dolap büyüklüğündeki bu alanı başka türdeki nesneleri gizlemek için kullanıyordum.

Şu an ihtiyacım olan şeyleri. Baronet'in evine kabul edilmek için Ivy Meshle olarak gidemezdim. Bir dönüşüm yapmam gerekiyordu.

Bir mum yaktım. Daha sonra bu odada hiç ateş olmadığı için soğuktan titreyerek Ivy Meshle'in bilinçli olarak her zaman tak-

tığı bombeli broşuyla birlikte ucuz farbalalarla süslenmiş poplin elbisesini çıkardım. Hançerimin kabzasına kaynak yapılmış olan bu broş, elbisemin ön tarafına tutturulmuş bir süs gibi duruyordu ama aslında ben silahımın sapının düğmelerimin arasından çıkmasını sağlamıştım. “Broşu” kavrayarak, hançeri korsemden gösterişli bir hareketle çektim ve bir kenara bırakmadan önce parlak, ince, keskin kenarlı bıçağa hayranlıkla baktım.

En gereklisi korsem olmak üzere –ne kadar ironik– iç çamaşırlarımla kalana kadar Ivy Meshle’in sahte saçlarını, küpelerini ve başka her şeyini çıkarıp bir yana koydum.

Evet, korseler hakkındaki düşünceme rağmen, her zaman bir tane giyiyordum ama koruyucu arkadaşım olarak, hiçbir zaman işkencecim olacak kadar sıkmadım. Korse bana kısıtlama değil, savunmamı, gizlenmemi ve malzemelerimi saklamamı sağlayarak özgürlük getiriyordu. Korse, hançerime kılıf olmasının yanı sıra, İngiltere Merkez Bankası banknotlarından küçük bir servet dahil pek çok yararlı eşyayı gizlediğim göğüs güçlendiricimi destekliyor ve kalça düzenleyicilerle birlikte, abartısız Enola Holmes’den çok daha farklı bir figür yaratmamı mümkün kılıyordu.

Dolgular, korunma ve iç eteğim hariç soyunmuş olarak leğene eğildim ve makyajımı çıkarmak için dolabın içinde tuttuğum, buz gibi olan suyla üşüyerek yüzümü yıkadım. Sonra aynaya baktım. Kendi uzun, düz kahvemsî saçlarım tarafından çerçevelenmiş düz, berrak yüzüm bana geri baktı.

Saç bir problemdi. Bir kadın olarak görünmek için, malumunuz saçımı tepede topuz yapmalıydım. Kızların kıyafetleri kısa, saçları uzundu ama kadınlar uzun elbiseler giymek ve saçlarını “kabartmak” zorundaydı. Kibar bir kadının gündüz vakti hemen

hemen her tarafı tamamen örtülü olmak zorundayken, kulakları her zaman görünür olmalıydı.

Bugün kibar bir hanım gibi görünmem gerekiyordu. Ne var ki bu hanımların saçlarını yapacak hizmetçileri vardı oysa benim yoktu.

Nazik okuyucuyu verdiğim mücadelenin detaylarıyla sıkmayayım. Yaklaşık bir saat sonra, saçları tepeye toplanmış ve ürkütücü bir şapkanın altında büyük ölçüde gizlenmiş kibar bir hanım olarak kitap rafının arkasından çıktığımı söylemekle yetineyim. En ince yün iplikten üzerime göre ancak mütevazı, stil olarak ise neredeyse rüküş, gri bir gündelik elbise giymiştim. Ve evet, tam göğsünün ortasında bu kez zevkli, oval bir sedef broş vardı. Gördüğünüz gibi birden fazla hançerim var.

“Giyinme odamı” kapatmadan ve gizlemeden önce, oldukça güzel bir kürk pelerin giyip ona uygun narin manşonumu taktım. Sonra dış duvarın önünde duran farklı bir kitaplığa yaklaşıp, kalın bir kitap (*Seyyah'ın Gelişimi*) cildinin arkasındaki başka bir gizli mandalı açarak, Ragostin'in ofisindeki gizli kapıdan dışarı çıktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KURNAZ HALEFİM, BU ÇIKIŞI ÇOK GÜZEL AYARLAMİŞTİ. Evlerin arasındaki dar alanda büyüyen gür, yaprak dökmeyen bir çalılığın arkasında buldum kendimi. Hiç kimsenin, hatta keskin gözlü Bayan Fitzsimmons'ın bile dışarı çıktığımı görmediğinden emin olarak kendimi sokağa atmayı başarmıştım. Bayan Fitzsimmons'la Bayan Bailey muhtemelen arkamdan hemen beni çekirtmişlerdir: *Zavallı kızcağız, bir kadın bile gereğinden büyük burun ve çenesinden başka bir şeyi yok diyebiliyorsa; herhangi bir erkek onunla evlenirse, kendini feci şekilde kandırılmış hisseder.*

Bataklık çamuru rengine ve çürüyen bitki örtüsü gibi zayıf olan sefil saçımınla uğraşmak ruh halimi bozmuştu. Dört tekerlekli bir arabaya güvenli bir şekilde biner binmez, ceplerimin birinden kâğıt ve kalem çıkartıp kafalarında eski moda buruşuk beyaz kepleri, altları torbalanmış kurnaz gözleri, hızla hareket eden ince dudaklarıyla birbirlerine doğru eğilmiş olarak dedikodu yapan Bayan Fitzsimmons ve Bayan Bailey'nin kaba bir eskizini çizdim –aslında, bir çift kaplumbağaya benziyorlardı.

Sonra, asabiliğimden sıyrılarak, daha sakin bir şekilde kürk pelerini, manşonu ve kenarı dalgıç kuşu tüyleriyle süslenmiş kadife şapkasıyla genç, nazik bir kadının resmini çizdim. Bu zarif şapkanın altındaki genç kadın, gözleri ne kadar bozuk olursa olsun bir hanımefendi gözlük takmayacağından etrafa miyop gibi bakıyordu. Kaliteli ancak çok sade giysisiyle, neredeyse güçsüz olmasına yol açacak kadar nazikçe yetiştirildiğinden başı eğik ve omuzları çökük olarak yürüyordu.

Dr. Ragostin'in utangaç, çocuk yaştaki eşi Bayan Ragostin.

Bunu çizerek, kendime bugün kim olduğumu hatırlattım.

İçimden resim yapmak geldiğinde istersem Ivy Meshle'ı, anne-mi ya da Sherlock'u ya da Mycroft'u ya da bildiğim herkesi çizebilirdim, Enola Holmes dışında. Gerçek kendimi kâğıt üzerine çok fazla yansıtamıyordum. Tuhaf.

Araba beni şık bir caddeye çıkardı. Duracağımız yere gelince, kâğıtlarımı ceplerimden birinin derinliklerine soktum; Sherlock Holmes çizimlerimi iki olayda görmüştü ve her zaman için herhangi birini bir yerde bırakarak kendimi ele vermemeye dikkat etmeliydim. Odama geri döndüğümde eskizlerimi yakacaktım.

Köşede inip, ipek eldivenli ellerimi manşonumun içine sokup, araba gidene kadar bekledim. Artık sadece zengin dul kadınlar tarlatan giyse de –çok şükür, hantal kabarıklıkların modası geçiyordu– yine de kibar bir hanımefendinin arkasından uzanan bir kuyruğu olmak zorundaydı. Buzlu parke taşlarının üzerinde sürüklenen uzun pelerinin etekleri ve hatta ondan da uzun olan eteğimin arkası arabaya binen kişinin sosyal sınıfını işaret ediyordu. Bu yüzden, fayton gidene kadar olduğum yerde durdum. Dr. Ragostin'in kendi kupa arabasının ve iki atının olması gerekiyordu

gerçekten, biliyordum, ama annemin bana sağlamış olduğu fonlar ne kadar yüklü olsa da sınırı vardı.

Şükür ki nadiren Bayan Ragostin olmam gerekiyordu.

Çok şükür ki, bu amaç için kendi yüzümü değiştirmemiştim. Ivy Meshle makyajın, sarışın renk tonunda saç eklemelerinin ve ucuz incik boncuğun arkasına saklanıyordu, ama hiçbir hanımefendi bunu yapmazdı.

Köşede durduğumda, iki silindir şapkalı beyefendi, onaylamayan bakışlarla yanımdan geçti. “*Benim* karım ait olduğu evinde oturur, böyle gezme saçmalıklarıyla uğraşmaz,” diye homurdandı arkadaşına. “O genç hanım etrafta tek başına dolaşarak kendi başına dert açacak,” diyerek onayladı diğeri, “ve bu kendi suçu olacak.” Onları görmezden geldim ve yorumlarının zaten yeterince kasvetli olan günümü daha fazla karartmasına izin vermemeye çalıştım. Bir fenerci merdivenine tırmanarak lambaları yakıyordu. Saatler sadece öğleden sonra biri gösteriyor olsa da Londra’da gökyüzü yoğun duman, sis ve kurumla kaplı olduğundan akşam gibiydi. Şehirdeki çatıların üstlerindeki bacalar, kara mumlar gibi is kusuyorlardı. İşçiler ve temizlikçi kadınlar yanımdan öksürerek geçtiler; insan bugün soğuk algınlığından ölürdü.

Paçavralar içindeki küçük bir kız elindeki süpürgeyle bana yaklaştı; Başımınla onaylayınca çocuk, sokağın her daim kaplı olduğu kurum, taş tozu, çamur ve at pisliğini yolumdan süpürmek için koştu.

Yolun karşısına doğru çocuğu takip ettim ve cömertçe bahşış verdim –palavra değil, tam bir peni– sonra kendi kuyruğumla kaldırımları zorunlu olarak “süpürerek” hedefime doğru ilerledim: Sör Eustace Alistair’in ikametgâhına.

Kocaman ön kapının üzerinde aslan başı şeklinde büyük bir pirinç tokmak vardı. Bayan Ragostin'e yaraşır bir şekilde ürkekçe çalmam gerektiğini hatırlayarak tokmağa dokundum.

Kapı, öğleden sonra karanlığının içinde adeta parlayan bir hizmetçi tarafından açıldı; arkasında da aynı derecede şaşaalı bir uşak vardı.

"Hanımefendileri ziyaretçi kabul edemiyor," dedi uşak, kış günü gibi soğuk bir tavırla.

"Hanımefendileri iyi hissetmiyor mu? Bu kartı ve iyi dileklerimi iletirseniz," dedim iyi yetiştirilmiş ve çekingen biri gibi konuşarak.

Uşak, tatsız bir şekilde gümüş tepsisini kapıp getirdi ve ben de üzerine "Bayan" kelimesini ilave ederek Bilimsel Perditoryan, Dr. Leslie T. Ragostin'in kartını koydum.

"Arabayı da gönderdim," diye mırıldandım. "İnsan tedbirli olmalı." Bu bir hizmetlinin ya da başka bir uşağın yokluğunu açıklamak içindi. Bu kadar iyi giyimli bir hanımefendiyi kapının önünde donarak bırakamayacakları için içeri adım atarken, "Sadece ateşin yanında ısınacağım," diye ekledim.

Hizmetçi pelerinimi ve manşonumu –şapkamı değil– alacak kadar iyiydi. Bir hanımefendinin saçı ve şapkası bir kez yapıldığında birbirinden ayrılmazlardı. İçeride, şapka ve eldivenlerle ancak bu kadar anlamsız bir üst sınıf mensubu görüntüsü sergileyebilirdim.

Yine de oldukça büyük salonda aylak aylak dolaşırken, Leydi Theodora'nın –karısının adı buydu, adresini bulmak için Dr. Ragostin'e ait *Boyles* dergisinde "Alistair, Sör Eustace, Baronet" ismini aramıştım– beni görmeye razı olup olmayacağını bilmiyordum. Beklenmedik gelişimi tutunacak bir dal gibi görebilirdi. Öte yandan gururu çaresizliğine ağır basarsa, böyle bir varsayımı bardağı taşıran son damla olarak da görebilirdi.

Üst katta gerçekleşen diyalogu hayal etmeye çalışırken tek umudum, kadının *perditoryan* kelimesinin ne anlama geldiğini bilmesi ve uşağın giyim ve tavırlarımdan yeterince etkilenmiş olmasıydı.

“Şey.” Uşak salonun kapısında tekrar göründü ve bana yine onaylamaz bakışlarla bakarken “Leydi Theodora giyinik olmadığı için sizi salonda kabul edemiyor ama birkaç dakikalığına özel odasına girip giremeyeceğinizi sordu.”

Ah. Tam umduğum gibi. Gerçi şimdi çok hassas ilerlemeliydim.

Uşağı takip ederek üst kata çıktığımda, yukarı kattaki, bir dadı ya da belki de bir mürebbiyenin Alistair çocuklarını eğittiği kreşten gelen çocuk sesleri duydum. *Boyles*’e göre saygın Leydi Cecily’nin, en az yedi kardeşi vardı.

Durum böyle olunca Leydi Theodora’nın görünüşü olarak bu kadar genç olması şaşırtıcıydı. Ya da belki bu onun acısının yanı sıra mükemmel derecede güzel, dantelli çay kıyafetinin etkisiydi. Son zamanlarda Kate Greenaway’in sanatsal çalışmasıyla başlatılan çılgın bir moda kapsamında hanımefendiler özel kişisel odalarında (sadece kadın!) ziyaretçileri kabul ederken içlerinde bir korse olmaksızın çay kıyafeti giyiyorlardı. Leydi Theodora, yüksek belli, rahat, çok güzel giysileri içinde büyüleyici ve hatta neredeyse çocuksu görünüyordu. Aynalarını ben giysem tam bir leylek gibi görünürdüm.

Kapıdan girdiğimde yüzünü hemen bana dönmedi. Etrafında çırpınan hizmetçiler uzun kumral bukleler ile uğraşırken o, yüzü makyaj masasına dönük olarak zarif bir sandalyede oturmuş göz yaşı izlerini pudralıyordu. Böylelikle onu ilk önce aynada gördüm.

Kasvetli bakışlarımız orada buluştu.

Çekingen olmam gerektiğini hatırlayarak, başka tarafa baktım.

Ben Avrupa'da bir katedrali ziyaret eden bir turist gibi gezinip dururken, onun bana uzun uzun baktığından eminim. Aslında oda, annemin evdeki odasına oldukça benziyordu; Japon perdeler ve narin Oryantal tarzda oyulmuş mobilyalar ile aydınlık ve havadardı. O kadar büyük değildi. Ama ben etkilenmiş görünmeliydim. Kendime içimden *çekingen ol* diye hatırlattım. *Genç yaşta evlenmiş, naif ve son derece sadeyim. Hiç kimse için bir tehdit oluşturmuyorum.*

"Kâfi." Leydi Theodora dönerek üzerindeki ince saç tarama önlüğünü attı ve hizmetkârlara eliyle dışarı çıkmalarını işaret etti. "Bayan Ragostin, oturun lütfen."

Bir kanepenin kenarına iliştim. "Ben, şey, sizin özelinize girmiş olmaktan dolayı özür dilerim, yani, uygunsuz biçimde, uygun bir giriş yapmadan, Leydi Alistair ve bu kadar zor..." Duyulması güç mırıldanmalarımın kafa karışıklığına uğramışım gibi yok olup gitmesine izin verdim çünkü benim, bir yabancı olarak, onun zor zamanlar geçiriyor olduğunu bilmemem gerekiyordu. Buna rağmen bildiğimi çok iyi biliyordu; yoksa başka neden orada olayım ki?

Beni daha fazla numara yapmaktan kurtardı. "Eşiniz mi yolladı sizi, Bayan Ragostin?"

Yere bakan gözlerimi Leydi Theodora'nın sevimli –hayır güzel yüzüne kaldırdım. Çok güzel bir kadındı. Kare sayılabilecek bir çenesi ve onu kaplayan bir ağzı vardı ama parlak gözleriyle yüzünün ifadesi dikkat çekici biçimde görgülü ve hassastı. Genelde bu kadar açık sözlü olmayan bir sosyete hanımefendisi olduğunu düşündüm. Daha çok ipuçları ve imalarla ve naz yaparak sosyal ikiyüzlülük oyunu oynayan biri olduğunu. Ancak çok büyük bir üzüntü onu bu kadar açık sözlü olmaya itmiş olabilirdi.

“Ah, evet,” deyip durakladım. “Dr. Ragostin, kendisinin şey –şahsen buraya gelmesinin, pek uygun olmayacağını düşündü anlayacağınız üzere...”

Tüm dünyanın bilmemesi gereken ama bildiği şeyden bahsetmek konusunda onun seçim yapmasına izin verecek bir duraklama daha.

Leydi Theodora, bir anlığına dikleşti ve başını salladı. Gururlu ve güzel bir kadının kendisine, sade, sessiz ve alçakgönüllü birini yakın hissetmesini çok sık gözlemlemişimdir. “Evet,” dedi alçak sesle, “kızım Leydi Cecily, anlaşılan o ki –yani– ben veya biz, anne ve babası, nerede olduğunu bilmiyoruz. Ben doğru mu anladım, eşiniz kaybolan kişileri mi buluyor?”

“Evet, aynen öyle.”

“Bu konuda hizmet veriyor?”

“Eğer isterseniz. Ama bir karşılık beklentisi olmadan, hanımefendi.”

“Gerçekten mi?” Buna inanmadı; büyük bir ihtimalle Dr. Ragostin’in fırsatçı ve sahtekâr olduğunu düşündü ama aynı zamanda–

Durumunu söyledi. “Çaresizim Bayan Ragostin,” dedi. Yüzüme bakarak, temkinli bir biçimde kontrolü elden bırakmadan konuştu, ama titrediğini görebiliyordum. “Kızımdan hiçbir haberi yok –hiç!– bir haftadır, yetkililer tamamen etkisiz görünüyor. Eminim eşiniz bundan daha kötüsünü yapamaz. Bu yaptığım kuşkusuz aptallık çünkü bana hiç kimseyi çağırmamam söylendi ama *bana* gelen siz olduğunuza göre kimse beni suçlayamaz. Sizi buraya, sizi derken şahsen sizi kastetmiyorum, kocanızı diyorum, lütfen alınmayın, Tanrı göndermiş olmalı.”

“Alınmadım, sizi temin ederim, Leydi Theodora.” Utangaç, özür dileyen bakışımı ona yönelttim. “Benim burada olmam oldukça mantıksız, ama kocalar kendi istediklerini yaptırıyorlar.”

Onunla daha güçlü bir empati kuramazdım. “Oh, Bayan Ragostin!” Bilfiil, eldivenli ellerimi tutmak için öne eğildi. «Ne kadar da doğru! Her şeyi erkekler yönetiyor, oysa onlar o kadar *yanlışlar ki!* Onların Cecily’nin gittiğini söyledikleri yere gitmediğini, gitmeyeceğini kalben biliyorum. Ve onu hâlâ bulamamış olmaları gerçeği, benim doğru olduğumu gösteriyor. Yine de ısrarlı bir şekilde kendi dediklerine inanmaya devam ediyorlar. Nasıl da korkunç. Kocam bile...”

Ona fark ettirmeden, umarım, konuşmayı nasıl yönlendireceğimi düşünerek başımı salladım. “Kocanız sizden yaşça çok daha mı büyük, Leydi Theodora?”

“Sadece birkaç yaş. Fakat –Dr. Ragostin sizden çok mu yaşlı?”

“Evet. Ben onun üçüncü karısıyım. Ben... şeyden daha büyük değilim.”

O benim yerime söyledi. Aslında fısıldadı. “Kızım Leydi Cecily’den.”

“Evet. Sanırım. Bu yüzden düşünüyordum ki...”

“Evet?” Şimdiden işbirlikçi olmuştuk; ellerimi tutarak o kadar yakınımda oturuyordu ki dizlerimiz neredeyse birbirine değiyordu.

“Leydi Cecily’nin yaşlarında bir kız olarak, polis dedektiflerinin göz ardı ettiği bir şeyi fark edebilirim diye düşünüyorum...”

“Oh, bunu yapmanızı nasıl isterim, Bayan Ragostin! Bir şeyler yapmak için can atıyorum... ama ne? Ve nasıl?”

Neredeyse rolümü oynamayı unutmuştum, ama tereddüt etmem gerektiğini tam zamanında hatırladım. Lafa başlamadan önce dudağımı ısırarak, “Pekâlâ, biri bir yerden başlamalı. Eğer mümkünse Leydi Theodora, Leydi Cecily’nin dairesini inceleyebilir miyim?”

ALTINCI BÖLÜM

ÖNCE, ELBETTE, ÇAYIMIZI İÇTİK. SONRA, RAHATLATICI sıcak içecek ve beraberindeki marmelatlı tartlarla suç ortaklığımız ve dostluğumuz onaylandı. Leydi Theodora, bana Saygıdeğer Leydi Cecily'nin dairesine kadar eşlik edecek olan özel hizmetkârını çağırdı.

Seçkinler için normal olan, hizmetçi ve arkadaşların girip çıktığı odanın arkasındaki başka bir odada yatağının ve gardırobunun bulunmasıdır. Doğruca Leydi Cecily'nin yatak odasına bakmak için yürüdüm ve ilk gözüme çarpan şey oymalı ve zarif boyanmış kızaklı yatağıyla odanın sevimliliği idi, genç bir hanımdan çok bir kız çocuk için uygun olduğunu düşündüm. Acaba annesi onun bir bebek olarak mı kalmasını istemişti? Bir köşede aile/ev yaşantısından gurur duyulmasını teşvik etmek amaçlı alışlagelmiş oyuncak ev vardı ama Leydi Cecily, bu tür şeylerden benden daha fazla hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu. Pahalı çini ve porselen bebekler raflarında unutulmuş görünüyorlardı, cam kutularının içinde bile tozlanmışlardı. Şöminenin üzerindeki rafta camdan yapılmış

“çanları” gördüğümde, Leydi’nin renkli balmumundan güller yapma sanatından da hoşlanmadığını düşündüm.

Emin olmak için “Leydi Cecily kendisi mi yaptı bunları?” diye hizmetçiye sordum.

“Evet hanımefendi. Benim genç leydim oh, –tüm el sanatlarında çok yeteneklidir.”

Balmumundan yapılma “çiçekler” daha çok şekilsiz küçük damlalar gibi görünüyordular.

Duvarlarda küçük, çerçeveli pastel resimler asılıydı: şömine başında örgü ören yaşlı kadın, yumurta sepeti taşıyan köylü kız, bir köpek yavrusunu tutan kırmızı yanaklı çocuk, vesaire.

“Bu resimleri Leydi Cecily mi yaptı?”

“Evet hanımefendi. Leydi Cecily tam bir sanatçıdır.”

Bir yandan başımı sallarken tartışılır diye düşündüm. Pastel resimler, balmumundan yaptığı çiçekler gibi renkli ama şekilsizdi, çizgileri ve şekilleri çok bulanıktı.

“Leydi Cecily şan dersleri de alıyordu ve bale dersi de. Her birinde çok başarılıydı.”

Diğer bir deyişle evlilik piyasasına çok uygundu, ağabeylerimin benim olmamı istedikleri gibi: herhangi bir aristokrat misafir odasının şarkı söyleyen, dans eden, Fransızca alıntılar yapan, nazik ve baygın dekoru.

Leydi Cecily’nin “başarılarıyla” ilgili olarak kendisini nasıl hissettiğini merak ettim.

Genç hanımefendinin yatak odasında yatağının dışında, aynı şekilde süslü bir gardırop, bir şifonyer ve el yüz yıkama leğeninin bulunduğu bir masa vardı. Şifonyerin üzerinde, orada olması gereken “set” duruyordu: yüzüklük, gümüş kabartmalı tarak ve fırça,

el aynası, tuvalet için kesme camdan su şişeleri, saç bandı. Gardırobunun içine bakıp aristokrat bir genç kızın klasik kıyafetlerini gözden geçirdim: sabah kıyafetleri, öğleden sonra elbiseleri, ziyaret kıyafetleri, pazar günleri için en iyiler, gece kıyafetleri, biniçilik, bisiklet ve tenis kıyafetleri. “Leydi Cecily’nin, buradan, şey, ayrılırken üzerinde ne olduğu tespit edildi mi?”

“Evet hanımefendi. Anlaşılan o ki...” derken hizmetçi kızardı. “Uyumak üzere giyinmiş, hanımefendi. Başka hiçbir şey eksik değil.”

“Gerçekten mi? Peki, yatağında uyumuş muydu?”

“Evet, hanımefendi.”

Pencerelerden biri evin arkasına diğeri de yan tarafına bakıyordu. “Bunlardan hangisine merdiven konulmuştu?”

Hizmetçi, evin arka tarafındakini gösterdi, caddeyi görmeyeni.

“Pencere açık mı bulundu?”

“Evet, hanımefendi.”

“Alt katta herhangi bir pencere veya kapı açılmış mıydı?”

“Hayır, hanımefendi. Alt kattaki kapılar kilitli ve demirliydi ve pencereler de sürgülenmişti.”

“Ama bu pencereler sürgülü değildi, öyle mi?”

“Hayır, hanımefendi.” Hizmetçi cehaletime acımış gibi geldi bana. “Baronet ailesinin tüm üyeleri, kış ya da yaz, sağlıkları açısından, pencereleri hafif açık şekilde uyurlar madam.”

Şaşırtıcı değildi; ben de aynı şekilde yetiştirilmiştim. Havalandırma kişinin sindirim sisteminin doğru çalışmasını sağlar ve hastalıklara karşı güçlendirir vesaire ve bedenini gevşeklikten korurdu. Bu nedenle, yatarken takılan başlığı dondurabilecek kadar soğuk ayazda bile, bir pencere aralık bırakılmalıydı.

“Yani pencere, dışarıdaki merdivenden çıkan biri tarafından açılmış olabilir.”

“Evet, hanımefendi.”

“Ve öyle bırakılmış, merdiven pervaza dayalı ve pencere tamamen açık, öyle mi?”

“Evet, madam.”

Leydi Cecily’nin özel odasına gözlemlemeye devam ettim. Aynalar, sandalyeler, kanepeler, delikli şömine önü koruması (Leydi Cecily’nin başarılı bir çalışmasıydı hiç şüphesiz) ve cumbalı pencerede eğrelti otu dolu saksılarla süslü oldukça geniş bir odaydı. Işık alan yerde Leydi Cecily’nin şöalesi ve sanat malzemeleri vardı.

Ve –o zaman daha önemli olduğunu düşündüğüm– üstü panjurlu bir çalışma masası.

İlk önce masayı açtım. “Anladığım kadarıyla burada bazı mektuplar bulundu?”

“Evet hanımefendi. Polis onları aldı, hanımefendi.”

“Bu masayı başka belgeler için aradılar mı?”

“Hayır, hanımefendi!” Hizmetçi şaşırmışa benziyordu. “Leydi Theodora mektupları fark etti ve onları alıp aşağıya, polis memurlarına götürdü.”

Başka bir deyişle, bu daireye dedektiflerin ayak basmasına izin verilmemişti.

Bir bakmak için masaya otururken “Elbette,” diyerek onayladım.

Bu mektupların kendilerini görebilmiş olmayı kuvvetle istedim. Sadece içerikleri için değil, aynı zamanda Scotland Yard’ın gözden kaçırmış olabileceği bulgular için. “Posta pulları garip bir şekilde, ya da ters filan mı yapıştırılmıştı?” Eğer öyle ise bir şifre içeriyor olabilirdi.

“Mektuplar *postadan* gelmedi, hanımefendi!” Hizmetçiyi tekrar şaşkına çevirmiştım. Muhtemelen heybetli uşak tüm posta yazışmalarını görüyordu.

“Peki nasıl geldi öyleyse?” Elden getirildiği anlaşılyordu ama kimin eliyle?

“Biz, şey, bilmiyoruz. Hanımefendi.”

Başka bir deyişle hizmetçilerden birinin suç ortaklığıyla. Belki tam da bu Lily adındaki hizmetçinin. Ve bu sorgulama hattı şimdiden tükenmişti.

Masanın üzerinde mürekkep şişesi ve dolma kalem, kalemlik ve mektup açacağından oluşan hepsi yeşim taşından yapılmış en-fes bir yazı takımı vardı. Çekmecelerde, alışıl gelmiş kurutma kağıdı, kalem ucunu temizleme malzemesi ve benzeri şeylerin yanı sıra Leydi’nin isim ve soy isminin ilk harflerini taşıyan kırtasiye malzemeleri ve farklı renklerde çeşitli mühür-mumları buldum: iş yazışmaları için kırmızı, aşkta istikrar için mavi, arkadaşlık için gri, kıskançlık için sarı, utangaç bir sevgiliyi cesaretlendirmek için yeşil, başsağlığı için mor. Fakat sadece gri balmumunun çubuğu çok kullanılmış görünüyordu.

Ayrıca çekmecelerde Leydi Cecily’nin, genç bir aristokrat hanımın minyon, süslü el yazısıyla yazılmış düzgün adres defterini buldum. Alışveriş listeleri, sosyal zorunlulukları hatırlatan notlar, alfabenin harflerine uygun sıralanmış ahlaki uyarılar gibi muhtelif başka evraklar da buldum:

Çok daha önemlisi, bir yığın dergi buldum.

“Leydi Cecily günlük tutuyor muydu?” İpek kaplı ciltlere küçük asma kilitler takılmıştı.

“Evet, hanımefendi.”

Fakat asma kilitler kırılarak açılmıştı. “Polis bunlara baktı mı?”

“Hayır, hanımefendi!”

“Leydi Theodora, o zaman?”

“Evet hanımefendi. Aynada baktı, hanımefendi.”

“Pardon anlayamadım?” Ama konuştuğum sırada günlüklerden birini aldım, açtım ve oradaki el yazısına hayretle bakakaldım. Büyük, çocuksu yalınlıkta ve tümü sola yatık olarak yazılmıştı ve adres defteri ve diğer kâğıtlardaki el yazısından tamamen farklıydı. Sağdan sola doğru yazıldığını, kelimelerin harflerinin bile ters yazıldığını –bu nedenle *b* harfi *d* gibi görünüyordu– sağdan sola doğru sıralandığını fark edinceye kadar benim için hiçbir anlam ifade etmemişti.

“Ne kadar da tuhaf!” diye haykırdım. Ayağa kalkarak, günlüğü açık olarak ayaklı bir aynaya tuttum, böylelikle rahatlıkla okuyabiliyordum.

Korkunç derecede soğuk. En az dokuz tane iç etek giyiyorum

Bir şifre olarak, bu geriye dönük yazı ile uğraşmaya gerek yoktu.

“Niye böyle yazmış ki?”

“Bilmiyorum, hanımefendi.”

“Onu hiç yazarken gördün mü?”

“Hayır, hanımefendi.”

Sadık bir hizmetkâr gibi hiçbir şey görmemişti. Sekiz tane günlük vardı, hepsi aynı garip şekilde sağdan sola doğru yazılmıştı, yıllar boyunca bu değişmemişti. Günlükler arkadan öne doğru yazıldığı için başında boş sayfalar olan tek ve en yakın tarihli günlüğü elime alıp sonuncu (birinci) gün yazdıklarını aynaya tutup okudum.

2 Ocak- Korkunç derecede sıkıldım.

Bu dünyadaki ıstırapı hafifletmek için hiçbir iyi niyetli çaba yokken insanlar yeni yılda neler yapmayı hedeflediklerinden nasıl bahsedebiliyorlar? Ve sokaklar, üzerlerine sadece paçavra giyebilen, ayaklarında giyecek ayakkabısı olmayan yetim ve yoksul çocuklarla dolup taşarken, nasıl olur da parfümler, partiler, fırfırlar, yakalar ve dans ayakkabılar hakkında gevezelik edebilirler? Hem de bu çocukların babaları iş bulamaz, anneleri fabrikalarda günde on altı saat çalışırken. Ve ben, Kraliçe'nin huzuruna çıkabilmek için, 3 metrelik kuyruğuma basmadan geriye doğru yürümek üzerinde çalışırken. Benimki, faydalı bir amacı olmayan, değersiz, anlamsız bir hayat.

Esrarengiz sevgilisiyle kaçmak üzere olan genç bir kadının duygularıyla ilgisi yok!

Kafamın içi çeşitli varsayımlarla dolu olarak, Cecily'nin son zamanlarda ne çizdiğini görmek üzere diğer odaya geçerken Lily'yi masadaki eşyaları tekrar yerleştirmesi için orada bıraktım.

Şövalesinde, normalden daha küçük ve tamamlanmamış pastel bir köy manzarası resmi buldum. Şimdiden şekilsiz, şeker renkli bir lekeye dönüşmüştü. Resim tezgâhının tepesinde pastel boya-ları duruyordu.

Boyalar kırıktı. Pembe, şeftali, soluk yeşil, su rengi, gök mavisi, lavanta, pudra şekeri, hepsi kırılmış, tırtıklı parçalara ayrılmıştı.

Çok ilginç.

Resim tezgâhının çekmecesini açtığımda, tahmin ettiğim şeyleri buldum: hâlâ kendi kutularında durmakta olan, kalemler, silgiler, Hindistan mürekkebi ve boya kalemleri ve bir kutuda durmayan kömür çubukları. Körelmiş uçları olan kalem artıkları çekmecenin içindeki diğer şeyleri kirletmiş, karartmıştı, kurumun Londra şehrini kirlettiği gibi. Her yerde kömür vardı.

Yumrular halinde paralanmış.

Şövaledeki acemice yapılmış resme baktım, hiçbir yerinde kralık yoktu.

Duvarlara baktım ve herhangi bir kara sanat eseri yoktu.

Çekmeceyi kapattıktan sonra hizmetçinin masayı topladığı yere geçtim. “Lily, Leydi Cecily’nin karakalem çizimleri nerede?”

“Karakalem mi?” Hanımının yazı takımının yeşim parçalarını masanın bir ucundan diğerine taşıırken bana bakmıyordu. “Kesinlikle hiçbir fikrim yok, madam.”

Ben fikri olduğundan kesinlikle emindim ama bunu söylemenin bir yararı yoktu. Bunun yerine, kimsenin görmesini istemeydim, sanat eserini nereye koyardım diye düşünerek Leydi’nin yatak odasına geri döndüm ve mobilyaların arkasına bakmaya başladım.

Hem şifonyerin hem de gardırobun arkasında, duvara yaslanmış, oldukça büyük, kaba kâğıt levhaları görebiliyordum.

“Lily,” diye seslendim. “Onları kirletmemi istemiyorsan gelip çıkarmama yardım etmelisin.”

Kız sessizce, asık suratlı bir şekilde geldi ve mobilyaları duvarlardan birkaç santim uzağa itmeme yardım etti, böylece arkalarına erişebiliyordum. Kâğıt Kâğıtları kenarlarından tutarak, ışıktaki bakmak için diğer odaya taşıdım.

Hepsini birer birer, boyutları nedeniyle gölgede bıraktıkları pastel resmin üzerine, şövaleye yerleştirdim.

Gölgede bırakan sadece boyutları değildi. Nasıl açıklayacağımı pek bilemiyorum. Öfkeleri de gölgede bırakıyordu denebilir. Hiçbir şey duvarlara asılmak için çerçevelenmiş pembemsi-mavimsi bulanık resimlerle bu kadar alakasız olamazdı. Bu karakalem çizimler, şaşırtıcı şekilde herhangi bir gölgelemeyle yumuşatılmadan, sert ve siyah darbelerle, keskin ve doğrudan resmedilmişti.

Ancak özneleri çok daha sarsıcıydı.

*Üzerinde ölü balıkların asılı olduğu bir çamaşır ipinin altında bataklıkta oynayan pis, bir deri bir kemik çocuklar.
Gece sokak lambasının altında dikiş dikmek için duran şapkasız kadınlar.
Puro izmaritleri toplayan tıraşsız bir adam.
Para toplamak için şarkı söyleyen bir İtalyan ailesi.
Bir beyefendinin botlarını parlatmak için kaldırımında dizlerinin üzerinde duran yalınayak bir çocuk,
Hasta bebeğiyle kapı kapı kibritle "satan" paçavralar içinde bir kadın.*

Ve daha fazlası.

Londra'nın en fakir sokaklarından insanlar.

İnsanlar öyle cesurca, öyle kararlı bir dürüstlikle betimlenmişlerdi ki hayal ürünü olmaları mümkün değildi. Sanatçı olmak için doğmuş biri onları görüp çizmişti. Gözler, kalp ve eller arasındaki ateşli bağlantı hissini bilirim. İlham dolu bir sanatçı bu insanlara bakmıştı.

Tutkuyla.

Benim onlara tutkuyla baktığım gibi.

Çizimlerin birçoğunda düşkünler evinin basamaklarında kendinden geçmiş açlık çeken yaşlı kadınlar vardı. Fakirlerin en fakiri, bu “sürünenler” ya da “düşkünler” nadiren hareket etme gücü bulurlardı.

Onları tanıyordum.

Ve belli ki, Leydi Cecily de öyle.

Ama nasıl?

YEDİNCİ BÖLÜM

LEYDİ THEODORA'YA "DR. RAGOSTIN, KONU HAKKINDAKİ düşüncelerini aktarmak üzere sizinle ihtiyatlı bir şekilde irtibata geçecektir," dedim.

Düşüncelerini aktaracak olanın "Dr. Ragostin" olması bir şans-
tı çünkü benimkiler en karışık iplik sepetinden daha da karışık bir
durumdaydı. Kördüğümün içinden sadece bir tane ipliği kesin
olarak yakalamıştım, gri olanı. Leydi Cecily'nin âşığına kaçmadı-
ğının başka bir göstergesiydi. Dükkân sahibinin oğluyla olan gizli
yazışması tutkulu bir ilişkiye dönüşmüş olsaydı mühür için grinin
dışında, gökkuşağı renklerinden bir balmumu kullanırdı. Hayır,
mektuplarını sadece arkadaşça yazmıştı.

Aşk için değil ama başka bir nedenle kaçmıştı.

Bunun tuhaf günlükleriyle, ayna yazımıyla bir ilgisi olduğunu
hissediyordum.

Aynı zamanda sıra dışı karakalem çizimleriyle de bir ilgisi ol-
duğunu seziyordum ama ne olabileceğini henüz hayal bile edemi-
yordum.

Bu karakalem çizimler soylu bir hanımın yapacağı çizimlere benzemiyordu ve cesur yorumu ve öznelerin seçimi açısından da rahatsız ediciydi. Bu nedenle onları yatak odasındaki mobilyaların arkasına geri koydum ve Leydi Theodora'ya bahsetmedim. Henüz bahsetmedim, belki de hiç bahsetmezdim. Ancak günlükleri yanına almak istedim.

Hanımefendiyle özel olarak konuşma şansım olduğunda "benden başka kimse görmeyecek," diye güvence verdim. Bilgi vermek için giyinme odasına gittiğimde küçük çocuklarıyla meşguldü. İki küçük oğlan ve bir küçük kız, odanın içinde yavru köpekler gibi koştururken o, biraz daha büyük yaşta görünen bir kızın saçlarını, kulak temizliğini vesaire kontrol ediyordu. Kızın yüzü, Leydi Theodora'nın bana çay içerken gösterdiği fotoğraflarda gördüğüm Leydi Cecily'yi anımsattı. Gerçekten de Leydi Cecily de dahil olmak üzere bütün çocuklar, büyük ağızları, parlak ve zeki gözleriyle annelerine çok benziyordu.

Ben odaya girince Leydi Theodora genç Alistairleri mürebbiyelerinin yanına kışkıışladı ve yakınına oturmam için bana işaret etti.

İsteğimi ilettikten sonra "Günlükleri kendim okuyacağım," diye açıkladım "ve bulabildiğim tüm emareleri Dr. Ragostin'e en ihtiyatlı şekilde aktaracağım."

"Ben onlara baktım," diye cevap verdi Leydi Theodora, "ve zararlı görünen hiçbir şey bulamadım, ama elbette, eğer faydası olacağını düşünüyorsanız, onlara azami özeni gösterirsiniz değil mi?"

Ona bu konuda güvence verdim ve "Dr. Ragostin'in" kayıp genç kızın neye benzediğini görebilmesi için Leydi Cecily'nin en son çekilmiş bir fotoğrafını istemeyi tam zamanında hatırladım. Ayrıca "Dr. Ragostin" sorgulamak isterse diye Leydi Cecily'nin yazıştığı dükkân sahibinin oğlunun adını ve adresini de aldım.

Leydi Theodora ayrılırken beni kucakladı ve hiç beklenmedik bir duygu yoğunluğuyla yanağımdan öptü.

Bu yüzden, Dr. Ragostin'in ofisine geri dönmek için bir araba tuttuğumda kendimi berbat, utanç verici bir sahtekâr gibi hissediyordum. Dr. Ragostin şöyle, Dr. Ragostin böyle; ben bir yalancıydım ve bu kayıp kızı bulmak bana mı kalmıştı? On dördünde kaçak bir zıppıktıya? Doğru, temizlikçilerin ve Londralı fabrika işçilerinin yarısı benim yaşında ya da daha gençti ve ayrıca doğru, herhangi birimiz bir suç işlersek Karindeşen Jack'le –polis bir gün onu bulursa – birlikte hapse atılacak, yargılanacak ve asılacaktık ama hiçbir hakkımız yoktu, hem de hiç. Yirmi bir yaşına gelene kadar kazandığımız para bile bizim hakkımız değildi. On dört yaşında biri olarak ben yasal olarak henüz mevcut değildim. O zaman, Tanrı aşkına, ben, Enola Ivy Holmes Meshle Bayan Ragostin, kim olduğumu sanıyordum da hayatım olan bu devasa aldatmaca girişiminde bulunuyordum?

Kendimi Ivy Meshle'a dönüştürdüğüm kilitli odaya girmek için gizli girişten geçerken, bunları düşünüyordum. Akli dinginliğim akşama, Leydi Cecily'nin kahverengi bir kâğıda sarıp, iple bağladığım çerçeveli fotoğrafı ve günlükleriyle sanki alışveriş yapmışım gibi kaldığım yere dönene kadar sürdü.

Bayan Tupper'ın bana akşam yemeği olarak şişmanlamak isteyeneye hiçbir faydası olmayan yaban havucu püresiyle pişirilmiş ringa balığı servis etmesinden sonra yukarı odama çekildim. Sıcak çoraplar ve bir sabahlık giyip rahatladıktan sonra, şöminenin karşısındaki koltuğa yerleştim ve bir el aynası yardımıyla Leydi Cecily'nin en son günlüğünü okumaya başladım.

İçerik, bir baronetin kızından beklenebilecek bir şey değildi. Hyde Park'ta pazar günü fayton gezileri, deniz kenarındaki tatiller,

Regent Street'teki alışverişler, kadın şapkalarındaki en son moda, hatta yeni bir elbise hakkında bile hiçbir şey bulamadım. Arkadaşlarıyla nasıl vakit geçirdiklerine dair de bir şey yoktu. Bunun yerine, yazılanlar çoğunlukla sıkıntı verici derin düşüncelerdi:

...Yoksullar Yasası hakkında çok konuşuluyor, "fakirliği hak edenlere" karşı hak etmeyenler. Kendi hatalarından kaynaklanmayan nedenlerle kör olmuş, sakat kalmış talihsiz insanlar yardımseverlerin yardımına değer görülüyorlar, ama fiziksel olarak sağlam olanlar, babamın dediğine göre, ahlaktan yoksun, tembel oldukları için öylelermiş ve dikkate alınmayı hak etmiyorlarmış; dilenciler, alışlageldiği gibi şehir dışına sürülmeye devam edilmeli ya da sığınma evine gitmeliymiş. Ama eğer çalışmak böylesine iyi bir şeyse, o zaman neden sığınma evi sakinlerini uzun saatler süren zorlu çalışma sonrasında azıcık yulaf yemeği ile cezalandırıyorlar?

...sosyal Darvencilik ve en güçlü olan hayatta kalır düşüncesi, yoksulluğu "hak eden" diye bir kategori olmadığını iddia ediyor. Kendilerine bakamadıkları anlaşılanların kendi başlarına bırakılması gerekir çünkü Doğa kendi kurallarıyla işlemeye devam ederek onları eler ve üstün insan ırkının yolunu açar. Ve sanırım, soylu sınıfları oluşturan bizler bunun örnekleriyiz, öyle mi? Shakespeare'den alıntı yapabildiğimiz, piyanoda

Chopin çalabildiğimiz ve çay içerken eldivenimizi temiz tutabildiğimiz için mi?

Peki ya bebekler? Darwin'in seçici sürecine yenik düşen, yoksulluk çeken insanların çoğu zaten üremiş durumdadılar. Bu düşünme şekliyle, bebekler de mi ölmeye bırakılmalı?

... Babamın söylediğine göre East End'deki ayak takımı sendika kuracak ve yürüyüşler düzenleyecek entelektüel kapasitede değilmiş; var olan karışıklıklardan muhtemelen yabancı ve düşman olan bazı dış etkenler sorumlu tutulmalıymış ve polisin, daha çok sayıda ve daha ciddi ayaklanmalara bir son vermek için kan akıtması tamamen meşruymuş. O, fabrika işçilerinin, domuzlara bile uygun olmayan pislik yuvalarında yaşadığını, kamçı altındaki kürek mahkûmları gibi kalpsiz formenler tarafından bitap düşüne kadar acımasızca çalıştırıldıklarını inkâr etmiyor ama daha iyisini de hak ettiklerini düşünmüyor gibi görünüyor. Onların bizim gibi insanlar olduğunu hissediyor gibi görünmüyor. Benim için ellerimi kucagında kavuşturup oturmak, tatlı bir şekilde gülümsemek ve dinlemek çok zor...

Bunu ve çok daha fazlasını okuduktan sonra, hâlâ kendimi sahtekâr olarak görüyordum çünkü Leydi Cecily'nin bakış açısına yakınlık duysam da yorgun beynim bundan pratik anlamda bir şey çıkaramıyordu.

Uykunun gerekli olduğuna karar verdim. Shakespeare'den ben de biraz alıntı yapayım diye uyku sökülmekte olan dikkati tekrar örer dedim. Ya da bu durumda, uyku karışık iplik sepetine dönmüş aklımı düzene koyacaktı.

Böylece korktuğumu itiraf etmeksizin kendimi o gece dini kıyafetler ve siyah peçe ile sokaklara atmaktan alıkoydum. Onun yerine yatmaya gittim.

Sanki bir an sonra uyanmışım gibi geldi ama sabah olmuştu.

Her nasılsa, mışıl mışıl uyurken –benim için sıra dışıydı– kafamın içindeki karışıklık biraz olsun toparlanmaya başlamıştı, böylece bir akıl yürütme süreci kendini gösterdi, şöyle ki:

Londra'ya gelmiştim; Londra'nın fakir insanlarını görmüştüm, onlara yardım etme gereğini hissetmiştim.

Leydi Cecily'nin karakalem resimleri onun da aynı şeyi gördüğünü kanıtlıyordu. Oldukça kural dışı olan bu karşılaşmanın ne nasıl ne de günlüklerindeki sorgulayıcı notlarından önce mi ya da sonra mı gerçekleştiğini henüz bilmiyordum ama bir şekilde (ve nasıl olduğunu bulmalıyım) genç leydi Londra'nın fakirlerinin arasına karışmıştı.

Onlara yardım etmek gereğini de hissetmiş miydi?

Evini belki de kendi özgür iradesiyle terk etmiş olabilir miydi?

Ivy Meshle olarak “çalışmak” üzere ofisime geçip sabah gazetelelerini okudum. Annemden bir mesaj bulamayınca günlük gazeteyi ateşe fırlatıp çay istemek için zili çaldım.

Bu arada, dalgın bir şekilde Leydi Cecily'nin fotoğrafını ve bir tomar büyük boy dosya kâğıdı çıkardım. Fotoğrafa bakarak kurşun kalemle hızlı bir şekilde hanımefendinin basit bir resmini çizdim. Ardından fotoğrafı kaldırdım. Gördüğüm diğer fotoğraflarını hatırlayarak ve hatırladıklarımı hepsi birbirine çok benzeyen annesi, kız ve erkek kardeşleriyle ilgili yaptığım gözlemlerimle birleştirerek yüzünün yandan görünüşünü resmettim. Leydi Cecily'nin, tekrar tekrar, aristokrat bir incelik katmadan sadece yüzünü, çeşitli açılardan çizdim durdum ta ki onunla şahsen karşılaştığımı hissetmeye başlayıncaya kadar.

İşimde derinlere dalmışken, Joddy'nin ofisime çayıyla girdiğini fark etmemiştim. Çocuğun mevcudiyetinden habersiz olduğum için boru gibi sesiyle omzumun üzerinden konuşunca yerimden sıçradım: "Böyle çizebildiğinizi bilmiyordum!"

Yorum yapması uygun değildi, ama neyse ki ona bunu ona söylemeden önce şaşkınlık içinde nefesimi toparlamak için kısa bir süre geçmesi gerekti. Ve o anda, tekrar konuştu. Çay tepsisini masama koyarken beyaz eldivenli iri işaret parmağıyla Leydi Cecily'nin portrelerini göstererek "Ben onu tanıyorum," dedi.

Saçma. Mümkün değil onu...

Bir dakika.

"Gerçekten mi?" Ne kadar ilgilendiğimi göstermemeye çalıştım çünkü onu çok ciddi bir şekilde sorgulayacak olursam her hizmetli gibi kendini kabuğuna çekerti. Sesimi dikkatlice sakın tuttum. "Onun adı ne?"

"Onu öyle tanımıyorum. Bir yerlerde gördüm, hepsi bu."

"Lütfen söyle, nerede?"

"Hatırlamıyorum."

Onu gözlemlemek için döndüm. Bir rüyayı hatırlamaya çalışıyormuş gibi uzaklara bakarak orada duruyordu.

“Bir arabada mıydı?”

Başını yavaşça salladı, nasıl hareket etmesi gerektiğini hatırlayana kadar şaşkın bir şekilde bakakaldı. “Hayır, ben...- hayır, Bayan Meshle. Köşe gibi bir yerde duruyordu.”

“Nerede? Piccadilly, Trafalgar Meydanı, Seven Dials?”

“Bilmiyorum.”

“Peki, o zaman ne yapıyordu? Alışveriş mi?”

“Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum...” Emin değildi.

Sabrum azalmaya başladı, “Kibrit mi satıyordu?” diye homurdandım. Sadece dilenciler kibrit sattığı için saçma bir düşünceydi bu.

Ancak, biraz şaşırmış olarak soluk alan Joddy, “Kibrit. İşi bırakmak,” diye homurdandı. Beyinsiz çocuk, tabii ki kibriti çakmak için işini bırakman gerekir. Gözlerimi yuvarlamamaya ve sabırsızlığımı ses tonuma yansıtmamaya çalışarak başka bir soru sormayı denedim. “Ne giyyordu?”

Tabii ki sorduğum soruyu cevaplamadı. “Sepetinin içinde bir şey vardı,” dedi.

Londra’nın ayak takımının yarısının sepetinin içinde bir şey vardır diye düşündüm, diğer yarısının da el arabasında bir şeyleri vardır. Sıradan halk, ellerine birkaç kuruş para geçince boğazlarından da bir şey geçsin diye geçimini fakirlerden sağlayan fakir sokak satıcılarından isli hazır yiyecekler satın alırlardı zira birçoğunun yiyeceklerini saklamak için buz kabı veya yemek hazırlamak için ocağı yoktu. Tamamen şaşırmış ve biraz da alaycı bir şekilde “Sepetin içinde bir şey mi vardı? Ne vardı?” diye sordum çünkü kuş beyinli çocuğun yanıldığından emindim. “Küçük tombul pastalar mı?”

“Hayır, Bayan Meshle, öyle bir şey değil. Sanırım kâğıtlar vardı.”

“Bu kızı *gazete* satarken mi gördüğünü düşünüyorsun?”

Ağzımı kapalı tutmalıydım ya da en azından ses tonumu daha iyi kontrol etmeliydim.

“Hayır, şey, hayır, Bayan Meshle.” Korkudan aptallaşan Joddy’den daha fazla bir şey çıkmazdı.

Gerçekten de birkaç girişimin ardından, ondan öğrenilecek başka bir şey olmadığını anladım. “Bu yeterli. Teşekkür ederim, Joddy.”

O gittikten sonra, alçak sesle birkaç yakışsız laf ettim ve ardından bu yaşadıklarımızı aklımdan çıkardım. Sinir bozucu, sersem çocuk muhtemelen başka bir güzel kız görmüştü.

Çayımı yudumlarken ve ateşte yakmadan önce kendi sanat eserime birkaç dakikalığına itiraf ediyorum, hayranlıkla bakarak kayıp Leydi Cecily meselesi üzerinde kafa yormaya devam ettim.

Daha önce de bahsettiğim sebeplerden ötürü ve geceliğiyle gitmeyeceğinden, âşığına kaçtığına dair saçma fikri kafamdan attım. Romantik bir çulgunluk için hazırlanmış olsaydı, en çekici kıyafetleriyle bekliyor olurdu.

Ama kaçışının romantik olmaktan ziyade, Londra’nın daha fakir mahallelerinden biriyle ilgili olduğunu düşünsem de olayın özü aynı kaldı: Gecelikle gitmezdi. Acaba kendine gizlice daha basit kıyafetler temin edip geceliğini de şey süsü vermek için saklamış olabilir miydi?

Ne süsü? Biri tarafından yatağından kaçırılmış süsü.

Ve zorla merdivenlerden aşağı taşındığı süsü. Saçmalık. Merdivenler konusundaki tecrübelerime dayanarak, bu imkânsızdı.

Merdiven de penceresine şaşırtmaca olarak mı dayanmıştı?

Eğer o kendi başına gitmiş ise, nasıl gitmişti? Ona yardım eden biri var mıydı?

Çok fazla sorum vardı ve yeteri kadar cevabım yoktu.

Tekrar zili çaldım.

“Joddy,” dedim çocuğa, “git bana bir araba çağır.”

Bayan Meshle alışverişe gidiyordu.

Ama normalde uğradığım dükkânlara değil. Kilometresine dört peni ödediğim araba beni en yakın tren istasyonuna bıraktı. Londra’nın kuzeyindeki belli bir ticari işletmeyi, Ebenezer Finch & Oğlu Mağazasını özellikle ziyaret etmek istediğim için böylesi çok daha ucuz oldu.

Trenden, daha önce hiç görmediğim üzeri köpük kaplı mimari bir yapı olan St. Pancras İstasyonu’nda inerek birkaç sokak yürüdüm. Sıradan bir ofis çalışanı, Ivy Meshle olarak eteğim ayak bileklerimi örtüyor olsa da kuyruğum yerleri süpürmediğinden kızgın bakışlar yerine, aç bakışlar üzerimdeydi. Bu sefer silindir şapkalı beyefendilerin dikkatini hiç çekmedim, hiç kimse herhangi bir zarar görmemin benim kendi suçum olacağını söylemedi -ama erkek çalışanlar dükkânların kapılarından iştahla baktılar ve işçi sınıfı aylaklarından biri bana seslendi: “Nasılsın tatlım? Acelelen ne? Biraz dur da sohbet edelim.”

Hiç duymamış gibi yaptım, bir bakış bile atmadan yanından geçip uzaklaştım. Şükürler olsun ki takip etmedi –yapıldığı bilinen bir şeydir bu. Gerçekten de gecekondu mahallelerinde yürüyen sıradan bir kız, şehir sokaklarındaki herhangi bir kadından daha rahattır. Hedefime ulaşana kadar birkaç baş belası erkeği daha görmezden gelmek zorunda kaldım.

Ebenezer Finch & Oğlu mağazasına yaklaşıırken, gözlerimin büyüdüğünü hissettim, çünkü hiçbir dükkân kapısının iki yanında bu kadar geniş kavisli vitrinler ya da üzerinde dar kemerli giysi modelleri sergilenen bu kadar çok sayıda cilalı pirinçten manken görmemiştim. Sergilenen giysilerin kimyasal olarak türetilmiş en şaşırtıcı renklerde olduğunu eklemeliyim.

İçeri girdiğimde şaşkınlığım daha da arttı. Şunu anlamak gerekir ki, benim bildiğim alışveriş, bir kırtasiyecinin ya da eczacının ya da bir kumaşçının küçük karanlık dükkânına girmek ve mesele, tezgâhın arkasındaki demode siyah elbiseli adama, mallarından hangisini istediğini söylemek, bunun üzerine adamın o malı deposundan çıkarması ve eğer elinde yoksa sipariş almasından ibaretti. Alışveriş, mantığa dayalı ve sıkıcıydı. Ancak gündüz bile mükemmel bir şekilde gazla aydınlatılmış bu Ebenezer Finch & Oğlu mağazası, sıkıcılıktan o kadar uzaktı ki aklın mantıksal işleyişini durduruyordu. Malları gösterişli, çekici, insanın aklını başından alan, sersemleten cinstendi. Panelli duvarlarda ve cilalı ahşap tezgâhlarda ve hatta tavandan asılı biçimde şaşırtıcı derecede çeşitli ürün sergileniyordu: kumaş topları ve süslemeler; şapkalar, eldivenler ve şallar; aletler ve asma kilitler, ahşap oyuncaklar ve teneke askerler; her çeşit mutfak aleti, kovalar ve sulama kapları; kapaklar ve önlükler ve dövme demirden yapılmış kancalar, Çin işi biblolar, süslü eşyalar, çiçekler ve kurdeleler, dantel ve şifonlar – gözle görülür bir girdap içine adım atmış gibiydim.

İlk başta renklere, parlaklık ve hareketliliğe kapılmış olarak çevremdekilere bir anlam veremedim. Nereye baksam orada sanki hipnotizmacının zincirin ucunda sallanan saati gibi, parlak bir şey benim hayat kaynağımı çalmaya teşebbüs ediyordu. Ama neye

tanık olduğumu anlamak için çaba gösterince, farklı kategorilerdeki eşyaların farklı tezgâhlarda sergilenip, farklı satıcılar tarafından satıldığını fark ettim. Birkaç kilometre boyunca uzanıyormuş gibi görünen tezgâhların arkasındaki satıcıların birçoğunun kadın olduğunu görmek beni rahatlatmıştı. Dükkân o kadar büyüktü ki dükkân diye adlandırılmazdı bile; gerçekten de bu daha sonra tanındığı adıyla “bonmarşe” ile ilgili ilk deneyimimdi.

Bu mekâna sürekli maruz kalmanın, burada çalışanlara neler yapabileceğini merak ettim. Şapkacılar çılgına döndü ve ressamlar zehirlendi; pamuk değirmenlerinde çalışan işçiler, eğer hastalanıp ölmedilerse güdük kaldılar; bu “mağaza” bana bir şekilde sağlıksız da geldi. Bu kadar çok güzel şey bolluğu, bedeni değilse bile, akları ne şekilde etkilerdi?

Kapının hemen iç kısmında göze çarpan bir yerde, mal sahibi Ebenezer Finch ve oğlunun bir fotoğrafı vardı. Düşüncelerimi kontrol altına alabildiğimde bu portreyi ilgi ile incelemeye başladım. İlgim Ebenezer Finch’e değildi pek, oğlunaydı.

Alexander Finch.

Mağaza sahibinin cüretkârlığıyla tanınan, Cecily Alistair’i baştan çıkardığı iddia edilen oğlu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÖSTERİŞLİ BİR ÇERÇEVE İÇERİSİNDEKİ FOTOĞRAFTA oldukça sıradan görünüyordu aslında. Gerçekten de belirgin hiçbir özelliği olmadığından insan onu daha önce bir yerlerde gördüğü düşüncesine kapılıyordu. Kamera karşısında poz verebilmek için takındığı boş ifadenin yarattığı bir etkiydi hiç şüphesiz.

Dükkânının renkli, aydınlık, çeşitlilik içeren derinliklerinde dolaşırken, kendim için satın alacak bir şey arıyormuşum gibi görünüyordum ama aslında aradığım Bay Alexander Finch idi.

Karakteriyle ilgili bir yargıya varmak, Leydi Cecily'nin kayboluşunda, eğer varsa, ne ölçüde payı olduğu konusunda tahmin yürütebilmek için onu görüp değerlendirmek istiyordum.

Şans eseri, "Alexander, bir maymun bile şu vitrinleri daha iyi giydirir!" diyen yüksek ve korkutucu bir ses dikkatimi çekince onu neredeyse anında bulmuş oldum.

Dilbilgisi açısından yanlış olan bu ifadenin geldiği kaynağı bulmak için baktığımda bir ofis gördüm. Mağazadaki tüm alanlardan,

bir ahtapotun kolları gibi uzanan hava basınçlı ödeme –ve– makbuz boruları oraya, mülk sahibinin olduğu anlaşılan mağazanın en uzak köşesindeki o ofise uzanıyordu. Ebenezer Finch'in, muhtemelen mağaza içindeki ticarete göz kulak olmak için büyük yapılmış ofis pencerelerinden oğluna nutuk atışını görebiliyordum.

“...avaz avaz bağırان bir anarşistten beklenebilecek renkler,” diyordu parmağını suçlarcasına oğluna doğrultan baba, sert bir şekilde. “Onları derhal daha zevkli bir şeylerle değiştir.”

“Tamam, efendim.” Ellerini kavuşturmuş bir şekilde babasının önünde ayakta duran genç Finch'in yüzünde hiçbir duygu emaresi yoktu, kızdığına dair en ufak bir kırmızılık bile.

“Ama eşiğin ötesine bir adım bile atmayacaksın, duyuyor musun beni?”

“Evet efendim.”

“İşi hızlandır ve bitince bana haber ver.”

Azledilen Bay Alexander Finch başını salladı ve ofisten dışarı çıktı.

Birkaç hızlı adım atarak, mağazanın ana katına inen merdivenlerin pirinç tırabzanının dibinde onunla karşılaşmayı başardım. Neffessiz kalmış bir şekilde ona hitap ettim. “Affedersiniz Bay Finch. . .”

“Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?” diyerek bana doğru döndü. Hoş ve nazık biri gibi görünüyordu. Biraz da giyimine düşküncü galiba. İçeride renkli gözlük takıyordu. Ve sıradan gösterişsiz tezgâhtar giysileri yerine, at nalı şeklinde kravat iğnesi taktığı tavus kuşu mavisi fuları, beyaz düğmeleri olan gümüş-grisi yeleği ve çok gösterişli kol düğmeleri vardı; gerçekten de giysileri Bayan Meshle'in modaya uygun ama pahalı olmayan giysilerinin erkek giysisi olarak eşdeğeri idi. Eğer çapkın biri olsaydı belki bana da biraz ilgi gösterirdi—

Saçma. Zürafa gibi bir vücudu olmayan Leydi Cecily'yi benimle karşılaştırmak hiç de adil değildi. Alexander Finch'e şöyle dedim: "Efendim, bu türden bir çeşitlilikle donanmış böyle muhteşem bir mağazada şaşkınlığa düşmüş durumdayım, bana şeyi gösterip göstermeyeceğinizi merak ediyorum..." Sonra sesimi sadece onun duyabileceği seviyeye indirip mırıldandım. "Leydi Theodora Alistair beni sizinle konuşmam için gönderdi."

Nasıl tepki vereceğini izlerken kalbim hızlandı.

Ancak pek tepki göstermedi, anlık bir şaşkınlık ifadesi oldu ama çabucak kendini toparlayıp benim oyunuma katıldı. "Böyle gelin hanımefendi lütfen, size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Mağazanın arka tarafına doğru bana eşlik etti. Arkasında çeki- ci bir kadın tezgâhtarın durduğu, eldivenlerin tahtadan oyulmuş anlamsız ahşap ellerin üzerinde sergilendiği bir tezgâhı geçtik, kırı-kocalara demir dökme ocaklar sergileyen evde kalmış gibi görünen başka bir kadının olduğu tezgâhı geçtik; narin bir fidan gibi bir genç kızın durduğu tezgâha geldik. Kıza "Kaybol," dedi.

Ses tonu düşük ve sakin olmasına rağmen, kız gözleri büyüye- rek, gülümsemeden ve bir söz söylemeden kaçtı –korkmuş muy- du? Ama belki de kızın ona karşı her zamanki tavrıydı bu. Ne de olsa, kız masum ve gençti, o ise patronun oğlu.

Şimdi boşalmış olan tezgâhın arkasına kayan Bay Alexander Finch bana "En son moda bayan ayakkabılarımız burada," dedi.

Onunla durup yalnızca konuşsaydım saygın olmayan bir davranış olarak görülür ve dikkat çekerdi. Ama bir tezgâhın başında konuşabilirdik ve bize bakan herhangi bir kimse onun beni bekle- yerek işini yaptığını düşünürdü.

Zaman kaybetmedim. "Leydi Theodora bu meseleyle artık kendi ilgilenecek," diye açıklama yaptım ya da kurguladım diye-

lim. “Kayıp Leydi Cecily’yi bulma konusunda kadın milletinin, gayri resmi bir şekilde neler başarabileceğini görmek istiyor.”

“Elbette. İlkbahar için bir şey mi diyorsunuz?” Tezgâhın altında ve arkasındaki pek çok derin çekmeceyi açarak, ince topuklu ve açık renkli bir çizme, yandan yerine önden düğmelenen, inci grisi renginde bir bot ve bronz renkli bağcıklı bir bot daha çıkardı.

Çizmeler mükemmel kalitede ve oldukça güzeldi, ama ben “Şüphesiz bunu aptalca bulabilirsiniz, ama Leydi Theodora denenemiz gerektiğini düşünüyor. Polisin bir faydası olmadı da,” derken onlara bakıyormuş gibi yaptım.

“Ben de öyle düşünüyorum. Tek yaptıkları beni izlemek. Babam bana o kadar kızdı ki kapıdan çıkmama bile izin vermiyor.”

Bunu, başka herhangi bir şey söylüyormuş gibi gayet soğukkanlı bir şekilde söyledi. O ana kadar onunla ilgili iyi ya da kötü hiçbir fikir edinemedim.

Daha iyi bir soru bulamadığımdan “Evde ailenizle mi yaşıyorsunuz?” diye sordum

“Hayır, diğer tezgâhtarlarla birlikte kalıyorum.”

Mağazanın üstündeki bir yatakhanede hiç şüphesiz.

“İyi, babanızın kızgınlığından biraz uzaklaşmış olmuştunuzdur. Size niye kızıyor?”

“Çünkü ona göre, herkese aynı şekilde davranarak kendi ait olduğum yeri unutuyormuşum.” Tezgâhın yanına yerleştirilmiş hezaren bir sandalyeyi işaret etti. “Oturmak ister misiniz leydim?”

Dizlerim yorulduğundan sandalyeye palas pandıras otururken bir yandan, “Yo, hayır!” dedim. “Değilim, yani benim öyle bir unvanım yok.”

“Ama konuşmanızın düzgünlüğü sizin de görüldüğünüz gibi olmadığınızı söylüyor.”

Doğuştan unvan sahibi olmasam da ve kesinlikle saray tarafından bana bir unvan verilmeyecek olsa da ben bir toprak sahibinin kızıydım ve bu nedenle para için çalışmayan seçkin bir sınıfın üyesiydim. Ve giysilerim değilse bile aksanım, sınıfımı ele veriyordu. Ağzım açık oturarak, içten içe kendimi azarladım: *Daha dikkatli olmalıyım*. Belirgin ses tonum beni ele verebilir diye gece rahibesinin sessiz olması gerektiğine bu nedenle karar vermiştim.

Aynı zamanda Leydi Cecily'nin neden bu genç adamla yazışmış olabileceğini anlamaya başladım. Onun şahsiyetsiz dış görünüşünün altında büyük bir zekâ ve –ve diğer bazı daha az tanımlanabilir nitelikler vardı.

Gözlerini görmemi ya da onlardaki ifadeyi anlamamı zorlaştıran renkli gözlüklerinin ardından beni incelemek için dirseklerine dayanarak eğildiğinde bir an için kendimi oldukça rahatsız hissettim.

Dikkatli bakışlarından uzaklaşmaya başladığımda, genç adam gülümser gibi oldu. Yapmacık bu gülümsemesinden bir anlığına, bir şeyi kavradığı –bilgi sahibi olduğu ya da zafer kazandığı– anlaşıldı. “Tanıştığımızı sanıyorum. Adınız ne, sorabilir miyim?”

“Kesinlikle sorabilirsiniz,” dedim, sesimi en iyi şekilde kontrol ederek.

Cevap vermeyeceğimi anlaması kısa sürdü. Sonra bu konuyu tamamen kapamış gibi gözüktü. “Kişisel düşüncem bağcıklı botlar, düğmeli olanlardan çok daha kullanışlı,” dedi bronz renkli botu kaldırarak. “Düğme-kanca sıkıntısını çözmüş oluyorlar ve derinin giyenin bacağına göre biçimlenmesini sağlıyorlar.” Bu genç adamın gayet iyi bildiği gibi ara ara, anlık bir bakışın dışında bacaklar ve ayakların görülmemesi gerektiğinden, söylediği bu özelliğin arzu edilen ya da gerekli bir şey olmaması gerekirdi.

Ama onun üstü kapalı bir şekilde böyle bir şeyi ima etmesi bana biraz garip gelmişti. Konuşurken bir yandan, korse bağcıklarını bağlayan bir hizmetkar gibi, ne pahasına olursa olsun botun ayak bileğinin olduğu kısma ince bir bel görüntüsü vermesi için bağcıkları çekti durdu.

Neredeyse hiç bakmadım bile. Dikkatim onun yuvarlak, boş, gözlüklü yüzündeydi. “Eğer ben bir Leydi isem, siz de kendinizi bir beyefendi olarak düşünür müydünüz?”

“Tam da bunu diyorum. Bu ülke, insanlara unvanlarına göre değer verdiği için kafayı yemiş durumda.” Bronz botların bağcıklarını sıkmaya devam etti. “Neden aristokrat diye adlandırılan bir işe yaramazın, işçi sınıfının verimli, akli başında, çalışkan bir üyesinden daha beyefendi olduğu düşünülmeli?”

Bu çirkin saçmalaktan bahsettikçe, soğuk dış görünüşü altındaki tutkusunu hissettim.

Konuyu nereye taşıyacağından emin olmaksızın ihtiyatlı bir şekilde, “Siz demokrasiden yanasınız o halde?” dedim. Eğer öyleyse, bir kadın hakları savunucusu tarafından yetiştirilmiş olan biri için bile şaşırtıcı olacaktı.

Ama “Ben tüm bu sınıflandırmaları saçma buluyorum,” diye cevap verdi. Gerçekten de bronz renkli çizmeleri elinden bırakırken neredeyse dudak büktü, şimdi kendi bağcıklarını sıkıyor gibiydi. “Kimseyi sınıflandırmam, herkese arkadaşça davranırım,” (oldukça hararetli bir şekilde söyledi) “eğer birisinin yardıma ihtiyacı varsa, ona yardımcı olurum, isterse bir bulaşikhane hizmetçisi olsun isterse...”

Bu şekilde dökülmesi bana istediğim işareti vermişti. “Leydi Cecily yardıma mı ihtiyaç duyuyordu?”

Sert sesi tam olarak yumuşamasa da alçaldı. “Onun bisikletinin lastiği patlamıştı, hepsi bu. Ben kendi bisikletimle özel işlerim için dışarıdayken gördüm onu, benim takımlarımla lastiğini tamir ettim, sonra konuşmaya başladık.”

“Alexander!” diye gürledi yakındaki bir erkek sesi.

Kendisine seslenen genç adam, narin açık renkli botu kaldırdı. “Sipariş vermek için, hanımefendi, tek ihtiyacınız olan şey bize sağ ayağınızın çizilmiş olduğu bir kâğıdı postalamak.”

Bay Ebenezer Finch göründü. “Alexander, ben sana dedim ki... Oh,” diye kesti nezaketsiz bir şekilde. “Anladım. Müşteriye yardım ediyormuşsun.”

Ne kadar tuhaf, diye düşündüm, babası bu kadar sinirli iken, oğlu bir o kadar soğukkanlı görünüyordu. Soğukkanlı olmaktan da öte. Taş gibiydi.

Genç adam, babası ayrıldıktan sonra, sözünün kesilmiş olmasını hiç umursamamış olarak devam etti, “Leydi Cecily ciddi bir kızdı. *Das Kapital*’i okuyordu ve kitlelerin sömürüsünü tartışmıştık,” dedi.

Das Kapital? Kitapla ilgili konuşulanları duymuştum; şaşırtıcı, hayır, şaşırtıcı olmanın ötesinde, hiç iyi değil, hatta çok kötü olarak değerlendiriliyordu. Ancak sadece fısıltılara konu olan böyle birçok başlığın –örneğin, “kötü şöhretli yaşam”ın – ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Bay Alexander Finch konuşmaya devam etmek için anlamama gereksinim duymuyordu. “Leydi Cecily karşılaşmamızın iyi bir tesadüf olduğunu düşündü. Ona proletaryayı göstermemi istedi.”

Proletarya? Bir hükümet binasıydı belki de.

Bay Alexander, “Sadece hizmetkarlar, tezgâhtarlar ve zanaatkârlar değil, gerçekten uğraşıp didinen ezilmiş fabrika çalışanı yı-

ğınlar” diye devam etti. “Doğal olarak isteğine uydum. Biz yazıştık ve bir zaman dilimi içinde...”

“Oh!” diye kestim.

“Pardon, bir şey mi oldu?”

“Yok olmadı.” Haykırmıştım çünkü Leydi Cecily’nin karakalem çizimlerini nasıl yapabildiğini şimdi anlıyordum. “Onu rıhtım bölgesine, düşkünler evine, St. Giles’e ve Billingsgate’deki balık pazarına götürdünüz.”

“Bunu nasıl bildiniz?” Bu ana kadar pamuk kadar yumuşak kalmışken kaşlarının çatıldığını fark ettim. “Evet, tam olarak öyle. Arkadaşlarıyla bisiklete binmeye çıkıyor ve benimle bir buluşma ayarlıyordu, ben de ona bu dünyaca ünlü şehirdeki çoğu insanın nasıl yaşadığını göstermek için eşlik ediyordum.”

Marx. Şimdi hatırladım. Karl Marx adındaki korkutucu bir adam, *Das Kapital*’i yazmıştı. “Leydi Cecily bir Marksist miydi?” diye fısıldadım, çünkü bu yüksek sesle söylenemezdi.

“Size söyledim, ben insanları etiketlemem.” Genç adamın, benim entelektüel kapasitemi küçümsediği çok açıktı.

“Özür dilerim,” dedim süklüm püklüm, Holmes ailesinin yüz karası olduğumu düşünerek yetişmiş olmam, beni küçümsenmeye alışık hale getirmişti. (Bu durumda kelimenin tam anlamıyla öyleydi çünkü ben hezaren sandalyede oturuyordum ve Alexander Finch tezgâhın arkasında ayakta duruyordu.) “Sizi bu kadar çok soruyla rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece şunu sormama izin verin: Leydi Cecily neden, şeyi –hah, proletaryayı görmek istedi?”

“Çünkü bu eğitimi başka hiçbir yerde elde edemezdi. Sorularının ardı arkası kesilmedi. Neden bu kadar çok rehine dükkânı vardı? Sütçü kız neden eşek sürüyordu? ‘Damlama’ neydi ve ne-

reden geliyordu? Çocuklar neden mukavva kutu yapıyorlardı ve fakir kadınlar neden çuval dikiyorlardı?”

“Ama bu bilgileri bir nedenle istemiş olmalı. Ne gibi planları vardı?”

Sesi, hâlâ oldukça sakin olmasına rağmen, daha az hoşnut bir hal aldı. “Görünüşe bakılırsa beni şamar oğlanı yapmak planı varmış.”

Beklediğim cevap kesinlikle bu değildi. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Anlaşılmayacak ne var ki?” diyerek benim hoşnutsuzluğumu taklit etti. “Ben suçlanırken, o kaçıp bir yerlere gitti.”

Çaresizce “Belki de sizin suçlanacağınızı bilmiyordu,” dedim.

“O zaman, neden merdiven?”

Neden merdiven olduğunu çok iyi bilerek, sessizce oturdum: Leydi Cecily’nin ailesi, onu sadece şeker renkli resimler çizen kızları olarak biliyordu, genç aptal kız kendisini baştan çıkaran biri tarafından kaçırıldı diye düşüneceklerdi.

Gerçekte, Marx okuyan genç bir hanımefendinin ise her şeyi yapmaya gücü yetebilirdi.

Bay Alexander Finch’e, “Ama size hiç açılmadı mı? Nereye gittiği hakkında bir fikriniz yok mu?” diye sordum.

“Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” dedi genç adam, botları tezgâhın üzerinde yan yana düzgünce koyarken, “ama ön kapıdan dışarı çıktığını ve o merdiveni oraya kendisinin koyduğunu düşünüyorum,” dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ST. PANCRAS İSTASYONUNA DÖNERKEN BİR KİTAPÇIDA durdum. “*Das Kapital*, Karl Marx,” dedim tezgâhın arkasındaki iri yarı beyefendiye.

Hareket etmedi; peri masallarındaki birçok bahtsız gibi taş a dönmüştü adeta, birçok kez açılıp kapanan ağız hariç.

“Sizi temin ederim,” dedim, “İçine kısa bir bakış attıktan sonra, onu tamamen çuhaya sarıp, kapı takozu olarak kullanmak niyetindeyim.”

Konuşmadan önce ağız onaylamayan hal aldı. “İngilizce çevirisi mi bayan, yoksa Almanca orijinali mi?”

“İngilizcesi, tabii ki.” Ben bir akademisyen gibi mi görünüyordum? Akademisyen gibi mi *konuşuyordum*? Oh, Tanrı’m, seçkin aksanımı kontrol etmeye daha çok dikkat *etmeliyim*. Alexander Finch de beni aksanımdan yakalamıştı.

Alexander Finch için ne düşüneceğimi hiç bilmiyordum. Yüzünden çok az şey okuyabilmişim ama davranış tarzı, zaman zaman bir tuhaftı. Asla tamamen uygunsuz değil, ama oldukça tuhaf.

Yine de babasının öfkesine maruz kaldığı için ona sempati duydum; onun sabrına hayran kaldım ve benimle gönüllü olarak samimi bir şekilde konuşmasını takdir ettim. Leydi Cecily'nin ön kapıdan çıkıp kendi penceresine yanıltıcı bir merdiven koyduğu teorisi bana da doğru göründü; benim yaptığım türden bir davranıştı.

Sonuç olarak, kitapçıdan ağır paketimle ayrılırken fazla bir şey öğrenmediğimi hissettim.

Geceleyin odamda yalnız kalıp *Das Kapital*'in bölümlerini gözden geçirdiğimde – “proletaryanın”, yani sıradan halkın ne olduğunu öğrenmekten başka– daha öncesinden daha fazla bir şey bilmediğimi hissettim. Leydi Cecily, bu kitabı okuduktan sonra mı Marksizm'i mi kabullenmişti? Hobbes'u, Darwin'i, hatta Winwood Reade'in *İnsanın Şehitliği*'ni bile ilgiyle okumuştum, ama Marx –itiraf etmeliyim ki Marx beni uyutmuştu.

Hem de bayağı iyi. Ertesi sabah Leydi Cecily'nin bu türden az bulunan bir saçmalığı beğenmek için ne tür bir akla sahip olduğunu merak ederek uyandım.

Bir de şaşırtıcı ifadelerinden bazılarını düşündüğümde Alexander Finch'in ne okuduğunu.

Ve ayrıca, eğer Leydi Cecily gerçekten kendi başına kapıdan çıktıysa, ne giymişti, nereye gitmişti ve ne amaçla gitmişti?

Ama ofisimde oturup sabah çayımı yudumlayarak gazetelere bakarken bütün bu cevapsız sorular aklımdan uçup gitti, çünkü *Pall Mall Gazette*'in kişisel ilanlar sütununda şunu gördüm:

255455	1251	11324511341216454616
1251335111332534		12432546254424
345144165134	341643152653163533164326	
1135351635		

Kâğıt ve kalem kapıp alfabeyi altı harfli satırlara ayırdım ve işe koyuldum.

255455. İkinci satır, beşinci harf, I. Beşinci satır, dördüncü harf, V. Beşinci satır, beşinci harf, Y.

IVY.

Mesaj *banaydı!*

Ateşli bir şekilde çalıştım. Tamamen deşifre ettim, mesaj şöyleydi, IVY BU AKŞAM BEŞTE BULUŞALIM BRITISH MUSEUM MERDİVENLERİ ANNEN.

Oh.

Ohh!

Bu kadar çabuk, bu kadar ani, bu kadar kolay bir şekilde annemi tekrar görmek mi? Kalbim durmuş gibi hissettim.

Ve aynı hızla tekrar çalışmaya başladım. Kalbim bir bando davulu gibi sert ve hızlı çarpıyor, içim çatışan duygularla karışıyordu. Annemi seviyordum. Ondandır nefret ediyordum. Beni terk etmişti. Beni kurtarmıştı. O beni sevmeydi. Ama çok para vererek ve de beni yetiştirme tarzıyla bana özgürlük verdi. Onun inatçı bağımsızlığı, onun kadın haklarına adaletli yaklaşımı –

Bir dakika.

IVY BU AKŞAM BEŞTE BULUŞALIM BRITISH MUSEUM MERDİVENLERİ ANNEN.

British Museum mu? O nefret edilen kurum mu? Annem bilim insanı kadınlara sürekli hakaret ettiği için British Museum'dan nefret ederdi. "British Museum Merdivenleri", annemin bir randevu için seçeceği son yerdi. Ve o anda, içime şüphe düştüğü anda, anneme karşı olan duygularıma rağmen, annemi görmek *istediğimi* keşfettim. Onu görmek için ölüp bittiğimi. Kendi kendime annemin

British Museum'u şehrin saygın bir bölgesinde merkezi bir konumda bulunan uygun bir buluşma yeri olduğu için seçtiğini söyleyerek umutsuz bir şekilde kendimi mesaja inandırmaya çalıştım.

Ama aynı zamanda onun hatırladığım sesinin kafamın içinde bana *Enola, düşün* diye yalvardığını adeta duyabiliyordum.

Düşündüm.

Ve düşüncelerim beni hiç rahatlatmadı. Bu mesaj, bizim çiçek kodumuzu hiçbir şekilde kullanmamıştı. Annem bana "buluşalım" demezdi; uzun zamandır buluşmanın sembolü olan kırmızı fare kulağı çiçeğine ya da ökse otuna atıfta bulunurdu. "Annen" demezdi. Bunun yerine, "Krizantemin," derdi.

Kaçınılmaz sonuç: Bu ilan gazeteye onun tarafından verilmemişti.

Ama hâlâ annem olması *gerektiğine* inanmak istiyordum. Başka kim olabilirdi ki—

Yo, hayır.

Kim olduğunu biliyordum.

Ve onu, çok zeki ağabeyimi, düşünerek oldukça kötü bir şey söylemek ihtiyacı duydum. "Hay bin kunduz!"

Kafam o kadar karışmıştı ki aklımı korumakta güçlük çekiyordum. Neyse ki bu değerli varlığımı tüm gazetelerdeki kişisel ilanların geri kalanını taramaya yetecek kadar toplayabildim. Gerçekten annemden gelen bir şey olabilir diye.

Tabii ki yoktu. Aslında hâlâ biraz erkendi; önceki mesajların gelmesi bir hafta veya daha fazla sürmüştü. Çingenelerin kışı, nasıl ya da nerede geçirdiğine dair hiçbir fikrim olmasa da zihnimde annemi kırsal kesimde, yayınlarını posta yoluyla alması, mesajımı deşifre etmesi, tren seferlerini öğrenmesi ve cevap yazması için zaman gerektirecek, çok uzak bir yerdeymiş gibi canlandırdım.

Ve Londra'ya demiryolu ile geleceğinden, onunla bir tren istasyonunda ya da yakınında bir yerde buluşmamı istemez miydi? Elbette öyle yapardı.

British Museum, palavra. O ilanı kim koymuşsa, aklındakiler kendi düşünceleriydi, annemin değil.

Her kimse? Saçmalık. Çok iyi biliyordum ki bu Sherlock idi.

Bu rahatsız edici olayların nasıl gerçekleşmiş olabileceğini düşünmek ve ne yapacağıma karar vermek birkaç saate ve baş ağrısına mal oldu.

Neyse ki Dr. Ragostin'in mükemmel sekreteri, Dr. John Watson'un adresini saklamıştı.

Öğleden sonra erken saatlerde, o değerli doktorun ofisine gitmek üzere arabaya bindim ve kendimi Londra'nın kuzeybatısındaki bir yan sokakta mütevazı bir özel muayenhanenin önünde buldum.

Joddy'nin imrenebileceği bir uşak beni küçük, biraz döküntü bir bekleme odasına götürdü ve doktorun şu anda dışarıda olduğunu ancak hasta muayenelerine saat birde başladığından dönmesinin yakın olduğunu söyledi. Köşedeki guguklu saat söylediği saate on beş dakika olduğunu gösteriyordu. Beklemekten memnundum.

Saat biri vurduğunda, guatrı olan bir kadın ve topallayan, üniformalı bir komiser bekleme odasında bana katıldılar. Ancak doktorun muayene odasına önce ben alındım.

Bekleme odası gibi orası da küçük ve ıvır zıvır değersiz döşeme ve perdelerle kaplıydı.

"Bayan, şey..." Beni selamlamak için masasının arkasında ayağa kalkan nazik bakışlı doktor beni tanımış ama kim olduğumu çıkaramamıştı.

"Dr. Ragostin'in ofisinden Bayan Meshle."

“Bayan Meshle!” Gülümsemesi normalde sıradan olan yüzünü aydınlatarak olumlu bir şekilde çekici hale getirdi. “Oturun, lütfen.” Bana hasta koltuğunu gösterdi ve kendisi tekrar masasının arkasındaki yerine oturdu. “Bu beklenmedik mutluluğu neye borçluyum?”

Davranışı o kadar açık ve dostçaydı ki sanırım yüzüm kızardı. Bir baba olarak bu adama tapardım.

Sık sık bir arkadaş ya da bir aileye –ama alışılmadık ve dağılmış bir aileye değil, akşamlarını oturma odasında okuyarak geçiren gerçek bir aileye– sahip olmanın ne kadar güzel olacağını düşünsem de sanırım o ana kadar bir babaya sahip olmaktan hoşlanacağımı fark etmemiştim. Kendi babam ben dört yaşındayken vefat etmişti ve şimdiye kadar ona bir özlem duymamıştım.

Ama şimdi özlemiştim.

Dr. Watson’a, kendi duygularımın yarattığı şaşkınlıkla kekeleyerek “Korkarım ki, şey ben fazla zamanınızı almayayım,” dedim. “Dr. Ragostin, davayı gözden geçirdi, yani şey ve beni size bir soru sormam için yolladı.”

“Hayhay. İlgilendiğini duymak beni sevindirdi. Daha dün kendi kendime ofisine bir ara uğrayayım ve sorayım diyordum... Ama şimdi siz buradasınız. Lütfen devam edin.”

“Dr. Ragostin, Bay Sherlock Holmes’ün, *Pall Mall Gazette*’in kişisel ilanlar sütunlardaki belirli şifreleri takip edip etmediğini öğrenmek istiyor.”

“Holmes büyük gazetelerin hepsindeki ‘ıstırap sütunlarını’ her zaman okur,” diye yanıtladı Watson.

“Evet, ama özellikle herhangi bir şifre ile ilgileniyor muydu? Masasının üzerinde, örneğin onu ziyaret ettiğinizde, herhangi bir şey fark ettiniz mi?”

“Ah, evet, ama bunun gazeteyle bir ilgisi yoktu. Şifreler, evet, ama üzeri suluboya çiçeklerle boyanmış el yapımı küçük bir kitapçık. Holmes’ün üzerinde çalışmasının beklenebileceği cinsten bir şey değildi. Daha çok bir hanımefendinin hobisi gibi bir şeydi. Holmes, ona daha yakından bakmaya çalıştığımda beni tersledi.”

Korktuğum gibiydi. Kendimi biraz kötü hissettim, gözlerimi kapattım.

“Bayan Meshle? Bana doktor olarak danışmaya gelmediğinizi söylediniz, ama –hasta mısınız?”

“Sadece kötü bir baş ağrısı, Dr. Watson.”

Bayağı kötü bir baş ağrısıydı gerçekten. “Hanımefendinin hobisi”, annemin benim için biriktirdiği servetin nerede olduğunu bana bildirmek üzere gizli mesajlar koyarak hazırladığı ve on dördüncü doğum günümde bana verilen, *benim* şifre kitabım olmalıydı.

Gerçekten de benim için annemin en değerli hatırasıydı. Ama Londra’daki ilk günümde, bilinçsizken acımasız Boğaz Kesen tarafından benden çalınmıştı ve onun sonsuza dek kaybolup gittiğini düşünmüştüm.

Ancak şimdi ne olduğunu tahmin edebiliyordum: Scotland Yard Müfettişi Lestrade, Boğaz Kesen’i tutuklamak için gittiğinde teknedeki kamarayı aramıştı. O çiçekli küçük kitapçığı bulmuş ve oraya oldukça aykırı bulduğu için arkadaşı Sherlock Holmes’e göstermişti. Ya da belki büyük dedektifin kendisi de arama yapmak için oraya gitmiş ve söz konusu şeyi kendisi görmüştü

Ve annesinin el yazısını tanımıştı.

Demek ki ağabeylerim mali refahımı böyle öğrenmişlerdi. Şifreleri çözdükten sonra, Sherlock ortak çocukluk evimiz Ferndell Konağı’nda bazı sorgulama ve incelemeler yapmış olmalıydı. Aynı zamanda çok muhtemel ki *Pall Mall Gazette*’in kişisel ilanlar sü-

tunlarında “krizantem” ve “sarmaşık”tan bahseden şifrelerle bağlantı kurmuştu. Büyük bir ihtimalle onları da çözmüştü. Yani annemle aramdaki haberleşmelere kulak misafiri oluyordu.

Ve şimdi bana bir tuzak kurmak için kendisi ilan koymuştu.

“Bayan Meshle,” dedi Dr. Watson endişeyle. “Hiç iyi görünmüyorsunuz.”

Nabzımı ölçtükten ve öğle yemeğinde ne yediğimi sorduktan sonra, iyi doktor bana bir bromür verdi ve diğer hastalarıyla ilgilenirken muayene odasındaki karyolada yatmamı istedi. Bana doğru sokulup “daha iyi misiniz?” diye sormadan önce yaklaşık bir saat geçti sanırım.

Üzerime sıkıca örttüğü örgü battaniyeyi attım ve konuşmak üzere kalkıp oturdum. “Çok daha iyiyim, teşekkürler, Dr. Watson.” Gerçek buydu. Dinlenme süresi bana annemin yüzünü ve onun alışıldık söylemini –“Enola, kendi başının çaresine gayet iyi bakacaksın”– hatırlayacak zamanı sağlamış ve böylece kendimi sakinleştirmiştim.

Aynı zamanda karar vermek ve bir plan hazırlamak için zaman da vermişti.

Bu plan için saat beşten önce pozisyon almam gerekiyordu ve saat şimdiden üçü geçiyordu.

Watson benden muayene ücreti almayı reddetti. Ona bolca teşekkür ederek ayrıldım, köşedeki araba durağına yürüdüm.

“Baker Street,” dedim arabacıya.

Dört tekerlekli arabanın içine girer girmez pencere perdelerini kapadım. Sonra, Londra trafiği boyunca sallanırken, Ivy Meshle kişiliğimden olabildiğince sıyrılmak için üzerimdekilerin çoğunu çıkardım. Ucuz hasır şapkamı çıkarıp mecburen kurban ederek kabin koltuğunun altına sokuşturdum. Alnımdaki bukleli sarı perçemi bir cebe koydum ve aynı şekilde “topuzumu” da sakladım. Yeşil cam kü-

peler, "tasma" kolye ve diğer değersiz ziynetler de çıktı. Koynumda, söylediğim gibi, çok çeşitli yararlı eşyalar bulundururdum, bir eşarp çekip başıma bağladım. Mantomu, elbisemin büyük bir kısmını örtecek şekilde kapattım. Bununla birlikte, yanaklarımda ve burun deliklerimdeki onlara dolgunluk veren şeylere dokunmadım.

Pencere perdelerini açtım, araba beni tırıs halinde Baker Street 221 numaranın önünden geçirirken ağabeyimin evine ilk kez bakıp ilgiyle seyrettim; dükkânlar ve konutların alelade duvarları arasında numarası olan bir diğer kapı, Sherlock Holmes gibi sıra dışı birini barındırmak için yeterli derecede sıradan bir yer.

Ama bir sonraki köşeyi geçene kadar bekledim, tavana vurup arabacıya durmasını işaret ettim.

Bu kez yürüyerek, sokağın karşı tarafından geriye 221 numaraya doğru yürüdüm, çok uzun süre soğukta kalmamayı umuyordum. Ayrıca, fark edilmeden en iyi nasıl oyalanabileceğimi merak ediyordum. Böylesine dondurucu havada etrafta her zamankinden daha az insan olmasına rağmen bir gazeteci çocuk para kazanabilmek için haykırıyordu: "Beyaz tapınaktaki korkunç cina-yet; her şey burada okuyun!" Ve balıkçılar el arabalarını itiyordu: "Taze ringa, canlı istiridye, deniz salyangozu!" Ve zavallı bir kadın sepetinde hepsini uzun yağmurluğuna sardığı ıvır zıvırları satmaya çalışıyordu: "Portakal, ayakkabı bağları, incik-boncuk!"

Neler sattığını görmek için durdum. Portakal rengini kaybet-tikleri için artık "kahverengi" diye adlandırılabilcek portakallar ve ayakkabı bağlarının dışında bir miktar da kumaş parçalarından yapılmış bilindik kalem sileceği satıyordu ama kalem silecekleri-nin şekilleri bilindik kare değildi; bunlara ustaca çiçek ve kelebek şekilleri verilmişti. "Akıllıca" dedim, bir tanesini işaret ederek. "Bunları kendin mi yapıyorsun?"

“Ben yapıyorum, hanımefendi, her ne kadar gözlerim onları yapacağım diye kör olmak üzere olsa da.”

Mum ışığında, ateş ışığında veya belki de daha iyi aydınlatsın diye geceleri dışarıda, sokak lambasının altında çalışıyor olmalıydı, zavalıcık.

Küçük bir kuş şeklindeki mavi bir sileceği tutarak, “Kaç tane sattın?” diye sordum.

“İstediğim kadar değil, hanımefendi.” Çatlamış dudakları titriyordu; aslında ikimiz de soğuktan titreyerek duruyorduk. “Halkın bir ya da iki kuruşu aramayacağı lüks caddelerden aynasızlar beni uzaklaştırıyorlar, inanın.”

“Buralarda mı yaşıyorsun?”

“Hayır, hanımefendi. Southwark’ta hanımefendi, ama orada kimse bunları istemiyor.”

İstemezlerdi tabii. Thames’in diğer tarafındaki Southwark, itibarsız tiyatrolara, kumarbazlara, ayı oynatıcılarına ve benzerlerine bırakılmıştı.

Ve kadın Southwark’a döndüğünde, Baker Street’te yaşayan hiç kimse onunla tekrar karşılaşmayacaktı. Ona, “Sana sepet ve diğer şeyler dahil hepsi için yirmi şilin vereceğim. Ve yağmurluğunu da mantomla takas edeceğim.”

Bana aval aval baktı, ama soru sormayacak kadar sağduyuluydu. Üzerinde mantom, avcunun içinde iyi bir miktar para sevinçle uzaklaşırken ben üzerimde onun yağmurluğu, elimde sepeti, Londra’nın doğusuna özgü Cockney aksanıyla “Portakallar, çizme bağları, incik boncuk!” bağırarak yürüyordum.

İyi ve gerekli bir numaraydı çünkü Sherlock Holmes’ün oturduğu evin kapısında belirmediğini görene kadar üç çeyrek saat bo-

yunca Baker Street'in o bloğunda aşağı yukarı gidip gelmem gerekmişti –ve bu arada iki tane kalem sileceği satmıştım!

Sherlock, beyefendi kıyafetleriyle değildi elbette. Beni yakalama amacıyla, ya da o öyle düşünüyordu, gayet güzel kılık değiştirmişti, böylece çok geç olana kadar onu fark etmeyecek ya da tanumayacaktım. Paltosunun üzerinde taktığı deri bir kemer, pazen gömleği ve altından saçlarının alnının üzerine düştüğü kumaş şapkasıyla sıradan bir işçi olmuştu tam. British Museum'a doğru ilerlerken, bana hiç bakmadan geçti. Alnındaki perçeminden başka, yüzüne hiçbir şey yapmamıştı ve o şahin gibi yüzünün gerçekten de tam olarak arkadaşı Watson'ın dediği gibi solgun ve acı içinde olduğunu yüreğim burkularak gördüm.

Sessizce ve içten içe acı çekerek, onun geçişini izledim.

Uzun bir nefes aldım ve tekrar bıraktım.

Sonra yürümeye devam ettim.

Bir bakkal dükkânına uğradım. Sepetimi yere bıraktım ve üzerinde elma sergilenen tezgâhın altındaki sandığın içine doğru ayağımla itekledim. Sonra bir dilim soğan aldım.

221 numaraya doğru yürürken soğanı mendilime saklayarak gözlerimin yakınında tuttum ve gözlerim derhal sulanmaya başladı.

Çok iyi.

Yılın bu zalim zamanında, sokaklar zaten gölgeler içerisindeydi. Kuşkusuz ağabeyim bu saati entrika çevirmek için seçmişti. Sherlock, müzenin basamaklarına ulaştığında karanlık olacaktı ve-

Ah, anne, ya fena halde yanıldıysam? Ya sen beni yine de orada bekliyorsan?

Mendilimdeki soğana gerek kalmamıştı. Bu düşünceyle ağlamaya başladım.

ONUNCU BÖLÜM

KAPİYİ ÇALMAM ÜZERİNE, BASİT VE DÜZGÜN BİR BLUZ ve etek giymiş yaşlıca bir kadın kapıyı açtı ve beni kapıda ağlarken bulunca şaşırdı ama dehşete düşmedi.

Hıçkırıklarımın arasında “Şey... Bay Sherlock Holmes evde mi?” diye sordum. Görünüşüme uyan bir aksanla konuşmayı unutmuştum (“Bay Olmes” demeliydim) ama gözyaşlarım yüzünden belki de fark etmedi.

“Aman yarabbi, şimdi dışarı çıktı, canım.” Benimle konuşmak için bir şala sarıyan gümüş saçlı Bayan Hudson iyi kalpli biri gibi görünüyordu. Tabii ki, ev sahibesi hanımı Dr. Watson’ın yazılarından biliyordum, ama ona ismiyle hitap etmemem gerektiğini hatırladım.

“Ama –ama ben– bu akşam onu *mutlaka* görmeliyim,” diye ağlayıp sızladım.

“Ne zaman döneceğini bilmiyorum hanımefendi.”

“Umurumda değil. Benim –başım belada. Bekleyeceğim.”

“Ama saatler sürebilir.” Kapıyı kapatmak üzere evin içine doğru birkaç adım atarken şalına rağmen titriyordu. “Neden daha

sonra gelmiyorsunuz?”

“*Bekleyeceğim,*” diye mırıldanarak, kendimi buzlu eşiğin üzerine attım.

“Tanrı korusun, orada bekleyemezsiniz. Donacaksınız. İçeri girin, içeri girin.”

Umduğum gibi, beni üst kata götürdü ve ağabeyimin oturma odasını gösterdi.

Gördüğüm dağınıklığın şaşkınlığıyla kendimi unutarak “Tanrı’m” diye mırıldandım; daha önce bekâr birinin odasına hiç girmemiştim. Dr. Watson’ın yazılarından odada, tütün (hatta acem terliklerinin burnunda!) ve bir keman (bir sandalyeye dikkatsizce yerleştirilmiş olarak), şömine rafına çakıyla tutturulmuş mektuplar, duvarlarda kurşun delikleri bulacağımı biliyordum. Ama kendimi, *olmayan* şeyler için hazırlıksız buldum. Çiçek yok. Dantel yastıklar yok. Sandalyeler üzerinde fırırlı etekler yok.

Görünüşe göre, erkek olmak bir kadın olma yeteneğinden yoksun olmaktı.

Bayan Hudson, onaylamadığını ifade eden sesler çıkararak her yere yayılmış kitapları ve kâğıtları topladı. “Bay Holmes odasını toplu tutmasa da elbiseleri ve kişisel alışkanlıklarında oldukça düzenlidir,” diyerek onu aklamaya çalıştı. “O gerçek bir beyefendidir. Sıkıntınız ne olursa olsun, size yardım etmek için elinden geleni yapar, ödeme yapıp yapamamanız önemli değildir.”

Sözleri gözlerime yeni gözyaşları ekledi, kandırmacalarına rağmen ağabeyimin iyi yürekliliğine inanmak istedim.

“Yağmurluğunuzu alabilir miyim, küçük hanım?” Omuzlarımdan almaya yeltendi.

“Hayır!” Ivy Meshle’in çok şık elbisesini gizlemek için yağmurluğa sıkıca sarıldım. “Hayır,” dedim. “Teşekkür ederim. Üşüyorum.”

“İyi o zaman küçük hanım, oturun o halde.” Tatlı yaşlı kadın benim için şöminenin yakınındaki bir koltuktan gazeteleri kaldırdı. “Size çay getireyim.” Telaşla dışarı çıktı.

Arkamdan kapıyı kapatır kapatmaz yerimden fırladım, gözlerimi telaşla kırıştırıp gözyaşlarından kurtulmaya çalışarak en sessiz şekilde ağabeyimin masasına geçtim. Bulanık bakışlarla bir kâğıt yığını taradım, aradığım şeyi bulamayıp onları bir kenara fırlattım.

Şimdi temiz olan masanın üstünde sadece normal lambayı ve yazı gereçlerini görüyordum.

Benim aradığım nesne elbette odanın herhangi bir yerinde olabilirdi ama ağabeyimin kemanını bir sandalyeye atmasına rağmen, önemli bir ipucunu çok iyi saklayacağını biliyordum. Masasının çekmecesini açmaya çalıştım.

Kilitliydi.

Yağmurluğumun altından broşumu, yani hançerimi çıkardım ve incecik ucunu anahtar deliğine soktum ve mekanizmayı yokladım.

Bu sanatta tamamen deneyimsiz olmadığımı itiraf etmeliyim. İyi korunmuş kilerler ve şeker kutuları arasında büyüyen maceracı çocuklar kilitleri açmayı öğrenirler.

Bir tık sesiyle çekmece bana teslim oldu. Hançerimi broş olarak yerine gizleyip, çekmeceyi açtım.

Kalem uçları, kurutma kâğıdı, tahta cetvel türünde şeyler görmeyi bekliyordum.

Gözüme bu tür hiçbir şey ilişmedi.

Bunun yerine çekmece, kardeşimin tuhaf yaşamının bir tür kısa hikayesi gibiydi. Açık duran kadife kaplı bir kutuda bir tabanca, bir kutu mermi, onun yanında bir miktar renksiz sıvı, bir iğne ve bir şırınga (doktorların kullandığından) duruyordu ve güzel bir

kadının zarif bir çerçevedeki fotoğrafı –düşünmek için zamanım olduğunda çok merak edeceğim bir nesne.

Ama bütün bunları sadece hafızama attım. Şu anda dikkatim tamamen en üstte duran şeyde idi.

Titreyen parmaklarımla onu kavradım: annemin benim için yarattığı değerli, elle boyanmış, elle yazılmış şifre kitapçığı. Onu yeniden görünce gözümden tekrar yaş geldi. Ama onu öpmek ya da sarılmak ya da bu türden bir şey için zaman yoktu. Zaten Bayan Hudson'ın merdivenlerden gelen sesini duydum. Yağmurluğumu açıp, şifreli kitapçığı koynumun derinliklerine doğru ittim. Masa çekmecesini kapatarak, koltuğuma doğru üç yumuşak uzun adım attım ve Bayan Hudson bir tepsiyle içeri girdiğinde yağmurluğa sarınmış bir şekilde henüz oturmuştum.

“Biraz çay için, küçük hanım.” Bana yaşam veren içeceği doldurdu ve ikram etti, sonra da maalesef, kendine “bir fincan çay” koydu ve bana eşlik etmek için oturdu. “Hâlâ üşüyor musunuz canım? Neden çayın tadını çıkarmak için sırtınızdaki yağmurluğu çıkarmıyorsunuz?”

Kafamı salladım, tutarsız davranmakta, neredeyse histerik bir genç kız gibi olmakta hiçbir zorluk çekmedim (biraz aklım başımdan gitmişti), ama *bu böyle olmayacak* diye düşünüyordum. Belki de rolümü aşırı oynamıştım; ya sempatik Bayan Hudson, kardeşim dönene kadar benim üzerime titremeyi planladıysa?

“Biraz cevizli kek?” Bana bir tabak uzattı.

Kafamı tekrar sallayarak, “Yo... Hayır, teşekkür ederim. Ben bayan...” Tam zamanında kendimi tuttum.

“Hudson, canım.”

“Bayan Hudson, merak ediyorum...” Utançtan kızarma numarası yapamazsınız ama gerek de yok; ben bolca kızardım, çünkü

gerçekten utangaç biriyim. “Tuvalete gitmem lazım,” diye mırıldandım. “Olabilir mi?”

“Ah, zavallı şey, tabii ki.” Tatlı kadın, hemen ayağa kalktı. “Birkaç dakika daha bekleyebilir misin? Gidip bakmam gerek.”

Tuvaletin, evin içindeki bir “konforun”, kanalizasyon kokusunu yaymaması için zemin katın en arka ucunda, arka kapının yanında olacağını biliyordum; kimse onları mutfak veya salonun yakınında istemez. Ve Bayan Hudson, bana eşlik etmeden önce durumunu kontrol etmeli, koku sıkmalı, ibrikle sıcak su ve yeni bir havlu koymalıydı.

Ayak sesleri merdivenlerden aşağı doğru azaldığında, ayağa kalkıp parmak uçlarımda ağabeyimin odasının kapısına yöneldim ve sessizce açtım. Etrafı dinleyip, benim için hiçbir tehlike olmadığına karar verdikten sonra kapıyı arkamda açık bıraktım, böylelikle gereksiz bir ses çıkarmayacaktım. Merdivenlerden aşağı sessizce koşarak, herhangi bir engelle karşılaşmadan evin ön kapısından dışarı kaçtım, şüphesiz Bayan Hudson hâlâ çok utanç verici isteğimi yerine getirmekle meşguldü. Muhtemelen ağır ön kapının arkamdan kapandığını duymuştu. Ama koştum, köşedeki araba durağına mesafe çok değildi.

Arabacı bu kadar hasta gibi sarmalanmış yolcuya göz ucuyla baktı, ama ona bir altın fırlatıp dört tekerlekli sine atladım. “British Museum!”

Elindeki altın sikke herhangi bir şaşkınlık ya da direnişinin üstesinden gelmişti, derhal itaat etti.

Yağmurluğumun başlığını yüzümü gizleyebilecek kadar indirdim. Sabırsızlıkla elimle gözümdeki yaşları sildim. (Mendilimi ve soğanı bir yerlerde kaybetmiştim.) Kendi kendime daha fazla bu-

run çekmek yok diye emrettim; riskli, gerçekten aptalca bir şey yapıyordum ve aklıma ihtiyacım vardı.

Araba British Museum'un merdivenlerinde durdu. Dışarı çıkmak yerine, kabinin gölgeğinden baktım. Ağabeyim Sherlock saygıdeğer bir kurum olan Yunan Dirilişi'nin sütunlarından birinin önünde, değersiz bir aylak görüntüsünde, sigarasını tütürüyordu. Muhtemelen bir polis memuru, tepesinde bitip orayı terk etmesini isteyecekti. Anneme gelince, ondan hiçbir iz yoktu. Eğer mesaj bir ihtimal ondan gelmiş *olsaydı* –kaynağı Sherlock olmasaydı da onun tarafından yalnızca fark edilmiş *olsaydı*– eğer annem oraya gelmiş *olsaydı* o zaman ağabeyim olduğu yerde oyalanıyor olmayacaktı.

Rahat bir nefes alarak gülümsedim. Şu ana kadar haklı çıkmıştım. Annem ülkenin bir yerinde güvendeydi ve Sherlock utanç verici küçük kız kardeşini zekâsıyla alt etmeye çalışıyordu. Eve gittiğinde, kimin akıllı olduğunu anlayacaktı.

Arabacı kapıda belirdi. "Hanımefendi?"

"Sür," dedim.

Bütün o gece, mütevazı şöminemin sıcaklığında, kurtardığım şifre kitapçığımı sevgiyle bağrıma bastım. Annemin eliyle yazdığı ALO NEM İNE BEM İRE LME TNA ZİR KKAB yazısını ve etrafını çevreleyen elleriyle boyadığı altın ve kırmızı kahverengi krizantemleri tekrar görmek ne büyük mutluluktu. Ve yeni bir şey de vardı. Sherlock, sayfaya çözümünü kurşun kalemle yazmıştı: ENOLA BENİM KRİZANTEMLERİME BAK.

Anemonlarla süslenmiş bir sonraki sayfaya, ANEMONLARI-MA BAK ENOLA yazmıştı. Ve böyle devam ediyordu– çitin üzerindeki sarmaşıkla ifade edilen şifreyi de çözmüştü (YATAĞIMIN

TOPUZLARINA BAK ENOLA); gerçekten de benim çözemediklerim de dâhil olmak üzere tüm mesajları deşifre etmişti. Hercai Menekşe ile süslenmiş bir sayfa için: HERCAİ MENEKŞELER SENİNDİR ENOLA AYNAMA BAK. Ani bir sancıyla hangi ayna olduğunu ve ağabeyimin aynanın arkasına ne bulduğunu merak ettim: belki de sadece bir miktar para değildi. Belki de annemden pişmanlık ya da veda ya da endişe dile getiren bir not hatta—

Sevgi kelimesine hiç yaklaşmadım. Annemin yapacak daha önemli şeyleri vardı. O, karakter, akıl ve prensip sahibi bir kadındı. Kadın hakları ile ilgili konularda mücadeleye kendini adanmış bir kadın hakları savunucusuydu. Özgür bir düşünürdü. Ve de bir sanatçı.

Elimdeki kitapçığı süsleyen, sevgiyle -yok başka bir kelime seçeyim- zarifçe boyanmış çiçeklerin kanıtladığı gibi çok iyi bir sanatçıydı.

Annemin el işlerine hayranlıkla bakarken, şimdi de dikkatimi ağabeyimin notlarına çevirmiştim. Onları kurşun kalemle o kadar hafif yazmıştı ki kolayca silebilirdim, böylece şifreli kitabım bir kez daha annemin bana verdiği gibi olurdu. Ancak, hayrettir ki Sherlock'un eklemelerini korumak istediğimi fark ettim. Annemin sanatsal süslemelerinin altındaki küçük, kısa yazıları da olsa ağabeyime ait bir şeye sahip olmak istedim.

Benim düşünceme göre el yazısı, bir kişiyle ilgili hem gözle görülen hem de gizli olan birçok şeyi anlatır. Kardeşim Sherlock'u büyük dedektif, küstah ve emir veren biri olarak düşünürdüm ama el yazısı anneminkinden daha küçüktü. Kendisini o kadar büyük görmüyordu. Aslında benim gibi utangaç biri olabilirdi.

Her ne kadar ciddi derecede mantıklı biri olsa da. Annemin süslü el yazısı, sanatsal mizacını ortaya koyuyor olabilirdi, ama aynı derecede onun arzularını, idealizmini, hayallerini de gösteriyordu.

Ama ağabeyimin yazısı: hayal yok. Onunki bilim insanının kasvetli gerçekçiliğine sahipti.

Ama farklı şartlar altında –belki bir arkadaşla daktiloyla değil de elle yazılmış bir mektup daha çok duyguyu açığa çıkarabilir diye kendimi uyardım. İnsanların farklı el yazıları olabilir. Leydi Cecily’ye bak.

Belki de bu en iyi örnek değil. Onun el yazıları birbirinden çok farklıydı. Mükemmel ölçüde mütevazı, doğru, karakter sahibi not ve mektupları bir elde, ama sonra büyük, çocuksu, geriye doğru kargacık burgacık olanlar diğer–

Elde.

Ve aniden, ateşin önünde bir şey elde etme ya da bir kimseyi bulmak gibi bir düşüncem olmaksızın yarı uyuklarken, kafamda Leydi Cecily’nin masasıyla ilgili bir anı canlandı. Görüntüler aklımdan, sihirli bir fener tarafından ışık tutulmuş gibi kayarak geçti, küçük hanımın güzel yeşim yazı takımlarını gördüm. Sol tarafa yerleştirilmişti.

Ve sonra da çok net bir şekilde, sadık hizmetçi Lily’yi gördüğümü hatırlıyorum, mürekkep kabı, kalem ve vesaireyi sağa tarafa aktardığını.

Bir sezgi şoku beni tamamen uyandırdı. Dim dik oturdum, gözlerimi dikip baktım.

Kendi şifonyerimin üzerinde, çok mütevazı bir saç fırçası, tarak, el kremi ve benzerleri, tabii ki sağ tarafta yerleştirilmiş durumda, çünkü ben sağ elimi kullanıyorum.

Ama Leydi Cecily’nin gümüş kabartmalı şifonyer seti nasıl yerleştirilmişti?

“Oh, Tanrı’m,” diye fısıldadım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“SICAK SU, BAYAN MESHLE!”

Böylece, birkaç saatlik uykudan sonra ev sahibimin aşırı neşeli bağıırışıyla irkildim, yüksek sesle sızlandım: Ağabeyim Sherlock’a karşı zafer duygularım gece boyunca yok olmuş, olası sonuçların korkusuyla yer değıştirmişti.

“Bayan Meshle, uyanık mısınız?” Kahretsin, sağır yaşlı kadın! Edepli olmayan bu tepkimi duymadı elbette.

Kalkma ve işe gitme isteğim yoktu. Bayan Meshle’in Dr. Ragoştin’le çalışma şartları hiç katı olmadığından yatakta kalabilirdim; ancak kendi odamda ev sahibemin merakını uyandırmadan geç vakte kadar uyuyamıyordum.

“Bayan Meshle!” Bayan Tupper kapıyı çaldı.

Yüksek sesle “Uyandım!” diye bağıırmadan önce kendi kendime mırııldandım. “Off Tanrı’m!”

“Eh? Kalktınız mı?”

“Evet! Teşekkür ederim! Bayan Tupper!”

Tabii ki o sabah kahvaltıda domuz sosisi olacaktı. Domuz sosisinden iğreniyordum. Bu ve diğer sebeplerden, Bayan Meshle tatsız bir ruh haliyle işe gitti.

Dün ağabeyim Sherlock hakkında düşünmek için zamanım olmamıştı (belki de isabet olmuştu), ama şimdi, bilmesi gerekenden çok daha fazlasını bildiği için oluşturabileceği tehlikenin farkındaydım.

IVY BULUŞALIM BRITISH MUSEUM MERDİVENLERİ kanıtlamıştı ki benim takma adımı biliyordu.

Doktor Watson param olduğunu bildiğini söylemişti.

Annemle şifreli iletişimimi biliyordu ve onları çözmüştü.

Ve en kötüsü, her an, en yakın arkadaşından, adı geçen Dr. Watson'dan çok daha fazlasını öğrenebilirdi. Kardeşimin Watson'a olan sert davranışından vazgeçip ona içini döktüğünü varsayalım. Watson'ın bunun üzerine Dr. Ragostin'i ziyaretini Holmes'e itiraf ettiğini varsayalım. Bir basit konuşma Sherlock Holmes'ün tüm dikkatinin tamamen Ivy Meshle üzerinde yoğunlaşmasına yol açabilirdi.

Ofisime girdiğim sırada "Lanet olsun!" diye mırıldandım. "Lanet olsun, saçmalık ve zırva. Kargalar beyaza dönüşsün." Şöminenin yanına otururken korkuyu, titreyen vücudumdan olmasa bile zihnimden attım. Çayımı yudumlarken her zamanki şok ve dehşet dolu sabah gazetelerini okudum. East End'deki aşı karşıtı ayak takımı bölge hemşiresini tehdit etmiş. Holywell Caddesi'nde "doğum kontrolü" hakkında "pornografik" materyaller dağıtan hayır kurumu çalışanı birkaç kadın tutuklanmış. Bir gaz patlaması Knightsbridge'de bir evin harap olmasına, üç hizmetçinin ölmesine ve ailenin büyük sıkıntı içine düşmesine yol açmış. Rıhtım işçilerinin huzuru bozmaya yönelik gizli toplantılar düzenlediği

söylentisi varmış. Tarım, Amerika'dan ithal edilen ucuz mısır ne-
deniyle güç kaybetmeye devam ediyormuş. Ve saire.

Ama annemden *hâlâ* bir haber yoktu.

Her şey kahrolsun.

Beni titretenin havanın soğukluğu olduğunu söyledim kendi-
me. Gazeteleri gözden geçirdiğim zaman içinde şöminenin ateşi
büyük ölçüde azalmıştı. Gazetelerin hepsini toplayıp şömineye at-
tım ve geçici tutuşmanın sıcaklığında -ve olayı kafamda bitirme-
nin zaferiyle- masama yürüdüm. Ağabeyim Sherlock frenoloji uz-
manına gidebilirdi -gitsin- ve annemle ilgili yapabileceğim hiçbir
şey yoktu, ama eğer kendimi perditoryan olarak adlandırıyorsam,
işe koyulmam iyi olacaktı.

Bir tomar büyük boy kâğıdı çabucak toparlayıp kurşun kalem-
le Leydi Cecily'nin sevimli yüzünün birkaç küçük eskizini hızla
çizdim. Onlardan birine özenle işlenmiş geniş kenarlı bir şapka
yerleştirdim; başka birine düz "Çingene" bonesi, başka birine ha-
sır şapka, bir diğerine en son moda, üzerinde tüyler olan küçük
bir şapka, diğerine ise sadece düz bir şal. Ateş yeniden söndü ve
oda oldukça soğudu. Titredim, parmaklarım sertleşti, bu yüzden
kalemi güçlükle tutuyordum, ama çizim yapmaya devam ettim.
Leydi Cecily'yi saçları topuz ve şapkasız olarak tasvir ettim, sonra
kafasının etrafına sarılı bir bez parçasıyla, sonra da bir hizmetçi
bonesiyle, kafasının arkasında bir çalikuşunun kuyruğu gibi duran
bir tarak ile, bir saç filesiyle ve sonunda bir peçe ile. Tatmin olmuş
bir şekilde bitirdim ve zile uzanıp çaldım.

"Joddy," dedim, istekli çocuk görüldüğünde, "şömineyi doldu-
rur musun, lütfen?" Bunu yapmak üzere fırladı. Koltuğa oturarak,
ellerimi yeni parlayan alevlere doğru uzattım, eskizlerimi, kömür

kovasını yeniden doldurup geri döndüğünde Joddy'nin görebileceği şekilde masanın üzerine bıraktım.

Gözümün ucuyla gizlice onu izledim. Çizimlere baktı ve önce durakladı, sonra gözleri sabitlendi ve bundan sonra dikkatle izlemek için kafamı çevirdiğimi fark etmedi, çünkü tüm dikkati eskizlere sabitlenmişti.

Kalkıp yanına gittim. "Onu hâlâ hatırlıyor musun?" diye sordum.

Nasıl davranmasını gerektiğini unutarak, başını salladı.

Biraz bekledikten sonra "Onu ne zaman gördün?" diye sordum.

"Tam olarak bilmiyorum, Bayan Meshle."

"Geçen yıl mı?"

"Hayır! Geçtiğimiz hafta ya da iki hafta önce."

"Bir sokak köşesinde. Bir sepetle."

"Evet."

"Peki, ne giyiyordu?"

Başının etrafında paçavra sarılı kızın resmine işaret etti.

"Ah," diye mırıldandım, çok şaşırdım, bu yüzden aklıma başka soru gelmedi. Gerçekten de kendimi oldukça halsiz hissettim.

Birinin kafasında ne olduğu, boynuna asılmış bir ilan gibi onun toplumdaki yerini gösterir. Ve bu durumda, Leydi Cecily'nin ilanı "korkunç fakir" olduğunu gösteriyordu.

Onun da benim gibi Londra'nın yoksullarına yardım etmeye çalıştığı teorisini unutun.

Onun, yoksulluk içinde yaşayanların saflarına *katıldığı* anlaşıyordu.

Birkaç saat sonra, Prusya mavisî merinostan yapılmış pahalı ama sade bir ziyaret elbisesi ve üzerinde şal desenli panço ile "Bayan Ragostin" bir kez daha Baronet Sör Eustace Alistair'in görkemli ikametgâhına yaklaştı.

Ama hemen kâpiya gitmek yerine kaldırımında durup baronetin evini inceledim. Kırsal kesimdeki konaklar yatay olarak yayılma eğilimindeyken, kalabalık Londra'dakiler ister istemez dikey bir plan üzerine inşa edilirler. Bodrum katında mutfak, onun üzerinde (sesi çıkmayan bir garsonun servis yaptığı) yemek odası, onun üzerinde (caddenin gürültüsünden ve pisliğinden uzak) salon, bir sonraki katta yatak odaları ve daha sonra çocukların yatak ve çalışma odaları ve çatı katında hizmetçilerin daireleri ve tavan arası bulunur.

Leydi Cecily'nin yatak odası, daha önceki ziyaretimden biliyordum, hizmetkârların katının hemen altında, çocuk odalarının olduğu katta bulunuyordu.

O kattan zemine olan mesafeye baktığımda, başımı salladım. Sonra, hanımefendi taklidimi zamanında hatırlayarak uzun adımlarla yürümemi dizginledim ve arka tarafta durum farklı mı diye bakmak üzere ufak adımlarla kırıtarak evin diğer tarafına yürüdüm.

Tabii ki farklı değildi ve ben Leydi Cecily'nin pencerelerine bakarken, dışarıda çalışmakta olan bazı hizmetkarlar işlerine ara verip *bana* şaşkınlıkla baktılar.

Bulaşık kovalarıyla mücadele etmekte olan bulaşıkçı çocuğa otoriter bir sesle "Sen!" diye hitap ederek yanıma çağırdım. "Buraya gel."

Tabii ki, kim olduğumu bilmemesine rağmen bana hemen itaat etti çünkü egemen sınıfın kıyafetleri kadar tarzını da takınmışım.

Yanıma geldiğinde daha sessiz bir şekilde, "Leydi Cecily'nin evden ayrılırken kullandığı merdiven nerede duruyor?" diye sor-

dum. Merdivenin mutlaka binada olması gerekiyordu. Zira kimse Londra'da gece vakti böyle bir şey fark edilmeden taşıyamazdı.

Böylesi yasak bir konu hakkında böylesine açık bir soru karşısında konuşamayan delikanlı, baronetten daha az varlıklı birçok aileye kalacak yer sağlayacak büyüklükteki ahırını işaret etti.

Ahırın bahçesinde, üç tane seyisin parlattığı muhteşem bir fayton duruyordu. Ya da benim gelişimle şaşkın bir şekilde duraklayana kadar parlattıkları diyelim. Onlara doğru yöneldim. "Şu merdiveni göreyim," diye emrettim.

Bir tanesi, muhtemelen en az şaşkın olanı, beni ahıra götürdü ve merdivenin kirişlerin üzerine durduğu yeri işaret etti.

Çok sağlam bir ahşap merdivendi.

Dört parçalı.

Bu parçalardan birini bile benim kaldırmam çok zordu ve neredeyse imkânsız olanı bu merdiveni yardım almadan depodaki yerinden indirmemdi.

Ve dört parçanın da birbirine bağlanması ve Leydi Cecily'nin penceresine ulaşması için *bir kerede* yükseltilmesi gerekiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ve geldiğim gibi açıklama yapmadan uzaklaştım. İplik sepeti gibi karışık düşüncelerim normal haline gelmek üzereydi.

Bir durakladım, disiplinli bir şekilde nefes alıp kendimi sakinleştirmek için annemin yüzünü gözümün önünde canlandırarak ön kapıya yaklaştım ve kapıyı çaldım. Çatık kaşlı uşak beni karşılarlarken, *utangaç davran* diye kendime hatırlattım. *Dr. Ragostin'in çocuk yaştaki eşi, sade, utangaç ve korkunç derecede saf.*

Bu noktada kendimi naif hissetmem oldukça kolaydı.

Bu kez Leydi Theodora beni ana merdivenlerde bekliyordu. Beni resmi olarak misafir odasında kabul etmesi, zihnimdeki en tuhaf ve kural dışı düşünceleri kendisiyle paylaşmamı zorlaştırdı. Gri ipekten ince pilili jüponunu göstermek için katlanmış mor kadife eteğin üzerindeki siyah tafta korsajı ve kuyruğu olan üç kumaştan yapılmış elbisesi gibi. Bu kostüm ve onun parıltılı, değerli siyah taşlardan yapılmış ağır kolyesi, sevimli yüzünün solukluğunu dengeliyordu. Elbisesi gösterişli olmasına rağmen renklerinden dolayı sanki kızı Leydi Cecily bir süre önce vefat etmiş de o da yastaymış gibi hissettim.

Leydi Theodora beni başı dik ve beyaz yüzünde soğuk bir bakışla selamladı ama onu en son gördüğüm birkaç gün öncesinden bu yana, gözle görülür şekilde incelendiğini fark ettim.

Ona doğru yürürken, her zamanki kibar başlangıç cümleleri yerine, “Umudunuzu kaybetmemelisiniz, hanımefendi!” deyiverdim.

Bir an için kaskatı kesildi ama sonra ağırbaşlılığı, bir dere üzerindeki buzların bahar akıntısı tarafından kırılıp sürüklenmesi gibi dağıldı. “Oh, Bayan Ragostin!” Eğilerek, ellerime uzandı ve kanepede yüz yüze ve nerdeyse diz dize oturduk. “Ah, sevgili Bayan Ragostin, umut etmeye devam etmem gerektiğini *biliyorum* ama kızımından hiç haber alamamışken bunu nasıl *yapabilirim?*” Daha da endişeyle bakarak bana doğru eğildi, titriyordu. “Dr. Ragostin, herhangi bir iz, herhangi bir işaret, herhangi bir ipucu bulabildi mi benim sevgili kayıp Cecily’me ilgili?”

İhtiyatlı bir şekilde cevap verdim. “Birtakım işaretler olabilir, belki.”

“Ah!” nefes almak için bir eliyle mücevherli boğazını tuttu; elbisesinden dolayı bugün “bel sıkıştırıcı” giymişti. Yani, sıkı bir şekilde bağlanmıştı ve berbat korsesi bu konuşmayı daha da zorlaştırıyordu, düşüp bayılmasından korktum.

“Konu hassas olduğu için Dr. Ragostin bir kez daha sizinle benim görüşmemi uygun gördü,” diye mırıldandım.

“Evet tabi ki. Ben tir tir titriyorum –yani şeyden korkmaya başladım...”

“Sizi temin ederim ki, Dr. Ragostin davayı en özenli şekilde inceledi.”

“Elbette.”

“Benim size bir şey sormamı istedi.”

“Her ne olursa!” Bir kez daha iki elimi sıktı.

Derin bir nefes aldım –bunu yapabildim, çünkü ben korseyi sadece kalça düzenleyicilerimi ve göğüs güçlendiricimi yerinde tutması için giymiştim.

“Leydi Cecily solak mıydı?”

Oldukça basit bir soru diye düşünülebilir. Fakat aristokrasinin bir üyesine sorulduğunda öyle olmuyor.

“Kesinlikle değil!” Leydi Theodora, benimle olan temasını kopardı. “Ne –nasıl-- bir baronetin kızı, solak mı? Asla.”

Böyle tepki verebileceğini öngörüp kendimi hazırlamıştım. Leydi Theodora’nın tüylerinin diken diken olmuş haline ve öfkesine hiçbir şekilde tepki göstermeyerek, “Elbette *şu an* değil, hanımefendi” diye yatıştırıcı bir tonla mırıldandım. Yalan, çünkü kızın kendi odasının mahremiyetindeyken sol elini kullandığına inanıyordum. “Ancak, Leydi Cecily oldukça küçükken öyle miydi, diye soruyorum. Küçük bir çocuğun görgü kurallarının farkında olmasını beklemek zordur, değil mi? O zamanlar solaklığa doğru herhangi bir eğilim sergiledi mi?”

Leydi Theodora’nın bakışı benim yumuşak ama direkt bakışlarımdan uzaklaştı. Çiçekli kadife halıya bakarken “Belki de dadısı bu türden bir şeyden bahsetmiş olabilir,” diye mırıldandı.

“Mürebbiyesi bu konuda bir yorum yaptı mı?”

“Şey, ben –hatırlamak zor– eğer Leydi Cecily bir zamanlar solak idiyse de bu eğilim terbiye edilerek düzeltilmiştir, tabii ki.”

Bu, öyle bir şiddetin kabulü anlamına geliyordu ki tüylerim diken diken olmuştu ve Leydi Theodora bunu anlayamazdı. Eğer olağanüstü bir özgürlük içerisinde yetiştirilmiş olmasaydım, ben kendim de böyle bir bakış açısına sahip olurdum gerçekten. Ama büyümenin kendi başına gerçekleşmesine izin verilmesi gerektiğine inanan bir anne tarafından büyütüldüğümünden, Leydi Cecily için durumun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyordum: “Yanlış” elini kullanmaya çalıştığında, bebek parmaklarına vurulmuştu, oyuncaklar sol elinden alınıyor ve sağ eline veriliyordu ve evet, azarlayarak. Harfleri yazmayı öğrenirken sol eli muhtemelen arkasından bağlanmış olabilirdi. Tüm okul hayatı boyunca, parmak eklemlerine sık sık vurulmuş olmalıydı. Ya da sol avuç içine bir kağıtla vurulmuş olabilirdi.

Ve bu kısıtlayıcı işkencelerin yanı sıra, toplumun üst sınıfına bir övünç kaynağı olmayı öğrenmenin bilinen tüm zorluklarına maruz kalmıştı. Mükemmel duruş için kafasında kitapla yürümüştü. Nakış işlemeyi –sağ eliyle– ve “tüm el sanatlarında hünerli olmayı” –sağ eliyle– ve bulanık küçük şeker renkli pastel resimler yapmayı öğrenmişti. Fakat günlüklerine büyük, karanlık düşünceleri sol eli yazmış olabilir miydi? Ve güçlü, keskin karakalem çizimleri sol eli mi yaratmıştı?

Annemle “*Dr. Jekyll ve Bay Hyde’in Tuhaf Hikâyesi*” isimli yeni bir “delicesine heyecanlı” roman okumuştuk –Fern dell Konağı’ndaki yabani ve özgür çocukluk günlerim çok uzun zaman önceydi gibi geliyor ama gerçekte yalnızca bir yıldan daha kısa bir süre önceydi. Annem o zaman bahsetmişti, kitap ona Almanya’da baş-

layan, psikiyatristlerin akli dengesi yerinde olmayan insanları “takıntı”, “çift kişilik” ve benzerleri kavramlar aracılığıyla daha iyi anlamaya çalıştığı, insan aklıyla ilgili bir çalışmayı hatırlatmıştı. “Çift kişiliği” bir insan fotoğrafını, kişinin yüzünün merkezinden ikiye katlayarak ve her yarımını aynaya dayayarak göstermişti. Şaşırtıcı bir şekilde orijinalden farklı yeni bir yüz oluşuyordu.

Leydi Cecily de çift kişilikli miydi? Sol elini kullanan Leydi Cecily’nin, sağ elini kullananndan tamamen farklı bir insan olması mümkün olabilir miydi?

ON İKİNCİ BÖLÜM

GÜNÜMÜN GERİ KALANINI KASVETLİ BİR RUH HALİ içinde geçirdim.

Nasıl bu kadar aptal olabilmıştım? Her nasılsa Leydi Cecily'nin benim yapabileceğim şeylerin aynısını yapabileceğini ve yaptığını düşünerek işe başlamıştım. Mesela: Londra'nın fakirlerine yardım etmek.

Geçerli bir varsayım değil.

Ya da kaçmak.

Bu da geçerli bir varsayım değil.

Ya da büyük, ağır bir merdiveni kaldırmak.

Saçmalık.

Merdiven; Tanrı'm, ben bir aptalım! Merdiven, incelemem gereken ilk şeydi ve aynı zamanda Leydi Cecily'nin gardırobunda gördüğüm giysileri, benden çok daha güzel bir genç kızın giydiği narin kıyafetleri ilk başta düşünmem gerekirdi. Leydi Cecily'nin bu merdiveni kendisinin pencereye koymuş olduğunu düşünmüş olmak ne kadar saçmaydı. Ne kadar çok istesem de bunu benim bile yapabileceğim şüpheliydi.

Aynı zamanda Leydi Cecily'nin bunu yapmak istediğini düşünmek için bir dayanağım yoktu.

Onun fikirleri veya eğilimlerinden herhangi birinin benimkilerle benzediğini varsaymak için hiçbir neden yoktu.

Kör olmuştum.

Ve kendime perditoryan mı diyordum? Çok daha iyisini yapmalıydım. Tabiri caizse dağınık aklım üzerinde çalışmam gerekiyordu. Güçlü bir mantık uygulamalıydım. Bu konuyu derinlemesine düşünmem gerekiyordu.

Buna uygun olarak, o akşam odamın mahremiyetine ulaşır ulaşmaz, kucacağımda portatif bir masayla oturdum ve her iki tarafıma da bir mum çektim. Kâğıdın üzerine dökmeye başladım.

Pekâlâ, Leydi Cecily'nin kaybolmasıyla ilgili olarak, olasılıklar nelerdi? Sadece üç tane düşünebildim:

Âşığıyla kaçtı

Kaçtı

Kaçırıldı

Âşığıyla kaçma ihtimali lehine şunları yazdım:

Aynı görünüm: penceredeki merdiven

Alexander Finch'le gizli yazışmalar

Gizli buluşmaları, aynı

Aleyhine:

Günlüklerde Alexander Finch ya da başka biriyle ilgili yakışp

*kül eden bir tutkudan bahsedilmiyor
Sadece gri mühür mumu kullanmış
Yatakta uyumuş- neden?
Gardırobunda eksik kıyafet yok
Leydi şüphelinin yanında bulunmamış,
Alexander Finch küçük hanımın tutkularının muhtemel nes-
nesi gibi görünmüyor.*

Sonuncusunda acaba mantıklı olmaktan ziyade sübjektif miyim, diye bir düşündüm ama devam edebilmek için olduğu gibi bıraktım.

Kaçtı: Lehte:

Sosyal meseleler ve reformla ilgili güçlü duyguları vardı, referans günlükleri

*Çift kişiliğe sahipti, karakaleme karşı pastel resimler
Pastellerini kırmıştı. Çıkarım: Artık o kişi olmak istemiyordu
Aleyhte:*

*Ona kim yardım etti? Merdiveni pencereye kendi koyamazdı
Neden merdiveni kullansın? Kapıdan dışarı çıkabilirdi
Neden yatağında yatmıştı?
Ne giymişti?*

Hmm.

Hâlâ aklımı iyi kullandığımı düşünmeyerek, aynı akıl yürütme sürecini üçüncü olasılık üzerinde denedim:

O kaçırıldı. Lehte:

Camdaki merdiven. Gerekli çünkü başka bir erişim yok

Yatakta uyumuştı. Uykuadan uyandırılmıştı

Ekşik elbisesi yok. Geceliğiyle götürüldü

Leydi Cecily'nin gece yarısı kötü bir adam tarafından yatağın-
dan zorla kaçırıldığını düşünerek ürperdim. Ne kadar da korkunç.
Ve bunun üzerinde düşündükçe, olgulara baktıkça gerçekten de
diğer varsayımlardan daha mümkün gözükmeye başladı; ama yine
de itiraz edilebilecek noktalar vardı:

Aleyhte:

Neden çılgılık atmadı? Ya da neden kimse onu duymadı?

Merdivenden nasıl indirilmiş olabilir?

Neden ve kim tarafından kurban olarak seçilmişti?

Neden fidye talebi olmamıştı?

Aleyhteki ilk unsurla ilgili olarak, kaçıranın ya da kaçıran-
ların, genç kadını çılgılık atmadan önce, muhtemelen kloroform
koklatarak bilinçsiz hale getirdiği söylenebilir. Ve fidye ve kurban
seçimi ile ilgili olarak, Leydi Cecily'nin başka biri menfur sebep-
le kaçırılmış olması mümkün -sadece mümkün; bunun üzerinde
durmamayı tercih ederim, gerçekten de "beyaz kölelik" olarak
adlandırılan bu uygulamayı ancak biraz biliyordum. Bu fikir aşırı
derecede zorlama görünüyordu.

En kolay saf dışı edilecek aleyhteki unsur bilinçsiz haldeki ley-
dinin böyle uzun bir merdivenden *nasıl* taşınmış olabileceğiydi.

İtfaiyecilerin insanları bir omuzlarının üzerine aldıklarını ve bu şekilde kısa bir iniş yapmayı başarabildiklerini duymuştum; ancak en güçlü insanın bile bunu dördüncü kattan denemesi –çok riskli. Çılgınca. Gerçekten, aptalca. Neden bunun yerine onu basitçe binanın merdivenlerden indirmesin?

Ancak kanıtlar, bunun yapılmadığını açıkça gösteriyordu. Zemin kat kapıları demirliydi ve pencere kilitlerine dokunulmamıştı.

Belki de onu yatak odası penceresinden bir ip ve askı kayışıyla indirmişti?

Önünde merdiven varken mi?

Diğer pencere?

Çok zor çünkü doğrudan parmaklıklarla çevrili kiler alanının ve yağmur suyu fıçısının üzerinde yer alıyordu.

Arka pencereye gelince, orası kullanıldıysa kaçırılanlar en az iki kişi olmalıydı, birinin bilinçsiz leydiyi aşağı sarkıtması, diğerinin aşağı inip merdiveni pencereden uzaklaştırması, sonra da diğerinin inebilmesi için merdiveni tekrar yerine koyması gerekirdi. Ve sonra leydinin hareketsiz bedenini taşıyarak uzaklaştıracaklardı.

Of, ne kadar saçma. “Onlar?”, “Onlar” kimdi? Ve şüphesiz ki böyle bir olay zengin muhitte birkaç dakikada bir devriye gezen polis memuru tarafından fark edilirdi.

Katı mantık uygulaması buraya kadar; insanı mantık dışı sonuçlara ulaştırıyordu. Üç ihtimalden –Leydi Cecily aşığıyla kaçtı, Leydi Cecily kaçtı, Leydi Cecily kaçırıldı– hiçbirisi diğerlerinden daha az saçma görünmüyordu.

Hiçbir şey mantıklı değildi. Ben bir perditoryan değil, aptaldım.

Kâğıtlarımı ateşe atıp ayaklarımın üzerinde doğruldum, şiltemi kaldırıp altından rahibe kıyafetimi çıkardım. Bu kadar aptalca hissetmek yerine tekrar boğazlanma korkusu tercih edilebilir geldi.

O gece, Bayan Tupper odasına çekildikten sonra, siyahlara bürünmüş, peçeyle örtülü Rahibe, Londra'nın yoksulları için neler yapabileceğini görmek için dışarı çıktı.

Londra'nın "bezelye çorbası" denen ünlü sisi bu gece o kadar yoğunluğunda ki, kolumun ucundaki kendi fenerim, neredeyse elle tutulabilecek karanlıkta kaybolmuş bir hayalet gibi süzülüyordu. Böyle gecelerde, hatta havanın sarı-kahverengi isli çorbaya dönüştüğü gündüz vakti bile, arabacıların atlarını yürüyerek sürmeleri gerekiyordu ve kayıkçılar bazen rıhtımdan Thames'e düşüp boğuluyordu.

Normalden çok daha fazla yaya da cinayete kurban gidiyordu. Şu anda acımasız bir canı ya da bir boğaz kesen altı adım ötemde duruyor olabilirdi ve ben onu göremeyebilirdim.

Bu düşünce beni rutubetli soğuktan daha fazla ürpertti. Beni arkamdan yakalayıp boğazımı sıkan o korkunç gücün ve ardından, ben kendime gelip kaçmadan önce peçemi kaldıran ürkütücü adamın hafızamdaki bulanık anılarıyla titredim. Her şeyiyle korkunç, iğrenç ve saçma bir şekilde basit bir şey olan –baston çubuğu ve başka bir şey yokmuş gibi korse bağcıklarından yapılmış– o aletin kendisi kadar şeytani ve hatıraların en karası olan o gece, hâlâ peşimi bırakmıyordu.

Zihnimdeki görüntüyü uzaklaştırmaya çalıştım. Böyle bir dehşetin üzerinde durmanın zamanı değildi, hele çevremi Londra gecesinin neredeyse elle tutulur gölgeleri sarmışken hiç değildi. Sürekli olarak bir tehlike işareti var mı diye kulak kesilerek yürümeye devam ettim. Bu gece yardıma muhtaçları aramıyor, bunun yerine bir hedefe varmaya çalışıyordum; kendi endişelerime ancak bu kadar dayanabilmiştim. Ama aynı zamanda kendi kendime nefes alamamaktan ölen Londralıların cinayetten ölenlerden daha

fazla olduğunu söyledim. İnsanın gözlerinin ve burnunun akıntısını siyaha çeviren havayı solumanın sağlığa yararlı olması mümkün değildi. Buna dayanabilirdim; kırsal bölgenin temiz havasında yetişmiştim. Ama bu kirli sokaklarda is solumak, yaşamak ve ölmek için doğmuş olanlar ne olacaktı? Londra fakirlerinin boylarının kısa kaldığını ve kısa sürede de öldüklerini fark etmiştim.

İnsanın gözü onların içtiği cinde kalmazdı.

Geceleri, sabaha sağ çıkabilmek için bir araya gelen en fakir insanlar bile soğuk ve berbat olan hayatlarını daha katlanılabilir hale getirmek için elden ele dolaştırdıkları bir şişe cine sıklıkla ulaşabiliyorlardı.

Gün içinde yabancılara güvenmiyorlardı, ancak gece, içki dillerini gevşetiyordu. Bu gerçek, garip karşılaşmamın zamanlamasını açıklar sanırım.

Her zamanki arzumla dolu olarak hızla düşkünler evine, yoksulların en yoksulunun, muhtaç yaşlı kadınların “evsizler” veya “sürünge” olarak adlandırıldıkları, günlerini ve gecelerini taş basamaklarında geçirdikleri yere yöneldim. Uzun süredir teamül, sıradan dilencilerin polis tarafından tartaklanmasına karşın onlara bu konuda merhamet gösterilmesi idi.

Zavallı yaşlı şeyler, bir ateşleri olsa sokak süprüntülerini yakarlardı.

Düşkünler evinin köşesini döndüğümde, bir anlığına hayret içinde durdum. Beklenen gölgeler yerine, merdivenlerde metal bir çamaşır teknesi içinde neşeli parlak alevleri olan bir ateşin yandığını gördüm. Bu gece parafınli tenekelerimden birini yakmama hiç gerek yoktu.

Ve titreyen yaşlı kadınları onlara verdiğim battaniyelerin altun-

da büzüşmüş olarak değil, gülen kuru yüzleriyle ateşin etrafında toplanmış halde gördüm.

Ve yanlarında bir adam vardı.

Onlar gibi kambur ve çarpık çurpuk yaşlı bir adam, temiz olmayan uzun beyaz saçları ve sakalları vardı ve perişan kıyafeti onlardan da pisti. Bir yoksulun olabileceği kadar yoksuldu. Yine de bir yerlerden bu kadar güzel bir ateş için yakıt ve yakıtı taşımak için alışılmadık bir hazne bulmuştu ve bir şişe de cin gördüm. Ve bir sebeple bu şeyleri buraya getirmeyi seçmişti.

Onun yanında en acınası evsiz oturuyordu, kadının yarı çıplak vücudu ve saçkırandan mustarip kafası, Ivy Meshle tarafından iki gün önce verilmiş olan yağmurluğa sarınmıştı.

Daha önce bir sepette kalem silecekleri satan bir kadına ait olan yağmurluğa.

“Rahibe!” diye seslendi kadın, beni yaklaşıırken gördüğünde. Sesi canlıydı ancak alkolün etkisiyle dili dolanıyordu. “Rahibe bir yudum cin alsana!”

Kara peçeli rahibe hiç konuşmadığı için cevaplamam gerekli değildi. Bir jest gibi olan misafirperverliği reddetmem de gerekli değildi; zavallılar benim tarzıma alışıklardı. Fakir kadınlar, sessizce çıkarıp dağıtmaya başladığım ekmek ve diğer yiyecekleri yeteri kadar hevesli bir şekilde aldılar ama normal şartlarda alacakları kadar çaresizce değil.

Yağmurluklu kadın, kendisinden hikâyesini anlatmasını istemiş olduğu anlaşılan yaşlı adama “...dul kaldım. Gözlerim tükenene kadar dikiş diktim,” diye bir şeyler söylüyordu. “Sessizliğim” dolayısıyla, böyle bir istekte bulunamadığımdan dinlemiyormuş gibi yaparak büyük bir merakla dinledim. “Daha sonra tiyatro önünde dolaşarak çiçek satmayı denedim, ama yağmur yağdığın-

da bilirsin, kibar adamlar hanımlarına çiçek almak için durmazlar. Yağmurda çok kaldığım için öksürmeye başladım, bir karmaşa diğerine neden oldu ve odamdan atıldım. Halk pansiyonunda kaldığım ilk gece kalpsiz bir şeytan benim paramı ve tüm kıyafetlerimi çaldı. Botlarım, elbiselerim ve önlüğüm, uyurken üstümde olan kombinezonum haricindeki her şeyim gitmişti ve ben ona dert yandım, buna dert yandım ama boşuna. Böylece soğukta sokaklarda aç bir halde kaldım, üzerimde uygun bir kıyafet yokken nasıl iş bulabilirdim? Hayır,” diye cevap verdi adamın bir yudum daha cin teklifine “ben daha fazla alamayacağım yoksa sarhoş olacağım, bu bile alışık olduğumdan daha fazlası.”

Gerçekten de yaşlı kadınların yürümeye çalıştıklarında düşüklerini birkaç kez görmüştüm, eziyetleri bu boyuttaydı.

Beyaz sakallı şöyle dedi: “Tanrı bu tür kötü bir talihten benim küçük Ivy’mi korusun.”

Ivy?

Dinlemiyormuşum gibi davranmam kendimi ele vermeme engel oldu. Belki de aslında kaskatı kesilmiş ya da irkilmişimdir ama gece ve titreşen alevlerden dolayı kimsenin bunu gördüğünü sanmam.

Yırtık giysili, kamburlaşmış yaşlı adam neyse ki, bana bakmıyordu ama yağmurluklu zavallıya “Benim küçük torunum, bu zalim dünyada on dört yıldır yaşıyor. Daha bir hafta olmadı, kalem sileceklerini satmak için sepetiyle dışarı çıktı...”

Kalbim küt küt atmaya başladı.

“...çaresizlikten gözyaşları içindeymiş diye duydum,” dedi.

Göğsümde çok garip bir burkulma hissettim.

“—ve o zamandan beri ondan haber alınamadı.”

Kaçmak istedim.

Ancak hissettiklerimi belli etmemem gerektiğini bilerek getirdiğim yiyecekleri dağıtmaya devam ettim ve *yabancıya* doğru ilerledim.

Yabancı?

Bir anlamda evet.

Kusursuz bir şekilde taklit ettiği alt sınıf aksanıyla “O da seninki gibi bir yağmurluk giyiyordu,” diyordu. “Eğer söylemekte bir sakınca görmüyorsan nereden...”

Sorusunu tamamlayamadan, burnunun ucuna doğru bir dilim kıymalı börek uzattım.

Almak için döndü. Pis kepi ve pis sakalı arasından bana bakan keskin gri gözlerini gördüm. “Bak sen, teşekkür ederim.”

Büyük bir şevkle kendime, gecenin karanlığında örtülü, peçeli, üzeri tamamen kapalı, neredeyse şekilsiz bir siluetten daha fazlasını göremeyeceğini hatırlattım.

Bana, “Siz hep bu taraflarda mı dolaşıyorsunuz, Rahibe? Affınızı rica ederim, Ivy denen sıksa, sopa gibi bir kızın nerede olduğunu bilme şansınız olur mu?” diye sordu.

Ona kıymalı börekle yesin diye peynir verdim.

“Yaşına göre çok uzun,” diye devam etti. “Ona bezelye yedirseniz sizin tespihinize benzer, o kadar zayıftır yani.”

Düşkünlerden biri ona, “Sokakların Rahibesi cevap vermez. O asla bir şey demez,” dedi.

“Özür dilerim.” Cockney aksanına rağmen nezaketi seziliyordu. “Yemek için teşekkür ederim, kardeşim.”

Gerçekten de ne kadar doğru konuştuğunu hiçbir şekilde bilemezdi: gerçekten de kardeşiydim. O da benim ağabeyim Sherlock’tu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ERTESİ SABAH IVY MESHLE, BAKER STREET'E YAPTIĞI ziyaretten bu yana ilk defa korkusuz bir şekilde işe gitti. Bu değerli sekreterin endişelenmesi gerekmiyordu çünkü Sherlock Holmes onu aramıyordu; yağmurluk giymiş olan fakir bir sokak satıcısının peşindeydi.

Bu yüzden daha iyi hissettim ancak daha kötü de hissettim çünkü beni sefalet içinde ağlayan sıska bir kız olarak tarif ederken ağabeyimin sesinin titrediğine tanık olmuştum ve bunun rol değil, gerçek olduğunu hissetmiştim.

Aslında yoksulluk içinde yaşamadığımın farkındaydı mutlaka, öyle değil mi? Param olduğunu biliyordu.

Ama Bayan Hudson benim içeri girmeme izin verirken ne kadar sefil durumda olduğumu da muhakkak ona söylemiştir.

Kahretsin! Şifre kitapçığımı geri almaya o kadar odaklanmışım ki, bu tür haberlerin onu nasıl etkileyebileceğini düşünememiştim.

Ağabeyim Sherlock'un iyi durumda olduğumdan emin olmasını *nasıl*, ne şekilde sağlayabilirdim?

Bilimsel Perditoryan, Dr. Leslie T. Ragostin'in işyerine girerken, beni sıkan derin düşüncelerim bunlardı.

Sabırsız uşak, uzun paltomu alırken "Günaydın, Leydi'm!" dedi.

"Joddy," dedim ona biraz kaba bir şekilde "Başka işverenlerin, yalnızca canları istedi diye senin gülünç adını James, Cecil veya Algernon diye değiştirebileceklerini düşündün mü hiç?"

"Um, hayır, Leydi'm! Hayır, hayır Bayan Meshle."

"Ya, Joddy. 'Bayan Meshle', benim tercih ettiğim hitap şekli. Lütfen bana sabah gazetelerini ve biraz çay getirebilir misin?"

Ama gazeteleri hiç zevk almadan taradım, çünkü annemden hâlâ bir haber yoktu.

Elbette, bir veya iki gün içinde...

Ama annemin Sherlock'la ilgili olarak bana tavsiyede bulunmasını o kadar çok istiyordum ki. Onun büyük bilgeliğinden yararlanmadan nasıl harekete geçecektim? Ağabeyime onu rahatlatacak bir mektup mu göndersem? Ama o kadar zekiydi ki ya mektubun izini sürerek bana ulaşırsa?

Gazetelerin kişisel ilan sayfalarında bu defa onun için benzer bir mesaj mı yayımlasam?

Fakat bunu yapmak, şifreli bile olsa ailemizin sıkıntılarını ortalarına sermek olacaktı. Sherlock'un gururunu şimdiye kadar yaptığımından daha fazla zedeleyemezdim. Üstüne üstlük ne bana sıkıntı yaratmış ne de düşüncelerimi fazlaca meşgul etmiş olan ağabeyim Mycroft da –soğuk şey– böyle bir mesajı görecekti ve ardından başıma ne tür bir bela sarardı, hayal bile edemedim.

Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Karamsar bir ruh haliyle masamın arkasında Dr. Ragostin'in tatsız yazışmalarına bakarak otururken, bir kenara atmak için ayır-

dığım kâğıtların arkasına karalamalar yaparken buldum kendimi. Ağabeyimin kumaş kep ve altından sarkan perçemiyle eskizini yapıyordum. Kendimi garip bir şekilde biraz daha iyi hissettim. Sinirli ya da huzursuz olduğum her zaman içimden çizmek geliyordu –bu yüzden, kendime bir tomar büyük boy kâğıt tedarik etmiştim. Azimle çizmeye başladım. Yine Sherlock, sonra Mycroft, sonra annem, sonra diğerleri. Çoğunlukla yüzler. Benim için yolu süpüren yırtık pırtık kıyafetli kız. Düşkünler evinin merdivenlerindeki zavallılar. Siyah mücevherleriyle Leydi Theodora. Zihnim kendi istediği yönde gidiyordu. Alexander Finch'in yüzünü çizdim.

Yüzüne alaycı, küçümseyen bir gülümse katmıştım, ben bile şaşırdım.

Tanrı aşkına neydi o?

Arkama yaslanarak gözlerimi kapattım ve Ebenezer Finch & Oğlu mağazasına yaptığım ziyareti tekrar hatırlamaya çalıştım. Anılar kafamın içinde konuşmaya başladı:

"...güçlü bir anarşistten beklenebilecek türde renkler."

"Das Kapital'i okuyordu ve kitlelerin sömürüsünü tartıştık."

"Ona proletaryayı göstermemi istedi."

"Ben, ön kapıdan dışarı çıkıp gittiğini ve merdiveni oraya kendisinin koyduğunu düşünüyorum."

Alexander Finch'in babası, sadece öfkesini mi kusuyordu yoksa oğlunu anarşist olarak mı adlandırıyordu?

"Anarşistlerin", Victoria İstasyonu'nu dinamitlemekle, *Times* binasına saldırı düzenlemekle ve son olarak da Londra Kulesi'ni havaya uçurma girişiminde bulunmakla suçlandıklarını biliyor-

dum. Bu yabancı suikastçılar, bu gizli topluluklar hakkında gazetelerde okuduklarımın dışında hiçbir şey bilmiyordum. Anarşistler Marksist türü bir şey miydi?

Yine de Alexander Finch, Leydi Cecily'nin bir Marksist olduğuna inanmamı mı sağlamıştı?

Ama eğer öyleyse Leydi Cecily neden günlüklerinde bu tür inançlarından hiç bahsetmiyordu?

Finch, merdiveni pencerenin altına genç kadınının kendisinin koyduğunu iddia etmişti. Ancak, Leydi Cecily'nin zarif varlığıyla tanışma hazzını yaşamış biri olarak, bunun mümkün olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Leydi Cecily, Alexander Finch ile tanışmıştı. Leydi Cecily, Alexander Finch'le yazışmıştı. Leydi Cecily, Londra'yı Alexander Finch ile keşfetmişti. Ve Leydi Cecily kayıptı.

Tamamen tesadüfi bir olaylar dizisi olmadığı belliydi.

Yine de polis, kızı onun vasıtasıyla bulamamış ve onu sürekli izlemeye almıştı—

Ya da o, öyle olduğunu söylemişti.

Sürekli polis kontrolü altında tutulduğu konusunda, onun ve Leydi Theodora'nın sözlerine inanmış olmam ne kadar aptalcaydı.

Alexander Finch hakkında ne kadar şey biliyordum, yani gerçekten biliyordum?

Çok az.

Onunla tekrar konuşmaya gitmek üzere masamdan kalktım.

Ancak, bu sefer, mağazaya gitmek için dışarı fırlayan Ivy Meshle değildi. Onun yerine Bayan Ragostin'di. Ya da tam olarak Bayan Ragostin değildi çünkü bugün kesinlikle rüküş olmayan zengin,

saten bir günlük elbise giymiştim ve ürkek bir tavır sergilemeyecektim. Alexander Finch bana leydim demişti; pekâlâ, ben de leydi, ya da en azından seçkin biri olacaktım o zaman ve bakalım bundan hoşlanacak mıydı? Bir buçuk kilometre başına altı peni ödeyerek arabayla Finch & Oğlu'na vardım.

Soğuk havaya rağmen fayton tercih etmiştim çünkü binanın dışını iyice bir görmek istiyordum.

Araba Finch Mağazasının önünde durunca, sarıldığım uzun kürk pelerininin sıcaklığı içinde, hemen inmedim. Bakmak için bir süre durdum: pirinç, gaz ve camdan oluşan ışıltılı ticarethane, mağazanın kendisine bakmak için değil, onun yerine çalışanların kaldığı binanın üst katlarını incelemek için durdum. Çatı pencerelerini. Beşik çatılarını. Drenaj borularını.

Her iki taraftaki binaların çatı pencerelerini, beşik çatılarını ve drenaj borularını yakından inceledim.

Bu arada caddenin karşısında oldukça sıkılmış görünen üniformalı bir polis memuru duruyordu, şüphesiz Alexander Finch çıktığında onu görmek için ön kapıyı izlemek üzere orada konuşlandırılmıştı.

Saçmalık.

İndiğim arabayı yolladıktan sonra kürk manşonun içindeki ipek eldivenli ellerim, devede tüylü şapkam ve şahane kuyruklu eteğimle mağazadan içeri salındım.

“Yöneticiniz Alexander Finch ile konuşmak istiyorum,” dedim karşılaştığım ilk tezgâhtara, küçümser bir tavırla.

Küçük, çilli, cılız bir genç adam, cevap vermeden önce, beceriksiz bir şekilde uygun sözler aradı. “Alexander Finch, ah evet, şu an burada olup olmadığından emin değilim, yani, leydim.”

Kaşlarımı sahte kuzgınlık ve gerçek bir şaşkınlıkla kaldırdım: Bu talihsiz genç tezgâhtar, Finch'ten, *benden* korktuğundan daha çok mu korkuyordu?

Ayakkabı reyonundaki narin kızın genç Finch'in emriyle nasıl kaçtığını hatırladım.

Bu talihsiz anda kafama bir konu takıldı, merak ettim: Neden o tuhaf genç, önünden geçtiğimiz örneğin eldiven bölümünde değil de ayakkabı bölümünde benimle konuşmayı seçmişti?

Çizmeleri sevdiği için, sanırım. Özellikle bağcıklı cinsten olanları. Bağcıkları sıkıca çekmekten zevk alıyordu; o yüzden neredeyse boğuyordu—

Bedenim durumu aklımdan bir an önde kavradığından ürperdim. Gerçekten de kendimi birden öyle zayıf hissettim ki ayaklarımın üzerinde salladım.

“Hanımefendi?” Tezgâhtarın endişeli sesi uzak bir mesafeden geliyor gibiydi.

O gece, o boğma aleti hâlâ boynumda olarak kendime geldiğimde diğer seslerin çok uzak bir mesafeden geldiği gibi. Korkuyu, bulanıklığı, sisi, peçemi kaldıran tarifi mümkün olmayan adamı hatırladım.

Alexander Finch'in yüzünü daha önce nerede gördüğümü hatırladım.

Çilli tezgâhtar bağırdı, “Yardım edin! Bayılacak!”

Mükemmel bir fikir, zira niyetim birden tam çark etmişti. Şu anda Alexander Finch ile konuşmaktan kaçmayı hararetle istiyordum, beni görmemeliydi. Ve daha önce hiç bayılma numarası yapmamıştım ama yeterince basit görünüyordu. Gözlerimi yukarı doğru yuvarlayarak kapatırken, yere doğru çökmeye başladım.

“Tut o zaman!” Oldukça güçlü Cockney aksanı olan başka bir erkek sesi kulağımın dibinde konuşurken diğeri beni koltuklarımın altından kavradı.

Cılız tezgâhtar, sanırım, diğerkolumu tuttu ve tüm ağırlığımı onlara vererek beni bir kapıdan geçirip mağazanın yan tarafında bir yere taşımalarına izin verdim. “Onu bankın üzerine yatır,” dedi başka bir ses, bu sefer bir kadın. “Kim bu hanım?”

“Bilmiyorum. Patron Alexander’ı görmek istedi.”

“Biri onu uyarmalı.”

Ahşap bir bankın ne denli sert olduğunu dikkate alarak, talimat doğrultusunda beni yeterince nazik bir şekilde yatırdılar. Birisi yüksek yakamın düğmelerini açmaya başladı. Sadece kirpiklerimin arasından görebilecek kadar gözlerimi birazcık açtım, benim hayır-severin orta yaşta bir kadın hizmetkâr olduğunu gördüm. Bankın arkası şömineye dönüktü, odanın geri kalanını görmeme engel oluyordu, ama sadece bu kaba mobilya parçasından yola çıkarak beni tezgâhtarların çay-ve-yemek odasına getirdiklerini tahmin ettim.

“Ne için onun görmek istiyormuş?” diye sordu bir adam sesi.

“Bilmiyorum. Çok gergindi.”

“Giydiklerine bakılırsa bir tersane patronunun karısı falan olabilir mi sence? Veya bir fabrika sahibinin? Karıştırdığı tüm belalı işlerle ilgili onu sağduyuya mı davet edecekti acaba?”

“Ben her zaman derim, fabrikalardakiler kaba saba insanlardır, özellikle de kibritçi kızlar.” Kendi görüşlerini söylemesinden kendisini tezgâhtarlarla eşit gördüğü anlaşılan hizmetkar bileklerimi ovalamak için kol düğmelerimi açıyordu. “Ah, onlar ve grevleri! Keçi gibi inatlarından kimyasallara dokunmayacaklarmış ve şimdi de günde yalnızca on dört saat çalışma diye tutturmuşlar—”

“Artık kışkırttığı kibritçi kızlar değil, liman işçileri ve–”

“–ve o kadar boş zamanı ne yapacaklarını benim aklım almıyor, canlarının istediğini yaparak–”

“–ve arabacılar ve benzerleri.”

“–iyi kızları ev hizmetlerinden çıkartarak kendi itibarlarını zedeliyorlar ve bu zavallı hanımefendi baygın, ona uygun bir tedavi gerekiyor – Tanrı aşkına kokulu tuzlar nerede?”

“Hah! İşte burada.”

Keskin kokulu ayıltıcı ilaç burnuma tutulurken gözlerimi sıkı bir şekilde bir daha kapamış olarak hareketsizce yattım ve tepki vermemek için kendimi şartladım çünkü daha fazla şey duymak istiyordum. Bedenim ve yüzüm baygın gibi görünüyordu -umam- ama aklım, eline şekerleme verilen bir çocuk gibi zıplıyor ve sevinç çılgınlıkları atıyordu: Kışkırtmak? Alexander Finch? Tersane işçileri? Kibritçi kızlar? Grev? Joddy kibrit ve iş bırakmakla ilgili bir şeyler mırıldanmamış mıydı?

Erkek seslerinden biri şöyle diyordu: “Duyduğum kadarıyla arabacılar genellikle mantıklı oluyorlarmış ama tersaneler, işçi haklarına bir darbe vurmak için kaynayan bir kap gibi diyorlar.”

“Ayılamıyor bir türlü”. Hemşiremin sesi endişeli geliyordu. “Bana bir makas getir, korse bağcıklarını keseyim.”

Oh. Yo, hayır, korsemi görmesine izin vermemeliydim. Göz kapaklarımı hafifçe kıpırdattım.

“Bir dakika,” dedi nazik kadın.

Aynı anda, bilindik bir ses, yakın bir yerden kükredi, “Burada neler oluyor? Tezgâhlarınıza geri dönün!”

“Evet, Bay Finch.”

“Evet efendim.”

“Hanımefendi bayıldı, görüyorsunuz.”

Baba Finch “Hanımefendi?” diye bağırdı kızgınlıkla. “Ne hanımefendisi?”

Ben adamın dikkatini tezgâhtarlarından kendi üzerime çekebilmek için bir inilti sesi çıkardım.

“İyi o zaman, bir doktor çağırın!” diye bağırdı. “Siz erkekler işinize dönün. Yerde yatan bir hanımefendinin etrafında aylak aylak dolaşmak değil işiniz.”

Çalışanların sesleri kapanan kapının arkasında kaldı. Gözlerimi açtım, hizmetçiye hafifçe gülümsedim ve ona daha iyi hissettiğimi, çok teşekkür ettiğimi söyledim ama şekerlemeye boğulmuş aklım “aylak aylak dolaşmaya” takıldı. Alexander Finch bilinçsiz olarak yerde yattığım gece belki de tesadüfen “aylak aylak dolaşırken” sadece görgü tanığı olmuş olabilir miydi?

Leydi Cecily’nin ortadan kaybolmasından sadece birkaç gün sonra?

Polisin onu yakından izliyor olması gereken zamanda?

Her bir düşünce midemi biraz daha bulandırdı, daha zayıf ve hasta hissettirdi ama kendimi gülümsemeye, ayağa kalkmaya ve oradan ayrılmaya zorladım, acilen ilgilenilmesi gereken konular için dikkatimi toplamam gerekiyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DUMAN KAPLI LOŞ GÜN DAHA DA KARANLIK BİR GECEYE dönüşmeden, Ebenezer Finch & Oğlu'nun civarına geri döndüm. Nazik okuyucuya bu zaman aralığında karşılaştığım keşfedilme risklerini detaylı olarak anlatmayacağım; kısaca söz etmem gerekirse, Dr. Ragostin'in ofisinde Bayan Meshle kimliğime büründükten sonra gittiğim pansiyon odamdan, her ne kadar beni merak konusu yapsa da hatlarımı tamamen gizlediği için giydiğim peçeli giysimle, Bayan Tupper'dan kaçarak rahibe olarak çıktım. St. Pankras İstasyonu'ndan çıkarken yoldan geçenlerin bakışlarını üzerimde hissettim; bu Londra'lılar beni daha önce görmemişti. Oldukça müreffeh bu bölgede Sokakların Rahibesinin yardımına pek ihtiyaç yoktu.

Buraya hayır yapma amacıyla da gelmemiştim zaten. Elim boş gelmişim, tabiri caizse. Ama manşonumun altında, neredeyse dua edermiş gibi bükülü duran eldivenli parmak uçlarım hançerimin gizlenmiş kabzasını tutuyordu.

Ebenezer Finch & Oğlu mağazasının muhteşem girişinin yakınına yaklaşmadım bile. Bunun yerine, bu baştan çıkarıcı kuruluşa

arkadan yaklaştım. Arabaya koşulan atların ve sağılacak ineklerin ahırlarının oluşturduğu labirentten geçerek bölgeyi incelemek için bir güvercin yuvasının gölgesinde durdum. Bir kez daha Finch binasının pencerelerini, tavanını ve yağmur oluklarını, mimarinin bende daha önce hiç uyandırmadığı bir ilgiyle seyrettim; ilk kez bir binaya tırmanılacak bir yapı olarak bakma fırsatım oldu. Bir kış ağacını en iyi biçimde yukarıya nasıl tırmanılır ve/veya aşağıya nasıl inilir diye incelercesine bu işi nasıl yapacağıma karar verene kadar farklı rotaları gözümle takip ettim.

Alexander Finch'in hızla kararmakta olan arka geçitlerde nereye iniş yaptığını tahmin ederek, gizlenmiş ahırların olduğu yere geri çekildim, bir tur attım ve sonra beklemek için kendime korunaklı bir kapı aralığı buldum.

Tahmin ettiğim gibi hava çok kararmadan önce –bir şekilde aşağı inen yolu görebilmeye ihtiyacı olduğu ve bir ışık taşıyarak kendini ele veremeyeceği için- tam alacakaranlık çökerken gözüküyordu. Çatı boyunca kiremitlerin üzerinde dev bir tırtıl gibi, dizleri ve dirsekleri üzerinde sürünüyor, başını aşağıda tutarak sokakta ya da mağazanın arka kapısında beklemekte olan herhangi bir polis memurunun görüş alanının dışında kalmaya çalışıyordu. Zaman zaman bacaların arkasında görünmez oluyordu ama kısa bir süre içinde yeniden ortaya çıkıyordu. Bunu daha önce sıklıkla yaptığını gösteren bir çeviklikle binaların arasındaki boşluklardan kendini sallandırdı. Sıra'nın sonuna ulaştıktan sonra saçaklara indi, etrafı dolandı ve kendisini su borusunun üstünden kapalı bir su haznesinin ahşap çatısına ve oradan da köşedeki teslimat deposunun çakıllarına bıraktı.

Etrafına bakarken, solgun yüzünü, gözlüklerini, hepsini seçebiliyordum. Daha önce onun üzerinde gördüğüm züppe giy-

silerinin yerine işçilerin giydiği kaba koyu renkli flanel ve fitilli kadife giysileri ve kumaştan bir kasketi vardı. Yakında kimsenin bulunmadığından emin olur olmaz –ya da öyle düşündüğünde– caddeye doğru indi.

Saklandığım gölgeden çıkıp, onu takip etmeye başlamadan önce benimle arayı açmasına izin verdim.

Bu kuzeybatı Londra, East End kadar fakir olmayan bir bölge idi –sokak köşelerinde gece kadınları ya da çeşmeler yoktu; buradaki halkın kendi ahlaksızlıkları ve kendi su tesisatları vardı– ama ne gözde ne de zengin olan bir yerdi. Ne kalabalık ne de ıssız olan sokaklarıyla Alexander Finch’in yüzü gibi ne olduğu belirsiz, çok az tanıdığım bir bölgeydi. Şehrin bu bölümüne kaç defa geldiğimi bir elin parmaklarıyla sayabilirdim: Dr. Watson’ı ziyaret etmek, ağabeyim Sherlock’un evine hırsızlık amacıyla girmek ve Ebenezer Finch & Oğlu mağazasından “alışveriş yapmak” için iki kez. Şu anki girişimimi saymazsak dört kere. Alexander Finch’i takip ederken, neredeyse yolumu kaybetmem çok şaşırtıcı değil.

Ve birçok defa neredeyse *onu* kaybettim. Şans eseri, her zamankinden daha az karanlık bir geceydi, ama yine de karanlıktı. Thames rıhtımı boyunca oldukça muhteşem, neredeyse geceyi gündüze döndüren elektrik aydınlatmalarını görmüştüm. Karşılaştırmak gerekirse, sokaklardaki gaz lambalarının titreyen alevleri sadece geceyi kesintiye uğratiyordu ama onu yok etmiyordu. Çoğu zaman Alexander Finch, sokaktaki diğer insanlar gibi gölgeler arasında gölge olarak kalıyordu; onu sadece bir sokak lambasının altından geçtiğinde açıkça görebiliyordum.

O da beni aynı şekilde göremesin diye sokağın ortasından yürüdüm –umarım böyle bir şeyi bir daha yapmam gerekmez. Gündüz

bunu yapmak tehlikeliydi; geceleyin ve her şeyi karanlık örtmüşken iki katı tehlikeliydi. Yanan kömür kandilleriyle bile arabacılar beni göremiyordu ve ben kaçmasam üzerime sürmelerinden kurtulamayacaktım: kaçmak da hiç kolay değildi çünkü zemin ne olduğu belli olmayan şeylerle, buz tepecikleri ve at pislikleriyle doluydu. Birden fazla defa neredeyse düşüyordum ve bir keresinde gerçekten de dengemi kaybettim ve kendimi atların nalları altında ezilmekten korumak için taşların üzerinde yuvarlanmak zorunda kaldım. Böyle yapınca da neredeyse kereste vagonu çeken büyük bir İskoç beygirinin altında kalıyordum. Yerlerde sürünen ıslanmış etek ve mantomu zorlukla toparlayarak ayağa kalktım.

Gerçekten de birçok araba ve vagon vardı; Alexander Finch beni büyük ürün pazarı Covent Garden'a bitişik olduğunu düşündüğüm bir çeşit depo alanına getirmişti.

Ben kızgınlıkla buraya da neden getirdi diye düşünürken üzerinde kötü bir yazıyla.

**GECESİ ALTI PENİYE YATAK
KADIN KOĞUŞU SEKİZ PENİ
ÇAY, EKMEK, YIKANMA SUYU EKSTRA**

yazan bir ilanının olduğu külüstür bir kapıda durdu.

Başka bir deyişle, en fakirinden bir düşkünler evi, ya da pire ve bit istilasına uğramış karyolaların sıralar halinde dizildiği bir ortak konaklama evi, düşkünler evinin merdivenlerindeki zavallı, saçsız "sürüngenin" son kalan birkaç eşyasını da hırsızlara kaptırdığı, karşılığında da muhtemelen saçkıran kaptığı pansiyon tarzında bir yerdi.

Genç Finch'in içeride kimi bulmayı beklediğini tahmin ettim ama bu düşündüğüme kendim de inanmadım.

Ancak genç adam kapıyı çalmak yerine, derme çatma binanın köşesinden saparak gözden kayboldu.

Dudağımı ısırarak, sokağın uzak tarafında siyah, çamur kaplı bir heykel gibi durdum, çünkü itiraf etmeliyim ki, ne yapacağımı bilmiyordum. Onu binaların arasındaki dar alana kadar takip edersem, kesinlikle beni fark ederdi. Ama eğer takip etmezsem de...

Takip etmeye mecburdum.

Yakışık almayan bir şeyler mırıldanarak caddenin karşısına geçtim. Ama ben düşkünler evine yaklaştığımda, Alexander Finch'in olması gereken yerdeki karanlıktan garip bir adamın çıktığını gördüm, şaşırdım. Uzun siyah saç ve kürek şeklinde tamamen siyah sakalı olan bir adam. Sakalının altında kalan soluk teninin yalnızca gözlerinin etrafında kalan kısmı görünüyordu çünkü gözlük takmıyordu ve bana bakmıyor olsa bile gözlerinin ne denli güçlü olduğunu hissettim. Gece karanlığında dahi ne kadar parlak ve neredeyse gümüş renginde olduklarını gördüm. Peçemin altında ağzım açık kaldı ve yalnızca güçlü bir zihinsel iradeyle ses çıkarmamın önüne geçtim.

Adam Alexander Finch'ti. Kılık değiştirmişti. Kumaş kasketi, flanel gömleği, fitilli kadife ceket ve pantolonu olmasa onu tanıyamazdım.

İşine yoğunlaştığından, gelip geçenlerin arasında ben dikkatini çekmemiştim. Düşkünler evinin kapısını çalmak için sırtını döndüğünde, yeni terk ettiği saklanma yerine ben girdim.

Açılana kadar kapıya sert bir şekilde, sabırsızca vurdu. Ardından, tatlı sert bir ses tonuyla "Leydim hava almak ister miydi?" diye sordu.

Kapıyı açan kişi cevap vermedi, karanlık kapıdan dışarı korkmuş bir hayvan gibi çıktı sadece –ben bir köpeği bile böyle bir delikte tutamazdım.

“Bana feneri ver.”

Kız fener mi taşıyordu? Öyle olduğu anlaşıyordu. Hareket oldu ve ardından Alexander Finch bir kibrit yaktı.

Ve Leydi Cecily’yi görünce bağırmamak için büyük bir çaba harcadım. Ona, Finch’i takip ederek ulaşmış olmasaydım, asla tanıyamazdım –aslında, sanırım kendi annesi bile onu bu çökmüş, solgun yüzü, başının etrafına doladığı bez parçasının altından çıkan kirli saçları, titreyen omuzlarına atılmış sade bir şal, yırtık pırtık eteği ve ayaklarına sardığı paçavralarla tanıyamazdı. Yalnızca kalemim bu kadar hassas hatları birçok defa çizdiği için gözlerime inanabiliyordum.

Leydi Cecily, büyük bir sepet taşıyan dilenci kız.

Finch feneri yaktı ve ona geri verdi. Kız bir şeyler söyledi, o kadar ürkekçe konuşuyordu ki, söylediklerini duyamıyordum.

“Önce iş,” diye yüksek sesle cevap verdi Finch. “Yemek daha sonra.”

Kız yine mırıldandı, gözleri kocaman açılmış ve yalvarır gibiydi.

Ama Finch bu kez cevap vermek yerine kızgınlıkla soludu, sonra kıza baktı ve parmaklarının ucuyla yüzüne doğru hamle yaptı, sanki bir çeşit sıvıyı kendi içinden çıkarıp onun içine akıtmış gibiydi. Kendi yüzü çok hareketsizdi, garip bir şekilde açık renk olan gözleri kızgınlık ve şiddetle parlıyordu. Önce kızın başının sonra da omuzlarının etrafında elleriyle birkaç daire çizdi. Görmesem inanmazdım, ama gördüm: Kıza hiç dokunmadan, onu tamamen kendi gücü altına aldı. Gözlerindeki tüm umut ve özlem, zayıf da olsa tüm hayat belirtisi soldu ve böylelikle ıslı bir

cam çan içindeki, perişan ve pejmürde kılıklı sıra dışı bir porselen bebek gibi kalakaldı.

Efendisi, “Önce iş,” diye tekrarladı. “Yemek sonra.”

Dağınık saçlı, siyah sakallı kötü adam, kıza bir daha hiç bakmadan Paddington İstasyonu yönünde yürümeye başladı. Kız da hem feneri hem de sepeti dirseğine bağlanmış paçavra artığı gibi taşıyarak, topallayarak ardından yürüyordu. Delikanlı diğer gençlerden daha uzun değildi, ama öne eğdiği başıyla kız, omzunun seviyesine zar zor geliyordu.

Onların yeterince arkasında kalıyordum, ama bu kez kendime kaldırımda yürüme lüksünü bağışlamıştım. Gördüklerimin ne anlama geldiğini henüz tam olarak algılayamadığım için onları zihnimde korku, merak ve karmaşa ile izledim. Ve tüm bu süre boyunca, tüm vücudum, daha doğrusu tenim, bir şey yapma, bir şekilde ona yardım, müdahale etme gereksinimi ile ürperdi –ama nasıl? Ve tam olarak neye karşı?

Koşulları henüz anlamış değildim. Sadece izleyebilirdim.

Bir birahanenin karşısındaki köşede bazı kaba görünümlü erkekler sokak lambasının altında toplaşmıştı. Alexander Finch, arkasında onu bir çocuk gibi takip eden Leydi Cecily ile onları selamlamak için durdu. El sıkışmalarından sonra, tahta sandıktan bir kürsü kurdular ve Alexander –ya da Alexander olduğuna inanmakta güçlük çektiğim siyah sakallı sahtekâr, bu eğreti kürsünün üzerine çıkıp konuşmaya başladı. Karanlıkta kalmaya dikkat ederek dinlemeye çalıştım ama tam duyamayacağım kadar uzaktaydım. Yine de kulağıma “kapitalist baskı”, “sömürülen emeğin üzerine inşa edilmiş imparatorluk”, “işçi hakları” ve benzeri kelimeler çalındı. Şüphe götürmeyen bir şekilde Finch'i, gazete yazarlarının sözünü ettiği “dış mihrakı”, Finch mağazasında çalışanların söyle-

dikleri gibi işçi sınıfı, özellikle de arabacılar ve liman işçileri içinde huzursuzluk yaratma eylemindeyken gözlemlemekteydim. Çalışanların, genç patronun gece aktivitelerini biliyor olmaları beni hiç şaşırtmamıştı; hizmetkârlar ve benzerleri her zaman her şeyi bilirler, ama birbirleri dışında kimseye hiçbir şey söylemezler.

Alexander konuşma platformuna çıkarken Leydi Cecily'ye emirler vermişti ve o da şimdi ondan biraz uzakta, köşedeki binanın duvarına monte edilmiş başka bir gaz lambasının altında durmuş, konuşmayı dinlemek için duran herkese ruhsuz bir şekilde sepetine uzanarak küçük ve beyaz bir şey uzatıyordu.

Tanrım. Joddy, onu “kâğıtlar” ile gördüğünü söylemişti.

Broşürler. Bir işçi sendikası ya da benzeri bir kışkırtıcı girişime ait olmalıydı.

Alexander Finch'in ağzından çıkanları dinlemek için oldukça büyük bir erkek kalabalığı ve çok az sayıda kadın toplanmıştı. Yoldan geçen birisi –yoldan geçen bir rahibe olarak yaklaşırsam çok dikkat çekmezdim belki de.

Bir an düşündükten sonra bu riski almaya karar verdim.

Telaş ya da tereddüt göstermemeye çalışarak, Leydi Cecily'ye doğru yürüdüm.

“...kitlelerin uyuşturucusu!” sakallı Finch konuşma kürsüsünden –sanırım aslında bir sabun sandığı idi– nutuk veriyordu. “Her iyi İngiliz aristokratının en sevdiği çocukluk ilahisinde söylendiği gibi: ‘Büyük ve küçük tüm varlıkları ulu Tanrı yaratmıştır; *şatosundaki zengin adamı, onun kapısındaki fakir adamı, Tanrı onları yüksek ve alçak kıldı ve mülklerini buyurdu*’? Büyük Yaradan, Tanrı halkın dörtte üçü kemiklerini yamultan akıl almaz bir yoksulluk içinde yaşasın ve çalışsın ama diğer yanda seçilmiş birkaç

kişi, günlerini hizmetkârlarının yardımıyla beş farklı giysiyi değiştirerek geçirsin diye buyurmuştur, öyle mi?"

İnsan konuşmasındaki şevk ve berraklığa hayran kalmaktan kendini alıkoyamıyordu. Mükemmeldi. Söylediklerinin çoğuna katılıyordum. Şüphe ettiğim pis işleri yaptığına inanmak çok zordu.

Yine de bir insan doğruyu konuşabilir ama aynı zamanda kötü bir adam olabilirdi.

Ve Leydi Cecily orada duruyordu.

Kalabalığa yaklaştığımda birkaç kafa bana döndü, fakat bu köşede duranların çoğu, şaşkınlıkla ya da hayranlıkla, sadece dinlemek istiyorlardı. Finch'in kendisine gelince, söylevine yoğunlaşmış olduğundan siyahlar giyinmiş, peçeli hayırsever Rahibeyi fark etmediğini umdum. Ya da fark ettiyse de benim için tatsız koşullarda gerçekleşmiş olan daha önceki karşılaşmamızı şu an için pek düşünmeyeceği varsayımında bulundum.

Sepetli kıza gelince, etrafımızı kaplayan is kadar donuk ve sessiz duruyordu. Yalnızca önünden geçtiğimde, bana gönülsüzce bir broşür uzattı.

Bir daha asla konuşmayacak olsa bile Sokakların Sessiz Rahibesinin bu gece konuşması gerekiyordu.

Uzattığı broşürü alırken ona doğru "Leydi Cecily," diye fısıldadım.

Bana bakmadı.

Kulağına doğru oldukça yumuşak bir sesle "Leydi Cecily!" dedim tekrar. Eminim duymuştu.

Yine hiç tepki vermedi, ne bir göz kırpma ne bir nefes ne de ürkmüş bir bakış.

“Bizler, iki kez hakkımız olarak barışçıl bir şekilde bir araya geldik,” dedi sokak köşesindeki kürsünün konuşmacısı. “Sendikalarımızın ipek bayraklarının altında iki kez Trafalgar Meydanı’na yürüdük, Londra’nın Batı Yakası’nın bizi hatırlamasını istemek için –ve polis bizi coplarla dövdü. Ve bizler kana bulanmış ve yenilgiye uğratılmış olarak geri çekildikten sonra, Parlamentonun bir üyesi kalkıp şunları söyledi: ‘Şehrin zengin ve ticaretle uğraşan kesiminin gözlerinin önünde insanların saygısız bir şekilde açlıklarını göstermeleri son derece uygunsuzdur. Açlıklarını tavan aralarında çekmeliler.’”

Kalabalık, şimdi caddenin karşı kaldırımına kadar taşmıştı, yine de bu kadar insanın arasında siyah saçlı hatibin sesinin dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Alexander Finch’in coşkulu gümüş bakışları, kalabalığın üzerinden ve içinden manyetizma gibi geçti ve dinleyiciler o bir adamdan büyülenmiş gibiydi. Sanki şey olmuş gibi bakıyorlardı–

Sonunda bunu düşünmeme izin verdim.

Hipnotize olmuş.

Leydi Cecily gibi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

HİPNOTİZMA. MÜZİKHOLLERİN VE GÖSTERİ SALONLARININ
eğlence malzemesi.

Görmeseydim inanmazdım.

Ama bunu Leydi Cecily'ye yaptığını *görmüştüm*. Bayan Bailey'nin diğerlerinin arasında bana anlattığı gibi elleriyle manyetik geçiş yaptığını ve bakışlarıyla da nüfuz etmesini sağladığını kısacık da olsa görmüştüm. Ve şimdi Leydi Cecily bir sokak köşesinde önümde durmuş, kayıtsız bir şekilde, bir robot gibi, paçavralar içinde, açlığını unutarak anarşist broşürler dağıtıyordu.

Ona sadece bakmak bile hüsrana içinde çılgınlık atmak istememe yetmişti. Ona yardım etmek, özgürleştirmek, kurtarmak, bir şey yapmak istedim, umutsuzca –ama ne yapacaktım?

Gidip bir polis memuru getirmek mi? Ama Leydi Cecily'nin ortadan kaybolduğunu bilmeyecek ve bu yüzden onu gözaltına almayacaktı.

Koşup Leydi Theodora'ya gitmek, ona bildiğim her şeyi anlatmak ve yetkililere haber vermesini sağlamak mı? Ama bu, saatler

hatta belki de bir gün alacaktı ve bu arada ya Leydi Cecily'ye bir şey olursa?

Leydi Cecily'yi tutsak eden, sokak köşesindeki kalabalığa "Bırakın, emperyalist polislerini üzerimize saldırtınsınlar," diye haykırdı. "Bırakın, bize başka bir Kanlı Pazar daha yaşatsınlar! Zira biz bir dahaki sefere bayraklarımızı, vurulan kafalarımızın rengine boyayacağız! Bir dahaki sefere devrimin kırmızı bayraklarını dalgalandıracacağız!" Ve adamlar, çılgınca bağırarak, yeni ortaya çıkan kur-tarıcıları için tezahürat yaparak bez kasketlerini havaya fırlattılar.

Ama ben onun, koyu siyah peruk ve sahte sakalın altında bir işçi sınıfı kahramanı olmadığını biliyordum.

O bir dolandırıcıydı. Zengin bir dükkâncının oğlu.

Ve kalabalığa hükmettiği güçle gururlanıyordu.

Görünüşe göre güç kullanmayı seviyordu.

Hükmü altına aldığı kızı, Leydi Cecily'yi seyrederken, tekrar kaybolur diye ona bir anlığına bile olsa arkamı dönemeyeceğimi biliyordum. Kızı ondan *uzaklaştırmalıyım*. Hemen. Şimdi.

Ama nasıl? Onu hipnotizmadan çıkararak mı? Manyetik manevraları tersine çevirerek bunun yapılabildiğini duymuştum ama benim başarabilmem mümkün görünmüyordu. Onu yakalayıp taşıyarak uzaklaştırsam? Ama o zaman adam kaçırın biri olduğumu düşünüp peşime düşeceklerdi çünkü bağırarak ve benimle mücadele edecekti. Şu anda gözleri yere bakarak durup broşür dağıtıyor olsa da bir güvercin kadar uysal görünse de onun başka bir yanı olduğunu biliyordum, bulanık pastel resimler yapan Leydi Cecily değil, karanlık cüretkâr resimler çizen solak leydi—

Bir dakika.

Leydi Cecily —ya da benim Leydi Cecily olarak bildiğim benzi sararmış yoksul kız— *sağ eliyle* broşür dağıtıyordu.

Ve bunu fark ettiğimde öyle bir aydınlanma yaşadım ki karanlıkta kalmış olan zihnimde hemen bir çözüm yolu ve umut oluştu ve emim gözlerim de kocaman açılmış ve ışıldak gibi parlıyordu. Siyah peçemin altında güvenli bir şekilde gizlenmiş olan ağzım açık kaldı.

“Aman Tanrı’m!” diye fısıldadım.

Oh.

Oh, keşke yapabilsem: kötü adamın etkisi altına girmiş olanın, sağ elini kullanan Leydi Cecily olduğu varsayımına göre hareket ederek solak Leydi ile temas kür.

Eğer gizli, asi solak Leydi önümdeki bu uysal yaratığın içine saklanmışsa, ben onunla hemen ve çabucak temasa geçmeliydim ve onun da benimle anında, sanki telgraf telleriyle bağlantı kurar gibi temasa geçmesini sağlamalıydim.

Bilinçli düşünerek değil ama içgüdüsel olarak bunun nasıl yapılabileceğini biliyordum.

Karakalem çizimleri, bildiğiniz gibi, garip bir şekilde beni etkilemişti. Bende derin bir takdire neden olmuştu. Neredeyse o ve ben ruh ikizleriymişiz gibi.

Belki, sadece belki, o da beni aynı şekilde takdir edebilirdi.

Böylece, kalem ve kâğıt çıkarmak için cebime uzandım –her zaman yanımda taşırdım– ve kâğıdı, açtığım politik broşürün arkasına sakladım. Beni sadece sıska, bitkin, paçavralar içindeki kız görebilsin diye gaz lambasını arkamda bırakarak çizmeye başladım.

Yine, bilinçli düşünceden çok içgüdü, bana *ne* çizeceğimi, Leydi Cecily’nin deneyimlediği tarzdaki özgürlüğü en iyi nasıl tasvir edeceğimi söyledi. Bunu, hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı ve iyi çizerek yaptım. Leydi Cecily’yi şık ve modern bir “Türk işi” şalvar giymiş olarak bisiklet üzerinde pedal çevirirken –benim de

yapmayı sevdiğim gibi toprağın üzerinde kendi gücüyle kayıp giderken– çizdim. Güçlü ve güzel Leydi Cecily gülümsüyor, saçlarını karıştıran rüzgâr, şapkasının kurdelelerini havada uçuşturuyordu.

Ve kalemim uçuşurken, gözümün ucuyla, sağ elini kullanan yoksul kızın, siyasi zirveyi dağıtma görevini unutarak hareketsiz kaldığını görebiliyordum. Kaskatı kesildiğini gördüm, bakışları çiziminin üzerine perçinlenmişti.

Kalemi sol elime geçirdim. Çok beceriksizce çizimin altına, sağdan sola, aynadan okunan ters yazıyla çiziktirmeye başladım: “Kim–”

Ama biraz fazla ileri gitmiştim. Sepeti yere bıraktı ve ben soruyu tamamlayamadan kalemi ve kâğıdı elimden çekti. Artık is bulutu gibi durgun değildi, önümde küçük bedeniyle öfkeli bir şekilde durup sormaya başladı. “Nasıl cüret edersin? Ne yaptığını sanıyorsun? *Sen kimsin?*”

Neyse ki, etrafımızdaki hiç kimsenin dikkatini çekmedi, çünkü Alexander Finch “Bırakın süvari kılıçlarını sallayan ordularını üzerimize yollasınlar, Peterloo’da yaptıkları gibi bizi katletsinler, biz yine de var olacağız!” diye nutuk çektikçe kalabalık ağız birliğiyle kükrüyordu.

Leydi Cecily, bir süvari kılıcının bana doğru sallanmasını istemesine “Sen de kimsin?” diye sordu.

Ve o anın dürtüsüyle –ah canım, süvari metaforundan nasıl da etkilenmişti– yani demek istediğim, krizin o anında, onu nasıl sakinleştireceğimi ve cevap vereceğimi bilmediğimden, Rahibenin asla yapmaması gereken bir şey yaptım.

Daha önce hiç yapmamıştım.

Peçemi kaldırdım.

Yüzümü görmesine izin verdim.

Uzun, sade, "Cicero" suratımı.

Gözlerini dikip baktı. Bir nefes aldı ve bir mum alevini üfler gibi pufladı. "Vay canına," dedi yumuşakça, "Sen sadece bir kızsın."

Beni sanki hem şaşırmış hem de meraklanmış gibi incelemeye devam etti.

"Çok iyi çiziyorsun," diye ekledi.

Hiç kimsenin görmesine izin vermediği muhteşem karakalem sanat eserlerini düşündüm ve yüzümde onu gülümsemesine yol açan bir şey belirdi galiba.

"Rahibe değilsin," dedi bir kız arkadaşıyla alay ediyormuş gibi hafif bir sesle. "Bu saçma kılıkla ne yapıyorsun?"

En aristokrat aksanımla, sınıf açısından olduğu kadar başka yönlerden de benzer olduğumuzu bilmesi için "Leydi Cecily, birisi de şunu sorabilir—" diye cevap verdim.

Baronet'in kızı olarak paçavralar içinde olmasını yüzüne vurmak istemiştim. Ama adını söylediğim anda, dondu ve onu tanıdığımı bilmiyormuş gibi çığlık atmaya benzer bir ses çıkardı. Daha önce ismiyle hitap ettiğimi duymamış gibiydi. Sanki o zaman sağdı ama şimdi beni duyabiliyordu.

Neyse ki tepkisi, kalabalığın tezahüratının içinde fark edilmedi.

Tekrar denedim. "Leydi Cecily, panik yapmaya gerek yok. Size yardım etmek istiyorum sadece. Sizi sıcak ve güvenli bir yere götürmek, size akşam yemeği vermek ve o paçavralardan kurtarmak istiyorum."

Başını indirip kendisine baktı, sonra tekrar bana, vahşi, korkmuş bir bakışla baktı, sonra etrafındaki her şeye, şaşkın ve biraz paniklemiş olarak, nerede olduğunu neredeyse bilmiyor gibiydi.

“Buradaki topluluk çok çok tatsız” diyerek kibarca yorum yaptım. “Gidelim mi?” Sol elini -çıplak ve morarmış zavallı elleri soğuktan çatlamıştı- tutarak onu Alexander Finch ve ayak takımından birkaç adım uzağa çektim.

“İşçilerin adil bir saatlik ücret ve adil bir iş günü için sendikalaşma hakkı vardır,” diye bağırdı sokak köşesi konuşmacısı.

Leydi Cecily olduğu yerde durdu. “Hayır,” diye bocaladı. “Hayır, ben yapamam”

“Neden yapamazsınız?” Sesim yumuşak ve sakın kalmalıydı, her şeyden önce onu tekrardan heyecanlandırmamalı, Finch’in dikkatini onun üzerine ve tabii ki benim üzerime çekme riski yaratmamalıydım.

“O, benim sadakatim –amacımız– Cameron Shaw’un adı İngiltere tarihine yazılacak; Bir gün büyük bir adam olacak.”

“Kim?”

“Cameron Shaw!” hararetli sadık bir bakışla, sabun sandığı üzerindeki siyah saçlı, siyah sakallı isyana teşvik eden adamı gösterdi. “Onu daha önce hiç *duymadığını* mı söylüyorsun?” diye sordu.

Rahatlatıcı ve aynı zamanda dürüst bir şekilde, “Onun hakkında duyduklarımın çok endişeliyim. Onunla nasıl tanıştınız?”

“Çok –çok garipti...” Kaşları kırışmış olarak, tekrar şaşkın bir şekilde durdu, kaybolmuş bir çocuk gibi soğuktan titrerken gözleri yaşla dolmuştu.

“Gelin,” dedim ona ve elini tekrar tutarak ona eşlik ettim.

Alexander Finch kafasını çevirecek olursa göremesin diye vardığımız ilk köşeden farklı bir sokağa saptım. Sonra nefesimi bırakarak, yarı donmuş, paçavra sarılı ayaklarıyla tökezlemekte olan

Leydi Cecily daha rahat ayak uydurabilisin diye ama aynı zamanda nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi çözebileyim diye adımlarımı yavaşlattım. Gözlerimle taradığım boş sokaklarda hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Etrafta ne kimseyi gördüm ne de işittim. Bu semt, kış gecesinde daha da ıssız görünüyordu, oysa bir yankesiciden Karındeşen Jack'e kadar her türlü insan sokak lambaları arasındaki sisli, dumanlı karanlıklara gizlenmiş olabilirdi.

Leydi Cecily'nin dişleri aynı tespihim gibi tıkırdamaya başladı, gecenin ve korkusunun yarattığı ürperti o dereceydi. Bir anlığına durup cebimde her zaman taşıdığım güç takviyesi yapan şekerlemelerden bir miktarını çıkarıp ona verdim. Bir tanesini elleri doluşarak açmaya ve ağzına atmaya çalışırken kürklü eldivenlerimi çıkarıp donmuş ellerine geçirdim. Önünü açarak sıcaklığını paylaşmaya davet ettiğim mantomu ikimize sarıp küçük kardeşimmiş gibi sol kolumu omzuna doladım.

Tekrar yürümeye başladığımızda sağ elim hançerimin kabzasını tutmaktaydı.

Bir kez daha nazık bir şekilde, "Hadi anlatın bana," dedim "Bu adamla, şey Cameron Shaw'la nasıl tanıştınız?"

"Ben... ben bundan söz edemiyorum bile. Benim deli olduğumu düşüneceksin."

"Söz veriyorum, böyle bir şey düşünmeyeceğim. Nasıl oldu?"

"Bir rüyada," diye yanıtladı. "Siyah saçlı bir melek olarak bana uykumda –zihnimde geldi ve verdiği mücadelede onun hizmetkârı olmaya davet etti."

Onu rahatlatacağını, cesaret vereceğini umduğum bir tonda "Ah," diye mırıldandım. Aslında, zihnimde şekillenen görüntüyle titrememek için irademi en güçlü şekilde kullanmaya çalışmam

gerekmişti: Kılık değiştirmiş kötü adam o uyurken yatağının başucunda duruyor, ürkütücü gözleriyle ona bakıyor, cinsel çekiciliğini kullanarak onu etkisi altına almak için ellerini uykulu masumiyetinin üzerinden geçiriyor ve tamamen uyanmadan önce onu gücü altına alıyor.

“Seçilmiştim,” diyerek titredi kız. “Çağrılmıştım. Jan Dark gibi.”

“Evet, anlıyorum.”

“Gerçekten anlıyorsun, değil mi?” Güzel; öfkemin sesime yansımına engel olabilmiştim. Rahatlamış bir şekilde Leydi Cecily konuşmasına hızla devam etti. “Sonra gece yarısı uyandım ve odamda kimse yoktu ama çağrı o kadar güçlüydü ki yataktan çıktım. Ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum. Benim için oraya konmuş mütevazı giysiler, çamaşırcı kadınların giydiği gibi bir etek ve bluz ve bir şal vardı. Onları geceliğimin üzerine giydim. Pencere açıktı. Dışarı çıktım. Aşağı, indim, indim...”

Korkutucu bu anı, onun sözlerini ve ayaklarını durdurdu. Karanlık bir kavşakta durduk ve hiçbir yer tanıdık değildi. Hatta batıyı doğudan, kuzeyi güneyden bile ayırt edemiyordum.

Karanlık bir yan sokağı seçerek tekrar yola koyuldum ve onu da benimle sürükledim. Sonra “Merdivenden indiriniz,” dedim.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu ama cevap beklemeden devam etti. “Evet, merdivenden ve çok yüksekti ve sallanıyordu. Dehşete kapılmıştım ama yapmak zorundaydım. O, artık biliyorsun, Cameron Shaw beni merdivenin dibinde bekliyordu.”

“Onunla daha önce tanışmış mıydın?”

“Hayır, asla! Sadece rüyamda. Her şeyi bu kadar olağanüstü yapan da bu işte.”

Yani Alexander Finch'i sahte saç ve sahte sakalla tanıyamamıştı.

Alexander Finch. Mağaza sahibinin oğlu. Onu ilk gördüğümde

sıradan bir gençten başka bir şey olarak görmediğimi hatırladım.

"Centilmen" gibi giyinmişti ama şık giysilerinin dışında bir hiçti.

Yaşlı Finch ona söylenirken, nasıl da ruhsuz bir şekilde, donuk bir ifadeyle durmuştu.

Ama şimdi anlamaya başlamıştım: Bütün bu öfke boşa gitmemişti. İçinde biriktirmişti. Hayat boyu yetecek kadar.

Ve bu onu, güvenmekte isteksiz olacağım bir kişi haline getirmişti.

Leydi Cecily kolumun, mantomun altında kasıldı. O kadar aniden oldu ki bu, sanki o kuklaymış da birisi de ipini çekmiş gibi. Tuhaf bir ses tonuyla, "Geri dönmeliyim," diyerek durdu.

"Geri nereye? Eve mi?"

"Evim yok ki."

"Elbette evin var. Bir baronet malikanesi."

"Sürekli olarak İmparatorluğun Yükü ve İnsanın Gelişimi hakkında konuşup dururken bir yandan beni pantolon giyen ve unvanı olan herhangi bir şeyle evlendirme niyetinde olan babamın yanına mı? Hayır. Oraya geri dönemem."

Dürüstlüğünden ve anlattıklarından etkilenmiş olarak Leydi Cecily'yi omuzlarındaki kolumla daha bir sıkı sardım. Şunun farkında olunmalı ki neredeyse bir yıldır bir başka insanla bu kadar sıcak bir konuşmadan yoksun olarak yaşamıştım ve sonuçta bana çok benzeyen bu kızla yalnızca konuşarak ona karşı çok sıcak duygular hissetmiştim.

"Başka olasılıklar da var," dedim.

"Seçtiğin hayat gibi belki de? Bunu nasıl yaptın? Kimsin? Bana henüz adını söylemedin."

Ve evet, söylemeyi istedim. Ona kendimle ilgili her şeyi anlatmaya can atıyordum.

Yalnızların yalnızı, tuhaf, eksantrik benliğimle ilgili her şeyi.

Belki de –belki de onu uçuk pastel resimleri ve kibar, çayı sağ eliyle tuttuğu hayatına döndürmek gerekli değildi.

Onun yerine belki benimle yaşardı –kız kardeş gibi?

ON ALTINCI BÖLÜM

DUDAKLARIMI ARALADIĞIMDA, TİTREDİKLERİNİ HİSSETTİM. Nefesimin hızlandığını hissettim. “Enola. Benim adım Enola Holmes,” diyen kendi sesimi duydum.

Ve ona daha fazlasını anlatırdım. Ona kendimden bahsederdim, eğer tam o anda karanlıktan bir ses müdahale etmeseydi.

“Cecily! Buraya gel!”

Efendisinin sesi.

Çok uzaktan gelmiyordu.

Yolumu kaybedip daireler çizmiş ve kızı ondan uzak tutamamıştım. Ve sayın okuyucu, eminim ki onun öfkesini gecenin o saatinde doğanın gücü gibi hissettiğimi söylediğimde abarttığımı düşüneceksiniz ama size yalnızca gerçeği söylüyorum: Öfkesi, hissedilir bir şekilde isli gölgeleri sarstı.

Leydi Cecily’nin ürkek bir geyik gibi irkildiğini, çırpındığını ve titremeye başladığını hissettim. “Geri dönmeliyim,” diye fısıldadı korkuyla.

“Hayır!” onu sıkıca tutarak kaçacak ya da sığınacak bir yer var mı diye etrafı taradım, sonunda yakındaki bir sokak tanıdık geldi. Oraya daha önce de gelmişim. Nerede olduğumuzu ve nereye kaçacağımızı biliyordum—

Ama o benden ayrıldı.

“Leydi Cecily, hayır!”

Veda etmek için başını çevirmedi; aslında beni duymuyor gibiydi. Benden kaçmıyordu da. Bir uyurgezer gibi benden uzaklaştı —ya da daha doğrusu ona doğru gitmeye başladı. Finch’i şimdi görebiliyordum, sokağın aşağısında, karanlıktan daha kara bir varlık. Ben gölgelerin içinde kaskatı dururken, Leydi Cecily bir zamanlar beyaz olan pis paçavralar içerisinde ona doğru kör bir insan gibi sürüklendi.

“Cecily!” Kızı, sokak lambasının ışığında görmüştü. Ancak bundan hiç mutlu olmuşa benzemiyordu.

Korkunç tehlikeyi hissettim.

“İşini bırakmaya nasıl cüret edersin? Buraya *gel*.”

Beni duymadığı ve görmediği belliydi. Henüz. Yüzümü gizlemek için peçeyi aşağı doğru çektim.

Leydi Cecily’ye sinsice sokuldu; kız da ona doğru yöneldi. Karanlık, ıssız sokakların ortasında karşı karşıya kaldılar, kız başını yaramaz bir çocuk gibi öne eğdi. Finch’in onunla alaycı ama tehditkâr tonda konuştuğunu duydum. Söylediklerini tam olarak anlayamadım, çünkü bütün dikkatimi onlara doğru yaklaşırken çıkarabileceğim seslere vermişim.

Sakallı yüzünü, içine üfleme için Leydi Cecily’nin yüzüne eğdiğini gördüm. Kız korkuyla büzüldü.

En koyu gölgelerde kalmaya çalışarak, kıvrılarak yürüdüm ve görünmeden oldukça yakınlarına vardım.

Ben bir yandan Finch'e parmak uçlarımda yaklaşırken o, "Beni dinle. Dinle değersiz şey," diyordu. Öfkesi yeterince korkutucuydu, ama daha da fazlası vardı; ona şu anda talimat vermekte olan Hipnotizmacıydı. Hipnotizmacı onu kobra bakışlarıyla çaresiz bırakıyordu. "Bana itaat edeceksin yoksa cezalandırılırsın. Bu gece itaatsizliğin yüzünden akşam yemeğini kaybettin. Sana şimdi ne dedim? Söyle."

Leydi Cecily, onun yankısıymış ya da kendisinin hayaletiymiş gibi "İtaatsizliğim yüzünden—" diye fısıldamaya başladı.

O anda taarruza geçtim. Bir sokak çocuğuna layık bir haykırıyla, iki elimi Hipnotizmacının yüzüne ok gibi uzattım ve saçından yakaladım. Vahşice çığlık atarak, olabildiğince güçlü bir şekilde bir elimle peruğunu çektim. Diğeriyle sahte sakalını çıkardım.

Leydi Cecily avazı çıktığı kadar bağırdı; korse takmış olsa, sanırım bayılırdı. Ama derin bir soluk alarak toparlandı ve "Alexander Finch?" diye bağırdı.

Finch orada, kendi kafasıyla, renkli gözlükleri bile olmaksızın durmuş ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Alexander Finch!" Leydi Cecily öfkeyle bağırdı. Düşündüğüm gibiydi; hayranlık duyduğu biri tarafından kötü muameleye dayanamazdı ama aldatılmaya katlanamazdı. "Sahtekâr! Düzenbaz!" Ben bir kenarda durup, elimdeki iğrenç tüylü nesneleri sokağa fırlatıp atarken her şey tersine dönmüştü. "Beni aptal yerine koymaya nasıl cüret edersin!"

Finch, eski otoritesini kullanmayı deneyerek, "Sessiz ol" dedi.

"Sessiz olmak mı? Seni aşağılık böcek, yok hayır, seni *kurtçuk*!" Gerçekten de yuvarlak soluk kafası, soluk gözleriyle bir kurtçuğu andırıyordu. "Seni solucan, sessiz kalmamı isteyebilirsin, ancak İngiltere'deki her sulh mahkemesi senin kepezeliğini duyana ka-

dar ben durup dinlenmeyeceğim.” Adeta ustura gibi onu ortadan ikiye bölen ters bir bakış atarak dönüp uzaklaştı.

Ama bu adamın hiç utanması yoktu. Kızı yakaladı. “Bana sırtını dönme. Seninle konuşuyorum.”

Kız elinden sıyrılıp yürümeye devam etti. Kaçmıyordu. Paçavralara sarılı donmuş ayaklarıyla, aristokrat adımlar atarak yürüyordu. Belki bir zamanlar çift kişiliği olmuştu, ama artık öyle değildi. O anda kimse onun bir yoksul olduğunu düşünemezdi; Thames’teki bir gemi gibi seyrediyordu, her adımı bir leydi idi.

“Sürtük, bana karşı gelmeye kalkma!”

Kız hiç cevap vermedi, yürümeye devam etti.

“Kibirli sürtük, seni uyarıyorum.” Ve Alexander Finch’in sesi yükselmemişti ama tonundaki bir şey beni gecenin soğüğundan daha fazla dondurdu ve ensemdeki tüyleri ürpertti.

Çift kişiliklik?

Hayır, Dr. Jekyll ve Bay Hyde’ın yolundan giden Leydi Cecily değildi.

Yürümeye devam eden Leydi’nin adımlarını biraz hızlandırdığını gördüm.

“Hiçbir velet kız bana arkasını dönemez!” diye bağırdı Finch ve cebinden hızla bir şey çekip çıkardı.

Uzun bir şey.

Beyaz uzun bir ilmek.

Gecenin karanlığında kıvrılan beyaz bir yılan gibi.

Bir şeyden şüphelenmek, hatta onu kalben bilmek bir şey ama onu görmek tamamen ayrı bir şey. Gördüğüm şey bir anlığına aklımı başımdan aldı ve sadece “Hayır!” diye bağırarak Finch’i durdurmak için ona doğru sıçradım.

Çok beceriksizce.

Basit bir şekilde yumruğunun tersiyle vurarak beni bir tarafa uçurdu ve ondan sonra da bana hiç aldırmadı. Belki de diğer gece karşılaşmamız sonrasındaki panik içindeki kaçışımı hatırladı ve aynı şeyi bekledi. Belki de hiçbir dışının çılgılık atmaktan, bayılmaktan veya kaçmaktan başka bir şey yapamayacağını düşündü. Belki de ölümcül öfkesiyle hiç düşünmedi bile.

Vurduğu darbeye sokak taşlarının üzerine düştüm ve yerde nefessiz kaldım. Bir anlığına felç oldum. Hareket edemiyordum.

Ama görebiliyordum.

Çıldırılmış haldeki kötü adamın Leydi Cecily'nin arkasında yırtıcı bir hayvan gibi belirmediğini gördüm. Üzerine atlayarak boğma telini başının üstünden geçirdi ve sıkıca çekti.

Leydi Cecily'nin yüzü buruştu. Gözleri havaya dikildi. Elleri, hızla boynunu kısıtıran, hayatına son vermek için boynunu kısıtıran göremediği o şeyi tutmak için boynuna gitti, o korkunç gecede aynı benim yaptığım gibi-

Ve şok edici o anda, nefes nefese bir halde geçmişi hatırlayarak, "gözünü kan bürümek" ne demekmiş anladım. Öfkeyle sıçrayıp ayağa kalktım. Hançerimi öyle bir kızgınlıkla çekip çıkardım ki hançer sanki kendiliğinden elime fırlamış gibi oldu. Silahım havada, hızla kızı boğmakta olan adamın üzerine atıldım.

Zalim. Güçle oynamayı sevmesinin dışında onu köleleştirmek için bir sebebi yoktu. Bana saldırmak için de bir sebebi yoktu. Benim boğazımı da –belki de sadece şans eseri bir anlık ara verip– durup yüzüme bakarak kendini eğlendirmeden önce, bilincimi kaybedene, neredeyse öldürene kadar sıkması için de bir sebebi yoktu.

“İğrenç yaratık!” diye bağırdım. “Seni kanalizasyon sıçanı, seni iğrenç sürüngen-” Hançeri sefil şeytana saplarken kahretsin ki ki-bar yetiştirilmiş olmam nedeniyle, ona yeteri kadar kötü bir kelime sarf edemedim.

Kolunun şişmiş kasına sapladım, kalbine değil. Böyle bir canavarı öldürmeye bile değmezdi.

Bir çığlık atarak aşağılık cinayet-oyuncağını elinden bıraktı; Leydi Cecily parke taşlarının üzerine düştü.

Sanırım Alexander bana doğru döndü, darbelerimi savuşturmak için ellerini kaldırdı, ama tam bilmiyorum. Sadece onu tekrar bıçakladığımı hatırlıyorum, kolundan ya da omuzundan, gözlerim öfkeden yarı kör olmuş bir şekilde tekrar tekrar bıçakladım; bıçağı kaç defa saplamıştım, ne kadar isabetli saplamıştım, neler söylemiştim ya da o benden hançeri almaya çalışmış mıydı bunları tam kestirmeden fark ettim ki havadan başka bir şey bıçaklamıyormuşum.

Koşan ayak seslerini duyunca gözlerimi kırptım ve görüşüm netleşti, böylece Finch’in kaçarken kendini sıkıca kavradığını gördüm.

Kan, parke taşlarında lekeler bırakmıştı.

Ve Leydi Cecily, soğuk sokağın ortasında paçavraları içerisinde bembeyaz ve hareketsiz, yerde yatıyordu.

Saldırıya uğradığım gece Tanrıya şükür ki balina kemiğinden yivi olan yüksek yakam beni kurtarmışta ama Leydi Cecily’nin böyle bir yakası yoktu.

Ölü gibi yatıyordu.

“Lütfen, hayır,” diye fısıldadım. Öfke yerini korkuya bırakırken her tarafım titremeye başladı; kan içindeki hançerimi bilinçsizce, göğsümdeki kılıfına geri koyarken elim titriyordu. Leydi Cecily’nin yanında diz çökerken “Lütfen,” diye yalvardım çünkü o anda boğ-

ma telinin genç kızın narin boynunu ne kadar derin kestiğini fark etmiştim. Ve kahretsin, ellerim öyle kötü titriyordu ki, o çirkin şeyi tutmakta zorlanıyordum, gevşetmem korkunç saniyeler aldı.

Çılgına dönmüş bir halde nefes aldığından emin olmak için boğazını, nabzına bakmak için bileğini tuttum. Bir kıpırtı hissettim gibi geldi ama o kadar çok titriyordum ki emin olamadım.

Yardım. Leydi için yardıma ihtiyacım vardı. Ve garip bir şans eseri, belki de Tanrı'nın bir lütfu olarak nereden yardım alacağımı buldum.

Çok yakından.

Leydinin zayıf vücudunu kollarıma alıp sendeleyerek ayağa kalktım ve yakındaki mütevazı bir eve/ofise doğru tökezleyerek yürüdüm. Tabii ki, gece olduğu için kapalı, kepenkleri inmiş durumda ve kilitliydi, ama kapının önündeki beyaz taş basamaklardan sendeleyerek çıkarak kapıya dayandım ve bir elimi serbest bırakarak, kalan tüm gücümle pirinç tokmağa vurdum.

Açılıncaya kadar kapıyı çılgınca çalmayı sürdürdüm. Yaralı leydiyi sıkıca tutmaya devam ederek hole neredeyse düşerek girdim.

Beni içeri alan şaşkın haldeki hizmetçiye sadece bir an için baktım çünkü paniklemiş bakışlarım, akşam yemeğinden sonra aldığı içki elinde kütüphanenin kapısında beliren, aynı şekilde şaşkın olan beyefendiye, Dr. Watson'a sabitlenmişti.

Ona bir şey söylemeye çalıştım ama neredeyse boğuluyordum çünkü doktorun hemen yanında, akşam yemeği arkadaşı ve dostu vardı: Ağabeyim Sherlock Holmes.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

NEYSE Kİ, HALİHAZIRDA SERGİLEDİĞİMDEN DAHA FAZLA bir panikle tepki vermem mümkün değildi çünkü yüzüm kalın, siyah bir peçenin arkasında gizliydi.

Ve neyse ki, Sherlock Holmes'ün dikkati, Dr. Watson'ınki gibi, bana dayalı duran cılız, muhtemelen cansız kızın üzerindeydi.

"Aman Tanrı'm!" Watson uzun adımlarla bana doğru gelerek, Leydi Cecily'yi bir bebeği kucaklar gibi özenle kucakladı. Koşar adımlarla onu sıcak, iyi aydınlatılmış kütüphaneye taşıdı.

Ardından ağabeyim "Nefes alıyor mu?" diye sordu.

"Zar zor."

Yaşıyordu öyleyse. Bunu duyduğumda, aniden başım döndü, kendimi vücudumdan kurtulmuş gibi hissettim. Sanki uçuyordum, üzerimden öyle bir yük kalkmıştı.

Doktor Watson, leydiyi deri bir kanepenin üzerine yatırdı ve işi bilen parmaklarıyla bileğini tuttu. "Nabızı zayıf. Holmes, konyak!"

Ağabeyim içki şişesine doğru uzandı, sırtı bana dönüktü. Oda hizmetçisi benden biraz uzakta, merdiven tırabzanına yapışmış

sanki bayılacakmış gibi duruyordu. O anda basit bir şekilde arkamı dönüp, kapıdan çıkarak karanlığa karışabilirdim.

Öyle yapmam gerektiğini biliyordum. Kalmam için bir sebep yoktu. Leydi Cecily'ye iyi bakılırdı.

Ve gitmek için her türlü sebebim vardı. Dr. Watson'ın ya da arkadaşının dikkati bana yönelebilirdi; ağabeyim beni tanıyabilirdi. Dahası, her an Leydi Cecily duyularını geri kazanabilir ve benim adımlı söyleyebilirdi, aptal gibi ona ismimi söylemiştim.

Her duyum bana kaçmamı söylüyordu.

Buna rağmen, mum alevine çekilen kocaman bir gece keleşbeğı gibi, diğerleriyle birlikte hayalet gibi kütüphaneye süzıldüm.

Ağabeyimle birlikte.

Arkadaşım olmasını istediğim kızla birlikte.

Ve babacan Dr. Watson'la birlikte.

Hastanın yanına diz çöküp, boynundan kordonu çıkaran Watson, "Ne tür bir zalim, bir dilenci kızı bu aletle boğar!" diye bağırdı. Hole doğru "Rose, polis çağır!" diye seslendi.

Oda hizmetçisi olduğunu sandığım Rose, cevap verecek kadar iyi hissetmiyor olabiliyordu.

Şu anda Watson'ın dirseğinin dibinde konyakla durmakta olan Holmes, "Bu kız dilenci değil. Dişlerine bak. Gayet bakımlı dişleri var," dedi.

Konyak vermekte olan Watson hemen cevap vermedi.

"Cildine, çehresine bak. Misafirimiz bir hanımefendi."

"Eğer öyleyse, böyle giysilerle—"

Benim buyurgan ağabeyim sözünü kesti. "Burada bir gizem var." Atmaca gibi, kütüphanenin kapısında durmakta olan bana döndü, ondan ancak üç metre uzaktaydım. Çelik grisi gözleri kirlenmiş mantoma sabitlendi ve kaşları kalktı. "Kan mı, o?"

Sanırım gaz ışığında, sokağın pisliklerine bulanmış olan mantomdaki ıslak lekelerin ne olduğunu anlamak zordu.

“Kan mı?” Holmes’ün ne söylediğini anlamak için başını yukarı doğru kaldıran Watson da bana baktı, sonra aniden doğruldu. “Hanımefendi, siz yaralı mısınız?”

Aslında yaralanmıştım, Alexander Finch’in darbesinden dolayı yüzüm berelenmişti ve ağrıyordu. Ama peçeli başımı değilim anlamında salladım.

Tekrar söylüyorum, kaçmış olabilirdim, kaçmış olmam gerekirdi ama tehlikeli bir arzu olduğum yerde kalmama neden olmuştu.

Dr. Watson, “Neden konuşmuyorsunuz?” diye sordu.

“Sokakların rahibesi konuşmazmış, öyle duydum,” dedi Holmes arkadaşına bakmadan; gri bakışları, sanki peçemi delip geçecek gibi üzerimde sabitlenmişti.

“Ya da belki yaralı ve şoktadır,” dedi Dr. Watson. “O *kan* gibi görünüyor. Bol miktarda kan.”

“Herhangi bir sonuca varmak için veri eksikliğimiz var,” dedi Holmes ve incelemek için bana doğru yürümeye başladı.

Hançerimi yerinden çıkardım.

Ağabeyim olduğu yerde durdu, belki iki metre uzağımda. Jilet gibi keskin bilenmiş çelik hançerimle tehdit ederken her şey o anda durmuş gibiydi. Adeta saatin tıklaması bile durdu. Mutlak dinginliği, mutlak sessizliği hatırlıyorum.

Hançerin gümüş renkli ucunda kırmızı bir örtü vardı.

Sessizlik gerildi, sonra bozuldu. Watson bozdu sessizliği, sesi biraz gergindi. “Bence kendi kanı değil, Holmes.”

Büyük dedektif “Kimin kanı olduğunu bilmeyi bayağı isterdim,” dedi mırıldanarak. Daha sonra ellerini barışçıl ve yatıştırıcı

bir jestle bana doğru uzattı ama itiraz etmeye ya da kandırmaya çalışarak devam etti, “Sevgili Kardeşim—”

Onun sevgili kardeşi.

Bu sözler beni oldukça tuhaf bir şekilde etkiledi.

“Beni küçümsemeyin!” Asla yapmamam gereken bir şeyi yaparak peçemin altından çıkardığım oldukça karakteristik ve aristokratik sesimi ben bile tanıyamadım. “Benim yardıma ihtiyacım yok. Ancak, Sör Eustace Alistair’in kızı Leydi Cecily’nin” –silahımın ani hareketiyle kanepede yatan bilinçsiz kızı işaret ettim— “benim ona sağlayabileceğimden daha fazla yardıma ihtiyacı var.” Aslında hiçbir zaman böyle bir yardım alması, ruhunun solak kişiliğine yabancılaştırılmasının tedavisini görmesi mümkün değildi. Ama eğer polis yoldaysa, bunu açıklamaya zamanım yoktu. “Onu boğmaya kalkan kötü adam—” diye devam ettim.

Ağabeyim, sanırım inanmakta zorlandığı için çatlayan sesiyle sözümü kesti, “*Enola?*” Yüzü, mermerden oyulmuş bir sanat eseri gibi keskin ve beyaz bir hal almıştı.

“Konuşma. Dinle.” Melodram için zaman yoktu; sözümü birtirmeliydim. “Lütfen size söylediklerime kulak verin. Boğmaya kalkan kişi bir zamanlar hanımefendiyle arkadaş olmayı başarmış ve ondan sonra da onu hipnotize edip, kaçırmış olan bir genç, Alexander Finch. Cameron Shaw adıyla emek platformu bora-zanlığı yapan biri. Onun sahte kılığını sokakta bulursunuz ve *kendisini* de muhtemelen bir cerrahın yanında ya da bir hastanede vücudunda benim bıçak izlerimle bulabilirsiniz.”

Dr. Watson’ın söylediklerimin çoğunu anlamış olmasını umdum çünkü belli ki ağabeyim anlamamıştı. Aynı biraz önceki gibi “*Enola?*” diye tepki verdi.

Adalet için yapabileceğim her şeyi yapmış olarak sesimi önemli ölçüde yumuşattım. “Sevgili ağabeyim, lütfen benimle ilgili olarak rahat ol. Şifreli kitapçığımı masandan aldığım gün, bir dilim soğana sarılmış olan mendilimi bulmuş olabilir misin acaba?”

Ağlamamın rol gereği olduğuna onu inandırmak istemiştim. İçinin rahat olmasını sağlamak için.

Ama o benim söylediklerimi takip edemiyor gibiydi. Sadece bana doğru eğildi, mermer gibi olan çehresi kontrol etmekte zorlandığı duygularla canlanmıştı. “Enola, mantıklı olmalısın. Bu aptalca yolda tek başına, rehbersiz devam edemezsin!”

Bön bön bakmakta olan Dr. Watson, korktuğum gibi, bir şey söylemeye kalktı ama Leydi Cecily’nin hareket etmesi ve inlemesiyle dikkati ona yöneldi.

İyileşecekti. Kalbimde bir acıyla onunla arkadaş olma umudumdan vazgeçtim; iyi olduğunu bilmekle yetinmeliydim.

Ve sonunda özgürlüğüne kavuşacağını ummakla.

Benim kavuştuğum gibi.

“Sherlock,” dedim ağabeyime ciddiyetle ve sakın bir şekilde. “Kendi başımın çaresine gayet iyi bakıyorum, teşekkür ederim.”

“Bana iyi olduğunu mu söylüyorsun?”

“Aynen öyle,” diye cevap verip, ekledim “Gerçi son mesajıma henüz cevap vermemiş olması nedeniyle annem için biraz endişeliyim.”

“O zaman bana nerede olduğunu söyle, onu bulayım!”

Aha! Demek ki, her şeyi biliyor değildi!

“Ne kadar aşırılık gibi gözükse de böyle bir şeyi asla istemezdi,” diye cevap verdim.

“Peki, sen, Enola? Onun bildiğini okuyan bu tavrını örnek almakta ısrarcısın, öyle mi? Zarar göreceksin!”

Neredeyse şefkat dolu bir sesle “Sevgili Sherlock’um, bana zarar verecek en büyük şey özgürlüğümü kaybetmek, ev içi görevler ve evliliğin olduğu geleneksel bir hayata zorlanmam olurdu,” diye açıklamaya çalışırken biryandan da bana yaklaşacak olursa onu engellemek için elim hâlâ hançerimin üzerinde hazır beklemekteydi.

“Bunu kastediyor olamazsın. Her saygın kadının isteği, toplumdaki münasip yerini almaktır.” Bana doğru adım attı.

Onu silahımın bir hareketi ile durdurdum. “Yaklaşma, seni uyarıyorum.” Aslında onu asla incitemezdim ama o beni, o kadar tanımıyordu ki, durdu.

“Söylediğinin bir kelimesine bile inanamıyorum, sevgili kız kardeşim. Bırak yüzünü göreyim,” diye yalvardı.

İstediği yeterince küçük bir şeydi, ama buna izin veremezdim; Dr. Watson, benim Ivy Meshle olduğumu anlayabilirdi. “Hayır.” Aynı anda bunun dikkatimi silahımdan uzaklaştırmak için bir manevra olduğunu fark ettim; peçeyi kaldırmak için iki elimi kullanmam gerekecekti. “Hayır, ah benim çok zeki ağabeyim, olmaz.” Yine de sesim nazikti; sesimin tonundan ona olan şefkatimi anlamasını umuyordum. “Şimdi gidiyorum. Lütfen iyi dileklerimi ağabeyimiz Mycroft’a ilet.”

Arkamda büyük bir karmaşa oldu. Hemen hançerimi mantomun kıvrımlarının içine saklamak için indirip, döndüm ve hızla kütüphaneden çıktım. Aynı anda kapıdan içeri bir hizmetçi ve polis memuru tökezleyerek girmekteydi.

“Onu durdurun!” diye bağırdı ağabeyim, ama çok heyecanlanmış olan hizmetçi, polisi Leydi Cecily’nin olduğu yere doğru çekeliyordu ve Sherlock Holmes tekrar bağırana kadar ben kapıdan dışarı çıkıp caddede koşmaya başladım.

“Onu durdurun!” Kardeşimin sesi gecenin içerisinde borazan gibi çınladı. Arkamdan takip ettiklerini duydum, polisin gümbürdeyen ayak seslerini ve kardeşimin daha hafif, uzun adımlarını.

Avcıların peşinde olduğu bir hayvan gibi demir korkuluğun üzerinden hizmetkârların bodrum katına atladım. Hayatımı kurtarmak için kaçarak –özgürlüğümü kaybetmek beni öldürürdü– hızla arka tarafa yöneldim ve evlerin arkasındaki alet kulübelerine, atölyelere ve hayvan ağıllarına geri döndüm. Hem nefesimi hem de aklımı toparlamak için at arabalarının ahırında durduğumda, ağabeyimin polis memuruyla konuştuğunu sonra da polis memurunun sokağın köşesindeki telefon kulübesinde durduğunu duydum.

Oh, ne güzel. Dakikalar içinde Londra’daki her polis memuru beni arıyor olacaktı. “Bana bir fener getirin,” diye ağabeyimin sert sesi birisine emretti. “Uzağa gitmiş olamaz.”

Ahırın diğer tarafından koşarak dışarıya çıktım ve devam ettim, nereye gittiğimi bilmeden, çılgın ve çaresiz düşünceler içinde. Caddelerde polis devriye gezerken Sherlock Holmes, her at ahırını, her inek damını, ahırların olduğu alandaki her gölgeyi arayacaktı; saklanacak yer yoktu.

Siyah mantom, başlığım ve peçem, rahibe elbisem benim şu an ve sonsuza kadar tanınmam anlamına geliyordu; onlardan kurtulmak zorundaydım.

Ama sonra ne olacaktı? Üzerimdeki kırmızı pazen iç çamaşırlarıyla eve mi koşacaktım?

Görünüşümü değiştirmek ve takipten kurtulmak için bir sığınağa ihtiyacım vardı.

Ama herkesin benim peşimde olduğu şu anda nereye gidebilirdim ki?

Ve her kadının bir erkeğin merhametine bağı olduğu bu dünyada?

Diğer kızların çoğu gibi olmamayı tercih ettiğimden –her zaman böyle mi olacaktı? Koşacak, saklanacak, kaçacak, gizlenecek miydim? Enola hep yalnız mı olacaktı?

Bu soruyu cevaplamak yerine kendimi o an ne yapmam gerektiğini düşünmeye zorladım. Parke taşlı bir geçitten çıktım ve ok gibi fırlayarak karşıya geçtim. Daha önce bulunduğum bir yere benziyordu-Baker Street.

Tabii ki.

Görünüşe göre, başımdan daha fazla akla sahip olan ayaklarım, erkek kardeşimin beni arama olasılığının en düşük olduğu yere götürmüştü.

Yeni umuttan doğan enerji ile 221 numaraya doğru ilerledim, sonra evin arka tarafına atladım. Küçük arka bahçede, daha önceki ziyaretimde fark ettiğim gibi, “Londra çınarı” olarak bilinen, budaklı bir cins ağaç vardı. Mükemmel gövdesine hiç sıkıntı yaşamadan tırmandım ve bundan sonra mutfak sundurmasının çatısına tırmanmak için manevra yapmak çok az zaman aldı.

Çok geçmemişti ki, nefes nefese otururken, iki polis memurunun Baker Street’in karşılıklı kaldırımlarında yürüdüklerini gördüm. Biri diğerine bağırarak, “Kız, rahibe kılığındaymış diyor komiser.”

“Bıçağı varmış diye duydum, kaçıkmış,” diye cevap verdi diğeri. “İnanması güç ama, tehlikeli olduğunu söylüyorlar.”

“Histeri,” dedi diğeri bilgece. “Kadınların genel rahatsızlığı.”

Bunun Sherlock’un benim hakkımda düşündüğü şey olup olmadığını merak ettim. Kaçık. Histerik.

Evet, muhtemelen öyleydi.

Daha sessiz olmak için botlarımı çıkardıktan sonra, ağabeyimin odasına açıldığı hükmüne vardığım pencereye kadar damın üzerinde sessizce yürüdüm. Fazla zorlamadan açmaya çalıştım ve oldukça kolay bir şekilde açıldı; beklediğim gibi, sürgülü değildi. Ne de olsa ağabeyim, annemin oğluydu ve sağlıklı uyuyan biri olarak gece temiz havanın içeri girmesini isterdi.

İçeriye kayarak pencereyi arkamdan kapatırken bir yandan giyecek başka bir şey için gardırobunu nasıl arayacağımı düşünüyordum –pek çok farklı kılıkları olduğunu biliyordum. Bazen yaşlı bir kadın kılığına girdiği bile olmuştu. Tek ihtiyacım olan bir etek, şal ve herhangi bir şapka idi.

Sonra, geldiğim yoldan geri çıkmadan önce aşağıda kapının açıldığını duyana kadar bekleyecek ve dinlenecektim.

Bir daha asla Yardımsever Rahibe kılığına bürünmemem gerektiğini biliyordum.

Ivy Meshle kılığına girmemin güvenli olup olmayacağını düşündüm. Belki de olmayacaktı. Holmes ve Watson, gece olanları mutlaka konuşacaklardı ve Watson, Dr. Ragostin'e yaptığı ziyareti şimdi itiraf edebilirdi.

Leydi Cecily'yi tekrar görüp göremeyeceğimi merak ettim.

Muhtemelen görmeyecektim.

Güvende ve özgür olmamın tek yolu –benim adımın bana buyurduğu gibi olmaktı. Enola. Yalnız.

Baker Street, 221 numaranın şömine ateşini tazelemek için odun atarken bu düşüncenin bana verdiği acıyı ama aynı zamanda da bir miktar teselliği hissettim: bilse de bilmese de hoşuna gitse de gitmese de ağabeyim Sherlock bana bir ailenin sunabileceği bir sığınak sağlıyordu. Bana sığınacak bir yer *veriyordu*.

HÂLÂ KIŞIN SOĞUĞUNDA ŞUBAT, 1889

BÜYÜK DEDEKTİF, ŞAFAK VAKTİ MERDİVENLERDEN odasına çıkarken adımları, gecenin karanlığında bir ruh gibi kaybolmadan önce kısa bir süre, neredeyse avucunda duran gece kelebeğini aramakla geçirdiği yorucu ve hüsrân dolu saatler nedeniyle alışılmadık biçimde ağırdır. Kahretsin! Ancak kız kardeşi ruh değildir. O, sopa gibi sıska bir kızdır, kanatları yoktur ve Londra'nın taş çehresinden uçup gitmiş olamaz; nereye gitmiş olabilir? Onu neden bulamamıştır?

Başı ve omuzları, başarısızlığının ağırlığı altında eğilmiş olarak odasına girer ve arkasından kapıyı kapatır.

Garip. Oturma odası oldukça sıcaktır, sanki birisi tüm gece boyunca ateşi canlı tutmuştur. Ama bu mümkün olamaz.

Evet, mümkündür. Ocağa doğru ilerlerken, neşeyle sıçrayan alevleri görür ve birden irkilir; hangi davetsiz misafir girmiştir buraya?

Ancak, sağa sola bakınmak için lambanın gazını açarken, bir tahmini vardır ve hatta henüz bir kanıtı olmasa da *bilmektedir* ve hüsrân, keskin bir hançer gibi kalbine saplanmaktadır; yüksek

sesle küfretmemek için yumruklarını sıkar. Şöminede, şüphe yok ki eskiden “rahibe kılığı” olan büyük miktarda kömürleşmiş siyah kumaş görür. Kılık değiştirmek için giydiği kıyafetlerinden bir kısmının eksik olduğunu tahmin eder. Çok akıllı kız kardeşi, geceyi onun kendi dairesinde, onu aramayı akıl edemediği tek yerde saklanarak geçirdikten sonra kaçmıştır.

“Kızın *cüretine* bak!” diye sıkıldığı dişlerinin arasından mırıldanır. “Küstahlık, yüzsüzlük, tamamen, katıksız cüretkâr bir *cesaret*!” Ancak, kız kardeşinin bir kez daha onu zekasıyla alt etmiş olduğu gerçeğini düşününce, elleriyle birlikte ağzı da gevşer, ince dudaklarında bir gülüş belirir ve içten bir şekilde hatta neredeyse zevk alarak gülmeye başlar.

Aşağıdakiler *Pall Mall Gazette*’in ve diğer süreli yayınların kişisel ilanlar sayfalarında yer almaktadır:

“Krizantemim dikkat: zarafetin birinci harfi, güvenin dördüncü harfi, yine zarafetin birinci ve güvenin dördüncü harfleri, zarafetin birinci harfi ve gençliğin dördüncü harfi. Sen? Ivy’n.”

Gönderen oldukça basit bir şekilde irise, lilyuma ve anemona atıfta bulunan bu kodu kullanmanın güvenli olduğuna kanaat getirmiştir çünkü sevgili rakibinin –ağabeyinin– masasında kafa karışıklığını gösteren notlar görmüştür:

??? gerçek aşk

Saflık

Düşünceler

Masumiyet

Doğruluk

Ayrılış

KFDU I veya A, D yoksa S mi??

Kıza çok basit görünen bu şifreyi büyük dedektifin çözmemiş olması ne kadar şaşırtıcıdır! Hatta eğer *anlamış* olsaydı, Londra'da boş boş dolaşmak yerine, Çingenelerin peşine düşmüş olmaz mıydı?

Böylece, İYİYİM mesajını gönderir. Annesinden neden cevap alamadığını tahmin etmiştir –doğru tahmin ettiğini ummaktadır.

Bilimsel Perditoryan Dr. Ragostin'in ofisi, Duyurulacak Tarihe Kadar Kapalıdır. Diğer bir deyişle "Dr. Ragostin" in devam etmesinin güvenli olup olmadığına karar verene kadar. Şimdi boşalmış olan zamanını East End'deki sokak sakinlerine yardım ederek geçirmeyi dilemektedir ama orada kendisini kimin izleyeceğini bilmektedir, gündüz zamanı bile. Sonuç olarak, bereli yüzü iyileşene ve daha sonra ne yapacağına karar verene kadar, yaşadığı yerde kalacaktır.

Leydi Cecily hakkında gazetelerde, olay iyice örtbas edildiğinden, hiçbir şey görmemektedir. Alexander Finch'ten ise adliye haberlerinde cinayete teşebbüs suçundan tutuklandığına dair sadece birkaç satır halinde söz edilmektedir.

Ancak süreli yayınlar ilgiden tamamen yoksun değildir. Birkaç gün içinde, *Times*, *Morning Post* ve *Evening Standart*'ın ve hatta tüm günlük gazetelerin "ıstırap sütunlarında" şu dikkate değer mesajlaşma belirir:

"E.H.'ye: Lütfen mantıklı ol. Ailemizin onuru üzerine af sözü veriyoruz; soru sorulmayacak. Lütfen iletişime geç. S.H. & M.H."

Muhatap olan okuyucunun bir cevap yazıp bunu *Times*'a ve diğerlerine göndermesi uzun sürmez. Ertesi gün şu belirir:

“S.H. ve M.H.ye: E.H.den

Eğer saygın bir kadının görevi kocası ve evi, ses dersleri ve salonda bir piyanodan oluşan toplumda yer almaktan ibaretse o zaman bu kadın saygın olmamayı ya da daha net konuşmak gerekirse, ailesi adına yüz karası kalmayı tercih ediyor.”

Birkaç gün sonra *Pall Mall Gazette*'in kişisel ilanlar sütunlarında şu ilginç mesajı bulur: “mudr oyil ibın ıgac arud kidn ines liğē damsa nakşı pay kılı lğab.”

Mesajın genç muhatabı, “kelimelerin” aralıklarını göz ardı edip geriye doğru okuyarak bunu kolayca çözer. Bu mesaj annesinin, daha önceki talebine neden cevap vermediğine dair tahmininin doğru olduğunu teyit etmektedir: Anne, kurtarmaya gelmeyecektir ya da gelemmez. Asla. Yine de Anne böyle bir talebi doğrudan reddedemez. Bu nedenle, sessizlik, eksantrik yaşlı kadının verebilecek olduğu tek yanıtı.

Şimdiye kadar.

Okuyucu kederli bir şekilde gülümserken, basılı kelimelerde, çocukken sık sık kendisine şöyle söyleyen sesi aynı şekilde duyar:

“Bağlılık yapışkan asma değil, senin dik duracağını biliyordum.”

Başka bir deyişle, “Kızım, kendi başının çaresine gayet iyi bakacağını biliyordum.”

İyi miyim?

Ben bir yalancıyım. Hayır, iyi değilim. Hiç değilim.

Ama, adı yalnızlık olan kız iyi olacağına karar verir.

Günün birinde.

Çünkü bunun çaresine bakacaktır.